Олександр Медведєв

ФАТАЛЬНИЙ РЕЙС „Карелії"

Я не одразу зрозумів, що це падають пляшки і фужери, розставлені на столі. А потім мені стало ясно, що гроза тут зовсім ні до чого. Примара "Титаніка" стрімко поставала з глибини моєї розпаленої уяви.

На палубі хтось несамовито заверещав. І запала тиша.

БОЙОВИК

Олександр
МЕДВЕДЄВ

ФАТАЛЬНИЙ РЕЙС «КАРЕЛІЇ»

ЗЕЛЕНИЙ
• ПЕС •

Київ – 2006

УДК 821.161.2-312.4
ББК 84.4 УКР6-44
М 42

МЕДВЕДЄВ Олександр
М 42 Фатальний рейс «Карелії»: Роман. — К.:
ТОВ «Гамазин», 2006. — 320 с.
ISBN 966-365-068-0 – Тверда палітурка
ISBN 966-365-069-9 – М'яка обкладинка

Як часто в морі тонуть кораблі? Частіше, ніж хотілося б. А ви ніколи не замислювались, чому вони тонуть? Адже конструкція судна прорахована аж до найменшого гвинтика за допомогою сучасних технологій. Сучасна навігація межує із фантастикою, а кваліфікація моряків постійно підвищується. Отже, вірогідність катастрофи зведено практично до нуля.

Відповідь на це питання проста: всьому виною наркотики, які перевозять через кордон запаяними у корпус корабля. Виявляється, це добре спланований і надзвичайно вигідний бізнес. Про всі тонкощі та небезпеки такого бізнесу знає колишній полковник міліції Олександр Медведєв. Адже колись він розслідував подібну справу. А згодом написав роман, який, власне, ви і тримаєте у руках.

ББК 84.4 УКР6-44

© О. Медведєв, 2006
© ТОВ «Джерела М»,
художнє оформлення,
оригінал-макет, виключна
ліцензія на видання, 2006

РОЗДІЛ 1. ПІСНЯ МОРІВ

1

Молодий клавішник із красивим порочним обличчям на прохання Крамаренка награвав на синтезаторі «Ой летіли дикі гуси». Двоє чоловіків і жінка сиділи в шезлонгах під квітчастим пологом. Біля кожного з них стояв столик із пляшками, фруктами та крихітними бутербродами.

Велика прогулянкова яхта «Румі» статечно розсікала води Південно-Китайського моря. Вітрила були прибрані, ледь чутно гуділи в глибині корпуса дизельні двигуни, за кормою танули мереживні клапті білосніжної піни.

Таку яхту не виклеїти зі склотканини на кустарному стапелі. Таку яхту не купити за паршивий мільйон доларів. Така яхта вартує табуна відбірних арабських скакунів.

Якби Сагайдак був хоч трохи розумнішим, він помітив би, що навіть лад його думок помітно змінився від спілкування з хазяїном яхти, брунейським нафтовим магнатом Ходжею Алі Палембангсапом. За монотонністю повторів, за порожньою пихатістю стилю думки Крамаренка наближалися до пародії на арабську поезію.

– Послухай, Ходжа, а скільки ти відвалив за своє чудо?

Діловий партнер Крамаренка, звісно, ні слова не розумів по-українськи, і до нього можна було звертатися хоч на «ти», хоч на «гей, ти», хоч на «чувак, в натурі!»

Ірина, перекладачка і секретар Крамаренка, ледь помітно скривилася і переклала. Як зазвичай, вона по ходу перелаштувала всю фразу, щоб та звучала відповідно до норм ділового етикету.

– «Скільки», «скільки», «скільки»... – добродушно пробурчав Ходжа. – Ви, європейці, гірші за американців. Вас нічого не цікавить, окрім грошей. Тільки японці – культурні люди. Японець ніколи не запитав би «скільки»? Він сказав би, що моя яхта – як пелюстка вишні в чистому ставку, а сьогоднішній день – не віднести в долонях, як і море.

– Що? – Сагайдак вирячився на Ірину, немов баран на нові ворота.

– Посміхніться, Борисе Миколайовичу. Ходжа Алі жартує, – порадила вона Крамаренкові, сама старанно всміхаючись на всі тридцять два. – І скажіть щось.

Стиль спілкування боса стомлював Ірину більше, ніж монотонна блакить теплого моря й одноманітні залицяння охоронців Крамаренка.

Ірина потерла скроні і нишком кинула погляд на годинник. За п'ять друга за місцевим часом.

Утім, час був не настільки важливим. Час – це лише оперативні розрахунки, що дуже часто перетворюються на прорахунки. Куди важливіше – відстань до атола Суоллоу, чиї пальми немов виростають з моря на обрії. Як маленькі паперові парасольки на келихах із коктейлями.

Ірині не треба було далекоміра, щоб оцінити відстань. Три морські милі – не більше. Що ж, о другій нуль-нуль можна буде починати. Цього разу, схоже, розрахунки були точними.

– Не люблю японців, – Сагайдак похмуро посміхнувся. – Увесь світ під себе тягнуть.

– Я дуже поважаю японців, – переклала Ірина.

За дипломатичні таланти Сагайдак їй непогано платив. На його погляд. Але, на думку Ірини, це були копійки в порівнянні з оплатою її справжньої роботи, що виплачувалася із зовсім іншої кишені.

– Яхта коштує дванадцять мільйонів, – зненацька випалив Ходжа, не звернувши ні найменшої уваги на репліку свого співрозмовника. – Це добра ціна для гарної речі.

Сагайдак присвиснув. Було відчутно, що вперше з початку «коктейлю» розмова його по-справжньому зацікавила.

– Чорт, дорого! В одного мого знайомого теж є яхта. Вона навіть більша. І коштує від сили три мільйони. Це я точно знаю, сам сватав.

Ходжі посміхнувся. Цього разу його посмішку можна було назвати майже чарівною.

– Можливо. Але моя яхта – справжній дредноут. Щодо вертольота на кормовому майданчику я повторюватися не буду – його неважко помітити. А крім цього, на яхті багато корисної електроніки. Зв'язок із навігаційними супутниками, радари, щоб бачити землю і небо...

Ірина машинально перекладала, залишаючи поза увагою всі соковиті поетичні прикраси Ходжі. Вона знала про конструкцію корабля навіть більше, ніж його хазяїн. На яхті є багато чого, за що не шкода відвалити круглу суму. Практично безшумні дизелі, що дають змогу яхті вночі нечутно пройти за півмилі від берега. Композитний корпус, на який не реагують магнітні міни.

І основне – спеціальний надчуттєвий сонар, підводне вухо корабля, що стежить за тим, щоб корабель не сів на риф, щоб не підкрався до нього з непроглядної морської глибини бойовий плавець із міною на пневматичній присосці.

Ще на яхті багато зброї. Два протидиверсійні гранатомети ДП-56 у таємних відсіках ходової рубки, два кулемети ДШК, десь у трюмах заскладовані ручні протизенітні комплекси «Стріла».

Уся зброя – російського виробництва. Як би там не вихвалював Ходжа японців, а щодо зброї, як і раніше, існує принцип «радянське – отже добре». І недороге.

Сагайдак шанобливо цмокав язиком. Ділова людина Ходжа! На вітер грошей не кидає. І правильно – багато серйозних людей хотіли б відправити на той світ постачальника найдешевшої нафти в регіоні. Так само, як і Крамаренка.

– Складна фраза, – Ірина зніяковіло опустила очі. – Зараз, секунду...

Ходжа поблажливо посміхнувся і потягнувся до свого столика за бананом.

Ірина дістала з крихітної сумочки електронний словник. «Для лохів, які в Емірати за шмотками мотаються», – як сказав би Сагайдак і був би правий. Нерозумно кваліфікованому перекладачеві користуватися дешевим штампованим виробом, у якому й восьми тисяч слів не набереться.

Ірина ввела код із семи букв. Натиснула на кнопку. Дисплей викинув українське слово «гранатомет», що насправді слугувало запитом на підтвердження відправлення сигналу. Ірина повторила код. Мініатюрний імпульсний передавач, убудований у словник Гарпуном, послав кодований сигнал.

Про те, що кодований сигнал досяг свого першого адресата, Ірина дізналася відразу ж. Синтезатор і стовпчики, підключені до найближчого розподільного щитка бортового електроживлення, замовкли. Це означало, що невеликий кумулятивний заряд зруйнував головний стовбур електропроводки яхти.

Про те, що другий адресат прийняв сигнал, Ірині поки що звісток не надходило. Але він був прийнятий.

Музикант ще кілька разів машинально вдарив по клавішах і злякано подивився на Ходжу. Мовляв, я не винен, хазяїне.

– Що, хлопче, ноти забув? – розреготався Сагайдак.

Але Ходжа сприйняв цю подію серйозно. Його обличчя перекосилося від гніву. Він схопився на ноги. В руках Ходжі миттєво опинився пістолет. Він вивергнув на адресу музиканта потік такої закрученої лайки, що навіть Ірина не зрозуміла й половини.

– Що трапилося? – злякано запитала дівчина. Вона була чудовою акторкою.

– А я знаю? – знизав плечима Сагайдак. – Типовий псих. У місцевої братви це не в моді, але перед нами люблять повипендрюватися. Бий своїх, щоб чужі боялися.

За спиною Крамаренка відразу ж появилися двоє охоронців із куцими пістолет-кулеметами. Про всяк випадок.

– Хазяїне, неполадки з електрикою! – закричав капітан із ходової рубки.

Ходжа для острашки все-таки кілька разів штовхнув музиканта і, трохи заспокоївшись, повернувся до ходової рубки. Над рубкою, на ажурній конічній опорі, виднілася довга та вузька антена радара. Раніше вона жваво оберталася, контролюючи повітряний і морський простір навколо корабля. Тепер антена завмерла. Але основним для Ірини було не це, а те, що сонар теж позбавився електроживлення. Тепер корабель був беззахисним перед ударом з-під води.

До атола Суоллоу залишалося півтори милі.

Замість того, щоб накричати і на капітана, Ходжа завмер з пістолетом у руці і з відсутнім виразом обличчя принюхався.

– Смердить горілим, чи мені здається? – запитав він у Ірини.

– Ні, – непевно відповіла вона. – Я нічого не чую.

Це було правдою. З погляду Ірини, якщо чимось і пахнуло, то хіба що відкоркованим мартіні та морем. Слід було визнати, що в Ходжі чудовий нюх.

– Точно. І сморід такий дивний... – насупився Ходжа.

– Повертаємося назад! – наказав він через кілька секунд. – Оглянути яхту, знайти несправність, усунути і доповісти! Та про всяк випадок зв'яжіться з береговою охороною.

Тепер Ірина була змушена визнати, що в Ходжі ще й чудова інтуїція. А щодо зв'язку з береговою охороною – дзуськи. Частіше треба елементи живлення у своєму

аварійному комплекті перевіряти. У вас там зараз, хлопці, дуля з маком, а не батареї.

Це з'ясувалося через кілька хвилин. Тепер і до Крамаренка дійшло: коїться щось недобре. Ходжа став похмурішим за хмару й упритул подивився на Крамаренка. Ні Ірина, ні охоронці й оком не встигли змигнути, коли вимуштрувані люди Ходжі вже оточили їх зі зведеними автоматами напоготові.

– Якщо це твоїх рук справа, гяуре, – прошипів Ходжа, – я потягну тебе в Бруней на буксирі. А тим, що залишать від тебе акули, я годуватиму твоїх повій.

Під «повіями» Ходжа мав на увазі, зрозуміло, Ірину і Ліку – коханку Крамаренка, яка зараз, нічого не підозрюючи, загоряла на кормі. Ірина подумала, що якщо хтось на борту «Румі» й потребує співчуття, то це саме пустоголова красуня Ліка. Та ще, може, цей клавішник. У хлопчика є свінг.

– Це не я, Ходжа. Гадом буду, – спокійно відповів Сагайдак, роблячи своїм охоронцям знак, щоб ті забрали зброю.

– Побачимо, – холодно відповів Ходжа.

Він витяг із внутрішньої кишені піджака зовсім звичайний на вигляд чорний радіотелефон.

«А от цього раніше не було», – тривожно подумала Ірина. Вона чудово пам'ятала, що стільниковий Ходжі був ядуче-зеленого кольору. Він ще сам над собою жартував, що от, мовляв, який він послідовний мусульманин: навіть радіотрубка в нього кольору прапора Пророка.

Ходжа набрав якийсь нехитрий двозначний номер і уривчасто кинув:

– Це «Румі». Сьома посада, негайно.

Ходжа кілька секунд помовчав, чекаючи на з'єднання із загадковим «сьомою посадою», і озвався знову:

– Асфароте? Мир тобі. У мене щось негаразд із яхтою. Так, проблеми. Ні, поки що нічого серйозного. Але про всяк випадок направ найближчий патруль до атола Суоллоу. Так, Асфароте. Так, як звичайно.

«Будь вона проклята – корупція! – злісно подумала Ірина. – У мерзотника є прямий доступ до місцевих каналів державного зв'язку. Але хто міг це передбачити?!» Вона не сумнівалася в тому, що Ходжа викликав швидкісний патрульний катер берегової охорони Брунею. Цей клятий катер, звичайно, теж можна потопити, але ж вони не збираються оголошувати Брунеєві війну!

– Що ж тепер з нами буде, Борисе Юрійовичу?! – по щоках Ірини потекли сльози і косметика. – Вони вб'ють нас? Так? Уб'ють?!!

Вона ненавиділа істерики й істеричок, але зараз це було найрозумнішою тактикою. Молода дівчина, яка найнялася заробити на бізнес-турі далекосхідного ділка і раптом опинилася в центрі смертельної інтриги, інакше поводитися не може. Ірина схопилася на ноги і, вміло перечепившись через столик із пляшками, ринулася на Ходжу.

Ходжа теж не терпів істерик. Він миттю вліпив Ірині важкий ляпас, супроводжуючи його фразою «Мовчи, жінко!» Від такого удару впасти горілиць під хрускіт зламаного каблука було зовсім неважко, що Ірина з полегшенням і зробила.

Із тієї миті, коли вибухнув диверсійний заряд, Ірина вела внутрішній відлік. Зараз була двохсот тридцята секунда. Минуло вже півхвилини з контрольного моменту. Ситуація загострилася до межі. Якщо найближчої миті нічого не відбудеться...

Вибух міни-причепу вийшов слабшим, ніж Ірина очікувала. Але все-таки один із охоронців Ходжі не втримав рівноваги й упав. Його знятий із запобіжника пістолет-кулемет мимоволі вистрілив. Куля потрапила одному з охоронців Крамаренка в ногу. Другий, реалізовуючи напрацьовані роками рефлекси, щосили штовхнув Крамаренка вбік і, падаючи разом зі своїм босом, у польоті відкрив вогонь із револьвера тридцять восьмого калібру.

За якусь мить стріляли всі.

Найкмітливішим виявився музикант. Як тільки кулі перекинули на палубу свою першу жертву, він одразу ж вистрибнув з яхти. Напевно, мав чималий досвід. Або ж перевершував інтуїцією самого Ходжу.

Ірина заволоділа пістолетом майже відразу, але не поспішала пускати його в хід. Вона швидко перекотилася по палубі вбік ходової рубки і залягла за жовтогарячим рятувальним плотиком. Перестрілка на баці тимчасово перестала її цікавити. «Де хлопці?» – ось що непокоїло найбільше.

Краєм ока вона бачила, як метрів за двадцять від корабля випірнув музикант. Не дурень. Ще кілька гребків – і він майже в безпеці. Допливти до атола він має всі шанси – вода тут, як парне молоко. Якщо тільки не акули і не один постріл професіонала... Ірина прицілилася.

Але вистрелити їй не вдалося – стулка люка в стіні ходової рубки впала вниз, оголюючи товстий ствол протидиверсійного гранатомета, і вдарила Ірину по голові. З очей посипалися іскри.

Пекельна машина завела свою похмуру пісню. Над морською гладдю піднялися присадкуваті водяні куполи – сліди підводних вибухів. «Ну, якщо хлопці ще у воді... – відсторонено, немов би з космосу споглядаючи рифлене руків'я свого пістолета, подумала Ірина, – ...значить, їм капець. І мені заодно».

Перестрілка на баці закінчилася. Хтось витончено матюкався арабською. І раптом стрілянина відновилася. Ірина ледь не розплакалася від щастя. Це була до болю знайома тріскотня підводно-повітряних спецавтоматів. Її ні з чим не переплутаєш. Виходить, хлопці вже на борту.

Гранатомет над її головою, здавалося, збожеволів. Ствол розвернувся у бік носа.

– Подай нову касету! – з надривом у голосі наказав навідник другому номеру.

– А якщо хазяїн ще живий? – несміливо поцікавився той.

Ірина глибоко зітхнула. Згадала про гроші і про хижу, красиву усмішку Голландця, за яку не страшно віддати і півжиття. А потім схопилася на ноги, вмить вибігла по відкинутій стулці люка і застрелила майже впритул двох розгублених членів екіпажу. Одним із них був капітан.

Переконавшись, що більше в цьому малюсінькому відсіку немає нікого, Ірина виглянула назовні і закричала:

– Мурена тут, хлопці!

Але у відповідь озвався пістолет-кулемет. Кулі з тріском кришили товстий склопластик надбудови.

Шезлонги, столики, навіс, мертві тіла – все це дуже заступало огляд. Відкіля саме стріляли, втямити було важко. Єдине, що було зрозуміло чітко, – хлопці кудись поділися, а замість них на баці залишилась якась недобита сволота.

Хвиля люті накрила Ірину з головою. Вона пам'ятала, що попереду ще багато роботи, але перше правило професіонала – не братися до основного завдання, не зачистивши після себе територію. Такі прорахунки можуть обійтися дуже дорого.

На кормі зав'язалася нова перестрілка, але Ірині було не до неї. Вона залягла серед ящиків із боєприпасами і взялася терпляче перебирати касети з гранатами, шукаючи ті, що споряджені ударними вибухівками. Гідростатичні, котрі перетворюють гранату на глибинну бомбу, не годилися.

Потім Ірина перезарядила гранатомет, швидко випросталась на повний зріст і випустила всю касету однією чергою. Тепер вона була впевнена, що на закривавленій палубі не вцілів ніхто.

У ходовій рубці не було нікого. Тримаючи пістолет напоготові, вона спустилася по трапу вниз, у кают-компанію. Ірина знала, що команда яхти складалася з п'яти осіб, окрім шести охоронців Ходжі. За її підрахунками, живими залишалися максимум троє членів екіпажу, двоє охоронців і Ліка. Доведеться діяти обережно.

На підлозі кают-компанії води вже було по щиколотку. Ірина якось зовсім забула про те, що яхта повільно, але безповоротно тоне – протримається на воді ще максимум чверть години.

Протилежні двері, що ведуть з кают-компанії в житловий блок, різко відчинилися. Ірина відразу ж упала на коліно й узяла під приціл дверний проріз. У коридорі, однак, не було нікого. Але з того місця, де перебувала Ірина, було видно відчинені двері в каюту Крамаренка. Все правильно. Хтось відчинив двері і відразу ж прошмигнув у найближчу каюту – на той випадок, якщо раптом через фешенебельний стіл кают-компанії ударить ворожий автомат.

– Гей, братухо! – голосно покликала вона.

– Мурено, ти?

Безпристрасний голос Гарпуна – а це був саме він – Ірина впізнала відразу ж. Гарпун запитував без найменшої радості. Немов до нього в гості прийшов старий товариш по службі, який спився і через двері просить позичити десятку до кінця місяця.

– Гарпуне, свинюко ти така! – радісно скрикнула Ірина і кинулася вперед.

Вони не бачилися вже півроку, але Гарпун був, як завжди, чудовий. Широкоплечий, стрижка «під нуль», матово-чорний гідрокостюм, трофейний калаш і зовсім божевільні очі. Від надміру почуттів Ірина розцілувала його в обидві щоки.

– Де наші? запитала Ірина, швидко оглядаючи каюту Крамаренка.

– Де... – пробурчав Гарпун. – Та тут. Моржа тільки, здається, трохи того... гробанули.

Відчувалося, що Гарпун старанно підбирає слова і вислови. Ірина ненавиділа мат, і Голландець стежив за тим, щоб його люди з розумінням ставилися до її слабкостей.

– Корма чиста?

– Як блюдечко.

– Скільки трупів?

– Я бачив п'ять.

Жінка серед них була?

– Начебто ні.

– Хто бак чистив?

– Ну, ми з Крабом.

– Погано працюєте, хлопці. Недобитка залишили.

– Ми не винні. Там же ці козли на надбудові проти нас гранатомет розвернули.

Ірина почула в безпристрасному колись голосі Гарпуна легку образу.

– Добре, Гарпуне, живи, – вона поплескала його по плечу. – На перший раз пробачаю.

Ірина нарешті знайшла дипломат Крамаренка і покликала за собою Гарпуна. Їх цікавили апартаменти Ходжі, що містилися в кормі під вертолітним майданчиком.

Броньовані двері з височенним комінгсом були задраєні зсередини. Біля них нудьгували двоє – Цукор і Морж. Цукор, як і Гарпун, стригся «під нуль», а Морж любив зачісувати своє тверде волосся від чола назад і єдиний з усіх носив пишні вуса а-ля Тарас Шевченко. Від цих вусів і пішло його псевдо.

Ліва рука Моржа була прострелена і бовталася на імпровізованій перев'язі. Здоровою рукою він допомагав Цукру прилаштовувати біля дверей вишибний заряд із пластичної вибухівки.

– Ну ти, Гарпуне, даєш, – криво посміхнулася Ірина. – Хіба ж Моржа «гробанули»! Його так – мазнули. Висловлюватись треба вміти, хлопче.

– Привіт, Мурено, – всміхнувся Цукор. – Непогано все вдалося, тільки ідіотка одна від нас ушилась і тут заховалася. До речі, цицьки в неї – у! – Цукор показав, які саме.

Ліка любила загоряти топлес, чим доводила охорону Ходжі до тихого шаленства. От і хлопців Голландця тепер теж.

– У мене кращі, – запевнила Цукра Ірина.

– Ніхто не сперечається, міледі, ніхто не сперечається, – розплився в усмішці Цукор. За власними розповідями, він колись був першим бабієм.

– Досить, відставити балачки. Підривайте, пане старший лейтенант! – зумисне голосно наказала Ірина.

Вона хотіла, щоб Ліка її почула. Не дай Боже, бідна дівчинка знайшла в каюті Ходжі автомат і з переляку вирішила не датися живою у руки піратам. А Ірині дуже не хотілося витрачати зайвий час на її ліквідацію.

Вода вже добралася і сюди, у верхній коридор. Пластична вибухівка голосно ляснула, залишила на броні зміястий слід, але двері встояли.

– Матері його так! – не втримався Морж. – Це ж гівно, а не «С-4»!

Ірині було не до жартів. Часу залишалося обмаль, а завдання слід виконати.

– Ось що, – упівголоса мовила вона. – Гарпун і Морж – на верхню палубу. Решту вибухівки залишити мені. Приготувати вертоліт. Цукор залишиться зі мною.

– Який вертоліт? – очі Моржа округлилися. – Там же нагорі на нас скутер чекає!

Не заперечувати, – крижаним голосом наказала Ірина. – Чи ти забув, з ким розмовляєш?

Морж і Гарпун мовчки підкорилися. Вони знали, що Мурена їм подруга. Але до певної межі. Якщо вона починає розмовляти так, як зараз, отже пістолет у її руках може ненароком розрядитися в чиюсь голову.

– А ти, Цукре, стій тут тихенько. Щойно двері відчиняться, будеш мене прикривати.

«Як же вони відчиняться?» – хотів поцікавитися Цукор, але вирішив змовчати.

– Анжеліко Володимирівно! – строгим, ментовским тоном крикнула Ірина. – Я знаю, що ви мене чуєте. Через хвилину яхта піде на дно. І ви разом із нею. Тому я наполегливо рекомендую вам залишити каюту.

За дверима почулися приглушені схлипування і невиразне бурмотіння.

– Голосніше, Анжеліко Володимирівно! Я вас не чую!

– Хто ви?

– Я – офіцер зовнішньої розвідки України, Управління спеціальних операцій. Ваш друг, Сагайдак, був дуже небезпечною людиною. Убивцею і душогубом. Його місцеві партнери теж. Я гарантую вам юридичний захист, Анжеліко Володимирівно!

Води було вже по коліна. «Якщо ідіотка не купиться на мої байки, доведеться вшиватися звідси», – Ірина з досадою прикусила губу.

– Добре, я виходжу. Тільки благаю вас, не стріляйте. Я дам які завгодно свідчення.

Почувся тихий скрип. Схоже, Ліка відчиняла двері. Ірина відступила на крок, переконалася, що в барабані револьвера ще аж три патрони і приготувалася до ліквідації. Зненацька вона відчула, як їй у хребет уперся якийсь твердий предмет. Сумнівів не було – це автомат Цукра.

– Віддай пістолет, Іро, – мовив він.

– Шмаркач, – злегка знизала плечима Ірина. – На якусь сопливу дівку купився? Та вона про Борю свого ненаглядного за півгодини забула, а тебе і спізнати не встигне. Піти самим вам не вдасться – тут з хвилини на хвилину буде брунейский патруль.

– Віддай пістолет або стріляю, – безпристрасно повторив Цукор.

Ірина мовчки скорилася і відійшла вбік. Вона знала – Цукор вистрілив би, не задумуючись. У нього дві контузії, а тому в голові вже давно повний бардак.

Двері повільно відчинилися. У прорізі з'явилася Ліка, задрапірована в якесь розкішне арабське покривало з багатим шиттям. Вона тремтіла і нервово косилася на автомат Цукра.

– Капітане, проведіть огляд каюти, а я виведу свідка на верхню палубу, – діловито сказав Цукор Ірині і, не даючи Ліці оговтатись, потягнув її до трапа.

«Добре, «пане майор», ми з тобою ще поговоримо». Ірині нічого не залишалося, як схопити залишений Цукром гумовий мішок із вибухівкою й миттю кинутися в каюту Ходжі.

Сейф був захований у розкішному бюро з червоного дерева у цьому Ірина не сумнівалася. А в тумбочці, біля величезного панського ліжка Ходжі, виявилися важкий «магнум» і патрони до нього. Логіка у всіх товстосумів світу приблизно однакова. Чудово!

З могутньою зброєю в руках Ірина відразу повеселіла. Вона розстріляла замки в бюро Ходжі і навстіж розчинила дверцята.

Так, малюсінький сейф містився там. Але він був незамкненим. І порожнім. Ірина виматюкалася – соромитися було нікого.

По пояс у воді вона вибралася з каюти і піднялася на палубу. Гвинт вертольота вже обертався. По воді бігли густі брижі.

Нарешті вона побачила Голландця! Він з інтересом вивчав уміст папки з крокодилячої шкіри, що була в його руках.

– Учися, Ірино, як треба працювати, – сказав він замість «привіт». – Це Ліка з каюти Ходжі приперла. Під покривалом. Спритно вона тебе, ага?

Поруч із Голландцем самозадоволено вишкірявся Цукор. Ліка, яка встигла трохи прийти отямитися, зверхньо подивилася на Ірину.

– Вертоліт шістьох не потягне, – процідила Ірина. Їй було образливо – якась курка з власної ініціативи обікрала клієнта і залишилася живою. Ліка провела її, професіоналку.

– Потягне, – твердо сказав Цукор. Ми з Голландцем уже все порахували і підготували. Щоб не дивитися на Цукра, Ірина уважно оглянула обрій. Або їй здалося, або...

Усе. Полізли у вертоліт, поки не пізно, – наказав Голландець. Він теж помітив на обрії стрімко зростаючу риску.

Буквально через кілька митей після того, як посадкові «лижі» вертольота відірвалися від кормового майданчика, вода зімкнулася над величезною червоною буквою «Н», що служила орієнтиром для пілотів при посадці.

Яхта «Румі» стрімко йшла на дно. Коли тут з'явиться брунейский патрульний катер, прикордонники не зрозуміють нічого – хто, де і як загинув. Бо акули завершать «чистку» значно краще за людей.

РОЗДІЛ 2. ЯКЩО РЕЙС ПОЧИНАЄТЬСЯ В П'ЯТНИЦЮ...

1

– Це наш судновий лікар. Якщо треба – зуб вирве. Або ногу відріже й оком не змигне! – мовив незнайомий голос у мене за спиною. Слідом за цим захихотіли.

Я не обернувся, хоча йшлося явно про мене, бо я і є судновий лікар теплоходу «Карелія».

Перед відплиттям я завжди трохи хвилююся, але того дня у глибині душі я відчував, що цей рейс буде відрізнятися від усіх попередніх рейсів «Карелії», яких за моєї пам'яті було майже три десятки. Балакучий таксист, який віз мене до морського вокзалу, збив бродячого пса. Це погана прикмета. А в прикмети я вірю.

Той ранок був похмурим, як зазвичай буває на початку квітня. Розпластаний труп тварини на дорозі стояв у мене перед очима і ніяк не зникав.

Я курив цигарку за цигаркою біля пасажирського трапа і міркував над тим, чи не краще найнятися, приміром, на «Ярослава Мудрого»?

Цей новий і доглянутий теплохід, на відміну від нашої «Карелії», робив круїзи тільки по Дніпру. А от пунктом призначення «Карелії» був Стамбул – галасливе й шумне місто, яке я так і не полюбив.

– Ти чого там, Рибачук, примерз, чи що? – крикнув мені з палуби судновий механік дядько Борис і помахав рукою.

Я кинув прощальний погляд на рідне місто, де залишилася грипувати моя семирічна Настенька, і поплен-

тався по сходах нагору. Справді, відпустка закінчилася. А до того, як ми віддамо швартові, мені треба владнати купу справ.

2

– Усі квитки на «Карелію» були розпродані за два тижні до відплиття, – гордо повідомив мені капітан Єрмоленко.

Ну і ну! Зазвичай пустує близько третини пасажирських кают.

– Хтось зробив нам гарну рекламу на телебаченні? – поцікавився я.

– Ех, молоде та зелене, – посміхнувся Єрмоленко. – Та хто ж цій твоїй рекламі нині вірить?

– Тоді не можу зрозуміти, у чому причина такої популярності круїзів по Чорному морю, – не здавався я.

– Зараз сезон гарний! Початок квітня. А по-друге, – «Чорноморець» два тижні тому у рейс не вийшов. І всі квитки, що вони там понапродували, передали нам, щоб народ не кривдити.

– А що трапилося з «Чорноморцем»? – поцікавився я.

– Та ти що, з Місяця звалився? За відпустку зовсім газет не читав?

– Зовсім не читав.

Єрмоленко скорчив посмішку всезнаючого морського вовка, наблизив губи до мого вуха і змовницьким тоном прошепотів:

– На «Чорноморцеві» пожежа була. У трюми хтось вибухівку підклав. Кажуть, що це конкуренти нашого шефа постаралися. Там ремонту на півмільйона зелених. А може, й брешуть.

Новини зовсім мене не насторожили.

– Та брешуть, Григорію Никифоровичу! Напився хтось із обслуги і бичок у каністру з гасом кинув. А вони понавигадували, щоб не ганьбитися і страховку одержати!

3

Перші два дні завжди найважчі. Це я знав як судновий лікар з восьмирічним стажем.

Я спав по чотири години на добу, їв, коли доведеться, холодні обіди і сніданки, і схоплювався з ліжка навіть тоді, коли ніхто мене не викликав.

Дивуватися тут було нічому. Перший день мене діставали запитаннями про морську хворобу. Половині пасажирів здавалося, що вона в них ось-ось почнеться, а друга половина була впевнена, що вона вже почалася і протікає в найважчій формі. І хоча море було на диво спокійним, та й узагалі хитавицю на «Карелії» уявити важко, мені доводилося постійно проводити роз'яснювальну роботу. А заодно і допомагати уявним хворим.

– Лікарю, здається, мене нудить, і ось-ось почнеться блювота, – скаржилася дружина відомого театрального режисера о другій годині ночі.

– Вам здається, чи вас справді нудить? Це різні речі.

– Здається, що нудить, – невпевно пояснювала жінка. – Я читала, що саме до ночі і починаються приступи морської хвороби. Тому, напевно, точно нудить.

– І де ви таке читали? – запитував я, намагаючись бути терплячим і байдужим, як кам'яна статуя на острові Пасхи.

– У Жюля Верна. Ще в школі. Але я дуже добре запам'ятала, – запевняла вона зі збентеженим рум'янцем на щоках.

– Як ви вважаєте, наша «Карелія» схожа на вітрильну каравелу?

– Н-не дуже, – відповідала вона. – Але ж усе одно хитає! І мене нудить!

Це була звичайнісінька впертість і розніженість. Але мені все одно доводилося реагувати серйозно. Бо Майя Геннадіївна – саме так звали цю мою пацієнтку – займала одну з найдорожчих кают на «Карелії», і до її вигадок слід було ставитися шанобливо. Я прописав їй ковтати лід і запивати його джином. Наступного ранку морську хворобу як рукою зняло.

4

Подібні історії повторювалися ледь не щогодини. Таким чином я за перші два дні перезнайомився майже з усіма пасажирами.

Серед них було багато чудових людей. Знаменитий з часів «фінансових пірамід» банкір Качура зі своєю четвертою дружиною Стелочкою. Качуру мучила виразка шлунку, а коли я порадив йому хоча б на трохи припинити пияцтво, він відмахнувся від моїх порад. «Хто не курить і не п'є – здоровеньким той помре», – по-філософськи відповів він.

Поп-зірка Віталій, сценічний псевдонім якого знають навіть у Грушівці, зате справжнє прізвище чули одиниці – Гаманько. Віталій посперечався зі своїм агентом, бандитського вигляду мужиком із татуюванням на грудях, що зможе за годину закрутити голову одній красуні в котиковій шубці.

Але не встиг він підійти до Аліси Вікторівни (так звали цю молоду особу) на відстань рукостискання, як один із її охоронців приставив до його боку ніж. Зі страху Віталій відсахнувся вбік, послизнувся на килимовій доріжці і підвернув собі ногу. Коли я прибіг до нього в каюту, він стогнав так, начебто одержав чотири кульові поранення.

Щоправда, немає злого, щоб на добре не вийшло. Приклад Віталія виявився повчальним для всіх нудьгуючих чоловіків «Карелії». До романтичної і неприступної Аліси Вікторівни, дочки газового боса, більше ніхто не наважувався загравати. Коли я з'явився до неї заклеїти пластиром натерту новими туфлями ніжку, її охоронці Сашко й Микола дивилися на мене так, що в мене тремтіли руки. Рідкісне і непрощене явище для лікарів.

Наче все йшло як завжди. Багаті пасажири вередували. Бідніші грали в карти, дивилися відео, пили горілку і розповідали один одному анекдоти.

А вранці третього дня виявилося, що пасажир каюти номер двадцять чотири Василь Костянтинович Паламарчук застрелився у душовій кабінці.

5

– Що робити будемо, Рибачук? – запитав мене капітан Єрмоленко.

Здавалося, за цю годину він постарів на десять років. Труп знайшла покоївка Леся, яка принесла Паламарчукові його улюблену страву під назвою «кава в ліжко».

Леся продемонструвала нежіночу твердість духу – не впадаючи в істерику, замкнула двері каюти на ключ і кинулася до капітана.

Єрмоленко одразу послав за мною. Старший помічник Ситник намагався зв'язатися з керівництвом. Судячи з його заклопотаного обличчя, бажаного результату не було.

– Треба повідомити в міліцію, – пролепетав я, намагаючись спросоння зміркувати, на якому світі перебуваю.

Напередодні я до півчетвертої ночі перевіряв, чи не проковтнув трирічний син депутата Верховної Ради Верховинця шпильку, як запевняла його матуся. Робив рентген, проявляв рентгенівські знімки, загалом, розважався. Зрештою, маленький Олексійко зізнався, що обдурив маму, щоб вона якомога довше не кладала його спати, і все благополучно завершилося.

– У міліцію? Уже пробували. Пів на восьму ранку. Нікого ще немає на роботі, а з оперативним черговим мені в такій справі балакати не хочеться. Спробували б вони колись так на роботу ходити, як зараз. Розпустилися, – замогильним голосом виклав капітан Єрмоленко і очікувально подивився на мене.

– А що, справа такої важливості, що про неї не можна розмовляти з оперативним черговим? – поцікавився я.

– А ти думаєш, я тут панікую через дурниці? – буркнув Єрмоленко і відвів погляд.

Усе це виглядало досить дивно. Але я ніяк не міг второпати, для чого капітанові знадобився саме я, коли на борту є більш компетентні люди.

– Не думаю. То ким, усе-таки, був цей пасажир з каюти сорок чотири, Паламарчук, здається? Заступником міністра закордонних справ?

– Гірше.

– Отже, міністром, – припустив я.

– Паламарчук – капітан «Чорноморця», теплохода, що згорів. Ми з ним разом училися, в одній кімнаті у гуртожитку жили, в одній футбольній команді...

– Вибачте, Григорію Никифоровичу. Я й не здогадувався, що капітан «Чорноморця» у нас на борту. Я його навіть в обличчя не знаю.

У мене злипалися очі, і я, набравшись нахабності, запитав:

– Мені можна йти?

Єрмоленко гнівно блиснув очима:

– Не можна, Рибачук. Ти маєш оглянути труп. Може, доведеться робити розтин!

– Змилуйтеся, Григорію Никифоровичу, робити розтин я не маю повноважень. І необхідного устаткування теж... Я, зрештою, не фахівець!

– Ти мені не забивай баки, Рибачук. Бачив я твою трудову книжку. До того, як потрапити на флот, ти працював де? У морзі ти працював, любий мій.

– Але ж це було лише два місяці. Лише два місяці! – виправдовувався я. Дуже не хотілося робити те, чого від мене вимагав Єрмоленко. – Грошей зовсім не було, та я й не вмію...

– Працював – значить умієш, – похмуро завершив розмову Єрмоленко. Сперечатися з ним не було сенсу.

З'явився старший помічник Ситник. Не звертаючи на мене уваги, він щось прошепотів капітану на вухо.

– Прокуратура дала згоду на розтин. Пішли, Рибачук.

6

Щоб не тривожити наших зацікавлених пасажирів ранковим перенесенням трупа, мені довелося зробити розтин просто в каюті Паламарчука. Не скажу, щоб це було дуже приємно.

Результати, до яких я як лікар прийшов самостійно, цілком підтверджували версію одеської прокуратури, що теж була не надто мудрованою. Так, наче справді ніхто не винен.

Річ у тому, що перед тим, як застрелитися в душовій зі свого макарова, Паламарчук залишив лист дружині, дочці і «всім, кого це стосується».

Він наполегливо просив нікого в його смерті не звинувачувати, пояснював, що зважився на цей крок добровільно і навіть брав на себе всю провину за те, що на «Чорноморцеві» сталася пожежа. Мовляв, це була його помилка й особистий недогляд.

– Ось таке може трапитися, якщо виходиш у море в п'ятницю. Я їм казав. Не можна порушувати старий морський звичай, – гарчав капітан Єрмоленко, дивлячись у порожнечу перед собою. – Я їм казав...

Ішлося про директорат нашої компанії. Капітан Єрмоленко був людиною старої закваски. Такі поняття як «порядок», «звичай», «закон» означали для нього дуже багато. А от для наших директорів, яких Єрмоленко не без підстав величав «сухопутними пацюками», «злодюгами» і «шахраями», ці слова були порожніми звуками.

Я залишив фатальну каюту номер двадцять чотири і повернувся до себе. За ілюмінатором пахнув морем сонячний полудень, але настрій у мене був геть кепським. У всій цій ситуації було дві заковики.

По-перше, чому хлопці з прокуратури буквально змусили нас піти на розтин трупа Паламарчука.

А по-друге, чому капітан Паламарчук застрелився саме під час танцювального вечора, що відбувався у загальному залі прямо під його каютою? Тобто саме тоді, коли ніхто не міг чути звуку пострілу через голосну музику, без якої дискотека – не дискотека, а гулянка – не гулянка. Але, пам'ятаючи принцип «не сунути ніс у чужі справи», я сказав собі, що пошук відповідей на ці питання можна відкласти на невизначений час.

7

Я повернувся у свою каюту, прийняв контрастний душ і без сил упав на ліжко. А коли прокинувся, то зрозумів, що мені просто необхідно розвіятися.

Погода навесні на морі мінлива, як... Як погода на морі, чорт забирай!

За ілюмінатором стрімко сутеніло. Схоже, збирався дощовий шквал. Сидіти в каюті і чекати, поки хто-небудь надумає підлікуватися, мені не хотілося. Я вирішив, що як судновий лікар маю право на вільну годину. І її треба використати сповна.

Бар «Роза вітрів» був гордістю «Карелії». Лише горілки тут пропонувалося вісімнадцять сортів. Але ціни, звичайно, кусалися. Тому члени команди «Карелії» бували там нечасто. Я, зрозуміло, теж обходив «Розу вітрів» стороною. Зате «нові українці» з дорогих кают із роялями і пальмами в діжках ходили в наш бар, як на роботу.

Звучала ненав'язлива музика. У центрі бару погойдувалися у танці дві пари. Я вирішив, що з метою економії обмежуся склянкою горілки і бутербродом із шинкою. А потім – будь що буде. На зустріч із таємничою незнайомкою, заради якої не гріх утратити розум, я, чесно кажучи, не сподівався.

– Кого я бачу, док, яким вітром!? – вибухнув привітністю бармен.

Тільки тут я зауважив, що за бармена сьогодні наш зв'язківець Денис Яшин – наймолодший працівник «Карелії», яка була першим судном, де йому випало працювати після закінчення інституту. Він був у захваті і від своєї роботи, і від Єрмоленка, і від Туреччини. Тому було дивно, що Денис зважився порушити корабельний статут, самовільно залишивши робоче місце.

– Денисе, ти? Що ти тут робиш? А якщо Єрмоленко дізнається? А де Аллочка? – я накинувся на нього з розпитами.

– По перше, Єрмоленко не дізнається, бо він ніколи не заходить у цей, як він каже, «бордель». По-друге,

мене Аллочка слізно благала її підмінити. Розумієш, док, я їй трохи винен, і тому не міг відмовити. По-третє, зараз усе одно немає ніякої роботи. А по-четверте, через дві години Аллочка повернеться, й усе буде як завжди. Якщо ти, звичайно, на мене Єрмоленкові не настукаєш.

– Я? Я на тебе не настукаю. Але я ж не єдина людина в цьому барі. А раптом старпом мимо пробіжить? Він такий принциповий.

Денис скривився в дурнуватій посмішці, що мала виражати повагу до моєї непринциповості і до мого мовчання.

– Док, хочеш, я тобі чогось наллю, га? За собівартістю? – запропонував Денис упівголосу.

– Хочу. Налий мені коньяку. «Наполеона», – запропонував я без удаваної скромності.

Але посередені фрази слова застрягли в моєму горлі, а в роті пересохло. Я побачив Марину.

8

Вона сиділа за стійкою бару в профіль до мене і розмовляла з якимось чоловіком у джинсовому костюмі і стрижкою «під нуль». На шиї в чоловіка був золотий ланцюг, на середньому пальці правої руки – масивний перстень. Моя перша дружина Наталя називала таких мужиків «одноклітинними».

Наскільки я міг чути, супутник Марини відповідав односкладово, гундосив і розтягував слова. Зате Марина щебетала, як пташка. Вони сиділи досить далеко від мене, тому я не чув, про що саме йшла бесіда.

Лише окремі уривки фраз іноді долітали до мого слуху, але навіть вони не відклалися в пам'яті, настільки вразила мене зовнішність Марини. Навіть тепер, після всього, що трапилося, я можу стверджувати, що ніколи не бачив жінки, чарівнішої за неї.

Захопившись спогляданням Марини, я не помітив, як висмоктав сто грамів коньяку «Наполеон». З кожною секундою Марина здавалася все більш привабливою.

Напевно, завдяки коньяку, я вже подумував над тим, щоб запросити Марину на танець. Але поки міркував, як краще зав'язати розмову, у бар зайшов чепурун у шкіряних штанах і шкіряному піджаку. Він рішуче попрямував до «одноклітинного». Чепурун, Марина й «одноклітинний» про щось перемовились, і за хвилину всю трійцю наче вітром здуло.

– Ти знаєш цю дамочку? – запитав я бармена.

– Та де там, – знітився він. – Вона з такою пацанвою, як я, не водиться.

– Ну хоч як її звати, скажи, – заблагав я.

– Як звати – не знаю. Знаю тільки, що вона з тридцять шостої каюти.

«Із тридцять шостої каюти!» – відбилося в моїй голові. І я зітхнув від усвідомлення безнадійності свого положення.

Коли вони пішли, мені стало смертельно нудно. Я розплатився і вийшов.

Але не встиг зробити і десяти нетвердих кроків до рідної каюти, як у мене за спиною ляснули двері, і я відчув холодну сталь біля свого горла.

Чиясь неласкава рука міцно тримала мене за плече. Мені стало по-справжньому страшно.

– Не рипайся. Іди за мною, скомандував глухий чоловічий голос.

РОЗДІЛ 3.
КВІТЕНЬ У СТАМБУЛІ. ЗУСТРІЧ

1

Ішов дощ. Тридцятивосьмирічний Костянтин Білий, головний інженер одеської компанії «Судремпром», насолоджувався своїм першим із дня приїзду до Туреччини вихідним днем.

Ні друзів, ні родичів у Стамбулі він не мав. Тому в неділю почувався дещо розгубленим. Куди піти? Що

робити? І хоча в попередні дні Білий валився з ніг від утоми, він вирішив, що було б нерозумно проспати всю неділю в своєму готельному номері перед телевізором.

У вестибюлі готелю він сів у глибоке крісло, взяв зі столу туристичний буклет і втупився в нього. Може, поїхати на екскурсію в якись середньовічний палац? Чи податися в картинну галерею?

Як з'ясувалося з буклету, визначних пам'яток у Стамбулі і його околицях було стільки, що оглянути їх усі навіть за місяць було нереально.

Однак одне місце зацікавило Костянтина більше, ніж інші. Це був військово-морський музей. Костянтин був з дитинства закоханий у море і вирішив, що другого шансу може й не бути.

Свого автомобіля Білий не мав, а музей був розташований досить далеко від готелю «Сулейман». Таксі ж у Туреччині – річ винятково дорога. «Втім, можна ж узяти машину напрокат», – зміркував нарешті Костянтин.

Грошей у Білого було обмаль. У конторі, яка здає автомобілі напрокат, йому дісталося стареньке «Вольво». Але Костянтин був задоволений – неділя обіцяла стати найцікавішим днем його життя.

Білий настільки поринув у думки про поїздку, що не помітив, як йому на хвіст сіла непримітна «Тойота» світло-сірого кольору.

2

Уже смеркло, коли Костянтин Білий повертався до готелю. До нього залишалося рівно півгодини їзди, як раптом виявилося, що бензобак порожній і на приладовій панелі заклично блимає червона лампочка. Було ясно, що до готелю йому не дотягти.

Костянтин зменшив швидкість і почав уважніше вдивлятись у дороговкази, поки не побачив попереду освітлену вогнями заправку.

Не відриваючи погляду від дороги, Костянтин вийняв гаманець. Тридцять доларів. Має вистачити.

Його настрій одразу помітно покращився. Він кинув погляд на заднє сидіння машини, завалене ілюстрованими брошурками з музею і свіжими номерами «Турецького військово-морського ревю», які купив там же. Посміхнувся. Він смакував, як проведе цей вечір – гаряча кава й цікаві статті. А завтра знову на роботу.

Бензобак наповнювався бензином. Працівник заправки в спецкомбінезоні енергійно протирав скло машини. Костянтин уже був готовий завести двигун і рушити, як його погляд зупинився на працівникові. Проникливі блакитні очі. Прямий арійський ніс. Вольове підборіддя. «Не може бути... та це ж Петька! Петро Решетняк!» – стрельнуло в голові Білого. Він кулею вискочив з машини.

Через хвилину Костянтин міцно тримав друга у своїх ведмежих обіймах.

Петро Решетняк!? Ти!? Якого чорта ти робиш у цих відморожених турків? – випалив Костянтин Білий, не вірячи своїм очам.

Двоє чоловіків у світло-сірій «Тойоті», що непримітно зупинилася віддалік, здивовано переглянулися. Один із них витягнув із кишені мобільний.

3

Вони сиділи в затишній вітальні і пили джин із тоніком.

Апартаменти Петра містилися на другому поверсі будинку, перший поверх якого займали службові приміщення бензозаправної станції. Як з'ясувалося з розмови, бензозаправка належала Петрові.

– От чого зрозуміти не можу, Петре, то це якого чорта ти, хазяїн, сам своїм клієнтам скло протираєш. Хіба нема кого найняти?

Та неділя сьогодні, Костю. Розумієш? – пояснив Решетняк.

Говорив він із сильним акцентом, але якби не це, його українську можна було б назвати бездоганною.

– Ні, не розумію, – захитав головою Білий. Його обличчя розчервонілося від алкоголю.

– Та чого ж тут не розуміти? Турки хочуть відпочивати на вихідних. Хоч ти гопки скач. А мій Юрко і собі вимагає відпочинку. Найняти когось замість нього на неділю – велика проблема. Та й надто дорого. Ось і доводиться самому.

– А-а, – з розумінням протягнув Білий. – Виходить, економія?

– Ну, нехай буде економія, – погодився Решетняк, посміхаючись. – А в тебе як із грошима?

Білий відвів погляд. Було зрозуміло, що ця тема не належить до приємних. Але він усе-таки відповів.

– Та хреново, чесно кажучи.

– Мало платять?

– Та ні, платять добре. От тільки мого Павла чорт смикнув чотири роки тому в бізнес податися.

– Ну і?

– Він досі в боргах, а я йому допомагаю, – розвів руками Білий. – Не покинеш же пацана сам на сам із бандитами. Квартира досі під заставою.

– Так-так, – із розумінням похитав головою Петро. – Маленькі діти – маленькі проблеми. Великі діти – великі проблеми.

Петро стояв біля вікна. Він відсунув важку гардину і подивився на вулицю. Усе, як завжди. Тільки на протилежній стороні шосе, на галявинці соснового бору припаркована незнайома «Тойота». Припаркована, то й припаркована, чорт із нею.

– Це вже точно, що проблеми великі, – продовжував Білий. – Та я міг би і більше отримати, Петре! Наш «Судремпром» – контора сита. У нас навіть секретарка в норковій шубі. Але тільки...

Костянтин замовк. Потім глибоко затягнувся і випустив дим двома рівними кільцями.

– Тільки що?

– Так тільки стрьомно це, Петре. Керівництво в нас ой яке шустре! Навіть занадто шустре. Водиться з ким

не треба. А тільки щось трапиться, відповідати будемо ми, прості інженери, бухгалтерія, відділ стандартів. Бо в них – «дах».

– Не розумію, які махінації може проробляти звичайна судноремонтна фірма? – спантеличено почухавши потилицю Петро.

– Я теж не міг зрозуміти. Донедавна, – буркнув Білий і перекинув пузатий келих із джином.

Мабуть, джин додав йому хоробрості, і він продовжив:

– А перед самим від'їздом я займався одним судном, що було в гарному стані. А вони завелись – будемо ремонтувати, хоч ти трісни. Я їм говорю: «Мужики, що тут ремонтувати? Воно ж торік на капремонті стояло! Я його сам вів!»

А вони мені говорять: «Не твоє собаче діло, Білий. Будемо ремонтувати – і все». Мені воно, зрозуміло, до одного місця. Хочуть – нехай. Я ж за це гроші одержую. Як ідіот переглянув там всю електроніку, движок протестував, усе як завжди. Аж раптом випадково бачу – робітники без мого відома автоген і зварювальний апарат у трюм потягли. Я їх питаю: «Ви що, поїхали? Я такої вказівки не давав!» А вони мені: «Такий наказ директора». Ти розумієш, що це означає?

– Ні, – чесно зізнався Петро.

– А я тобі поясню. Знаєш, як у валізах друге дно роблять, щоб контрабанду перевозити?

– Знаю, звичайно, – погодився Петро.

– Так от: будь-який серйозний корабель – це готова валіза з подвійним дном, бо має обшивку зовнішню і внутрішню. Між ними всякий мотлох – шпангоути, стрингери, компенсаційні цистерни, щоб воду сюди ганяти і хитавицю заспокоювати. Але головне – там купа порожнього простору. За наказом директора шматок внутрішньої обшивки вирізали, а потім назад приварювали. І так у шести місцях. На митниці ніхто не причепиться, бо згідно з нашою техдокументацією внутрішня обшивка поіржавіла і потребує заміни. Але це все туфта.

– Подумаєш, злочинці! – хмикнув Решетняк. – Це ж які труднощі заради того, щоб кілька пакетиків героїну заникати.

– Та не кілька пакетиків! Там хоч і проміжок лише півметра, але ти подумай, Петре, скільки добра там можна преспокійненько розкласти. А щодо труднощів ти правий. І закласти вантаж, і забрати його – ціла ремонтна операція, що сама собою немало коштує. Це мене насторожує подвійно. Уяви, яке гівно вони збираються провезти, якщо йдуть на такі викрутаси.

– Уже уявив, – сумно сказав Петро.

– Головне, що прикро! Бо все життя твоє, як у Овідія: «Я бачу, де добро, і співчуваю йому, але сам я змушений служити злу». Життя одне – не бігти ж мені з такими заявами в міліцію!

– А чому б і не побігти?

– Та ти що, Петре!? Зовсім батьківщину забув? Мій директор буде першим, кому мент, до якого я звернуся, подзвонить, щоб попередити. Що, мовляв, у тебе там стукач завівся. Вживай заходів!

– Ну, не вся міліція продажна.

Петро вилив залишки джину з пляшки в келихи і пішов до холодильника, щоб принести ще закуски. А Білий залишився сидіти на диванчику, за інерцією посміхаючись і з подивом помічаючи, що такі «напади чесності» з ним давно не траплялися.

«І чого це я так розтеревенився? – запитав він себе. – Я ж навіть дружині про це подвійне дно не сказав! Навіть синові не обмовився! Це може мені дуже дорого обійтися».

Але Білий одразу заспокоїв себе тим, що Петро Решетняк вже давно не його співгромадянин. Він майже іноземець, а отже, боятися нічого. Та й хіба можна боятися зради від старого друга? «Хтось же має поставитися до моїх проблем з розумінням? – утішав себе Білий. – Нехай це буде Петро Решетняк!»

– Їсти подано, пане Костянтин! – оголосив Петро і поставив перед Білим тацю із триповерховими бутербродами.

– Ну а ти як поживаєш, Петю? Ось уже скоро десять років, як від тебе ні слуху ні духу. Як тебе в Стамбул занесло? Як кар'єра? Пригадую, ти колись говорив, що непогано було би податися в КДБ. Пам'ятаєш? – Білий лукаво підморгнув Петрові. – Скажи чесно, не взяли тебе в резиденти через п'яту графу?

Але Петро не засміявся з жарту. Він подивився на Білого своїми розумними сірими очима й відповів:

– Чому ж не взяли в резиденти, Костю? Взяли. Ще й як узяли. Тому звати мене тепер не Петро Решетняк. Я тепер за паспортом турецький громадянин Юсуф Челєбі.

Петро вийняв із задньої кишені джинсів водійське посвідчення, розкрив його перед носом у Білого і стримано всміхнувся.

Але Білому було не до сміху. Він зблід і застиг із непережованим бутербродом.

РОЗДІЛ 4. СКЕЛІ ОСМАН-ДАГ

1

Яким же було моє здивування, коли я зрозумів, що вже був у каюті номер чотирнадцять вчора чи, може, позавчора. І навіть запах парфумів, що кружляв у повітрі, видався мені знайомим.

Розкішні трикімнатні апартаменти, телевізор із екраном на півстіни, меблі в стилі «ампір». Композиція із молочно-білих орхідей на низькому столику біля велетенського дивана. Єдине, чого я не міг пригадати, то це з якого приводу я тут був.

– Навіть не думай випендрюватися. Шарпнешся – вуха повідриваю, – прошипів мій викрадач.

Мене заштовхнули в каюту. Двері за мною зачинилися, і я полегшено зітхнув.

Незважаючи на те, що зі мною повелися досить нелюб'язно, настрій покращився. Принаймні, мене не вбили і не викинули за борт.

Ніхто не поспішав мене зустрічати. Я зайшов у кімнату і сів на диван, очікуючи, що буде далі.

Хтось безшумно підкрався до мене з глибини апартаментів. І дві пещені жіночі ручки лягли мені на очі.

– Вгадайте хто, Юлію Олександровичу? – проспівав манірний жіночий голос.

Давненько мене так не називали. Звичайно «лікар», «доктор» чи «док». Іноді «ескулап». Для пасажирів «Карелії» я така ж «обслуга», як покоївки чи працівники машинного відділення. Загалом, я сторопів. Але ненадовго. Бо коли я, доклавши надлюдських зусиль, здогадався, чий це голос, мені стало погано. Я був у каюті Аліси Вікторівни.

– Аліса Вікторівна? – перепитав я, намагаючись, щоб мій голос не тремтів.

Я дуже боявся помилитися. Бо в таких випадках помилятися протипоказано. Звичайно, у глибині душі в мене жевріла надія, що за моєю спиною стоїть чарівна Марина, імені якої я, звичайно ж, тоді ще не знав. Але мені вже давно не шістнадцять років, щоб плутати бажане і дійсне.

– Так, це я, лікарю, – кокетливо сказала вона і дозволила мені обернутися. – Називайте мене просто Аліса.

2

– Річ у тому, що в мене раптово розболілася печінка. Коле в животі! – почала Аліса Вікторівна. – А вас не було на місці.

«І тому ви не придумали нічого кращого, ніж послати за мною свого Миколу з наказом «доставити живим чи мертвим», – подумав я, але, звичайно, промовчав.

– Треба ж, як недобре вийшло, – сказав я, щоб не мовчати.

– І тому я послала Миколку, щоб він вас покликав. Я сподіваюся, він був з вами люб'язний?

– Цілком. Микола – найввічливіший охоронець з усіх, яких я зустрічав, – збрехав я.

Аліса Вікторівна була гарна як ніколи. На шиї в неї іскрилось діамантове кольє, вартість якого мені не вистачило фантазії оцінити. Сережки з великими сапфірами дуже пасували до нього.

Халат із найтоншого лілового газу безсоромно демонстрував її таки привабливе і винятково доглянуте тіло. Соски на грудях були напружені, а самі груди важко і звабливо здіймалися в ритм подиху. Волосся Аліси Вікторівни було ідеально зачесане в запаморочливу зачіску. А косметики на її обличчі вистачило б на трьох.

Найменше Аліса Вікторівна була схожа на жінку, в якої напад кольки у печінці.

Вона дивилася на мене з неприхованим обожнюванням і облизувала губи язичком. Зависла недвозначна пауза. Мені стало ніяково. «Цікаво, а що буде, якщо її чоловік чи тато про все це дізнаються?» – подумав я, і мені стало сумно. Відразу згадався Паламарчук. Може, він теж загравав із Алісою Вікторівною вчора. Ось і дозалицявся.

– Давайте я огляну вашу печінку. Лягайте, – дерев'яним голосом терапевта районної поліклініки запропонував я.

– Так-так, подивіться, – відразу погодилася вона.

Аліса Вікторівна розкрила поли свого прозорого халата і лягла на диван, улесливо дивлячись мені в очі.

– Ви, Юлію Олександровичу, такий добрий, – мовила вона, кліпаючи віями.

Трусики на ній були розміром з долоньку моєї дочки. Два крихітні шнурочки з'єднували задню половинку з передньою. Делікатно відводячи від них погляд, я запропонував:

– Будьте ласкаві, поверніться на лівий бік.

– Навіщо, лікарю? жагуче уп'явшись у мене поглядом, поцікавилася Аліса Вікторівна.

– Річ у тому, що печінка праворуч, – пояснив я і знову відвернувся.

Через хвилину виявилося те, що і мало виявитися. З печінкою було все гаразд. А біль у животі – повна брехня.

– Усе гаразд, – підсумував я. – Але я можу збігати за саквояжем з інструментами. Ми зробимо аналізи й...

– Ну навіщо бігати за інструментами, – всміхнулася Аліса Вікторівна. – Випиймо краще вина.

3

У сусідній кімнаті був сервірований стіл. Закуски на ньому було стільки, що, мабуть, можна було б нагодувати до гикавки весь екіпаж «Карелії». Але апетиту в мене, як на зло, не було.

Від думок про Сашка й Миколу пропадало бажання жити. Нарешті, не в змозі більше терпіти ідіотизм ситуації і свій липкий страх, я вирішив грати відкрито.

– А якщо ваш чоловік дізнається про те...

– Про що? – з непідробним здивуванням поцікавилася вона.

– Ну... хоча би про те, що ми з вами тут бенкетуємо.

– Якщо дізнається? – Аліса Вікторівна задумалася. – Напевно, він вас уб'є з ревнощів.

У мене шматок застряг у горлі. Я не одразу знайшовся з відповіддю. «Уб'є з ревнощів!» Гарна перспектива. Настенька залишиться без батька, Наталя – без аліментів, а «Карелія» – без суднового лікаря.

– Але тільки як він дізнається? Він же зараз у Торонто, – запевнила мене Аліса Вікторівна.

– А Микола і Сашко... вони в курсі... – пролепетав я.

– Мій тато платить цим гівнюкам не за те, щоб вони розпускали свої смердючі язики, – впевнено мовила Аліса Вікторівна.

Я був настільки схвильований, що навіть «гівнюки» і «смердючі язики» мене не обнадіяли.

– А що, хіба Миколу і Сашка оплачує не ваш чоловік? – поцікавився я, аби перевести розмову на нейтральну тему.

– Та куди цьому недоумкові, – байдуже відгукнулася Аліса Вікторівна і прикурила довгу дамську цигарочку.

Я мовчки налив їй і собі вина. Залпом випив. Більше за все тієї миті мені хотілося впасти п'яним на підлогу, щоб більше нічого не бачити і не чути. Аліса Вікторівна натиснула кнопку, і кімнату наповнила спокійна музика.

– Давайте, Юлію Олександровичу, потанцюємо, – запропонувала вона.

– Я погано танцюю, Алісо Вікторівно, – почав було я.

– Називайте мене Аліса.

Немов по команді згасло світло, і мені нічого не залишалося, як підкоритися. Але не встигли ми зробити й кількох танцювальних кроків, як вона почала розстібати ґудзики на моїй сорочці.

Піджак полетів на підлогу. Моя найкраща краватка, яку я одягнув зумисне для візиту в «Розу вітрів», приземлилася, здається, у вазу з червоною ікрою.

А коли мої штани сповзли на м'який візерунчастий килим, я зрозумів, що стояти, як бовдур, посередині кімнати і дивитися, як мене роздягає красива і зваблива жінка – це повний ідіотизм. Тим більше, що моє тіло перестало пручатися. Мені навіть почало здаватися, що Аліса Вікторівна – найбільш бажана жінка у всьому білому світі.

До спальні, що містилалася в суміжній кімнаті, ми так і не добралися. Скромна отоманка «бабусиного» вигляду здалася мені не найгіршим місцем для занять любов'ю. Мій язик розв'язався, і у вуха моєї подруги полилися найвишуканіші компліменти, на які тільки був здатен судновий лікар.

Аліса Вікторівна стогнала й звивалася під моїми пестощами. Вона покривала моє обличчя поцілунками і пересипала їх божевільною розповіддю про те, як і коли вона закохалася в мене.

Я теж говорив їй у відповідь дуже милі і дуже дурні речі. Як не дивно, її манера рухатися, її свіжий подих і її простота збуджували мою уяву. У мій цинічний розум навіть стали прокрадатися фантазії про те, як можна було б влаштувати наші зустрічі, коли «Карелія» по-

вернеться до Одеси. Але не встигли ми злитися в останніх, найбільш жагучих обіймах, як отоманка під нами здригнулася куди сильніше, ніж те передбачалося нашими іграми.

Почувся шалений гуркіт, наче вдарили в барабан величиною із сонце. «Отже, все-таки гроза... А це, мабуть, грім?» – подумав я в чаду самозаспокоєння.

Гуркіт затих, зате десь неподалік почувся дзенькіт битого посуду.

Я не одразу зрозумів, що це падають пляшки і фужери, розставлені на столі. А потім мені стало ясно, що гроза тут зовсім ні до чого. Примара «Титаніка» стрімко виринала з глибини моєї розпаленої уяви.

На палубі хтось несамовито заверещав. І запала тиша.

4

Із «Карелією» трапилося щось недобре. Це я усвідомив одразу. Як усвідомив і те, що зараз мені варто бути разом із капітаном, як того вимагає корабельний статут, а не розважатися з розкішною Алісою Вікторівною.

З іншого боку, чоловік у мені був сильнішим, ніж тупий служака. Не міг же я кинути на самоті жінку, яка щойно подарувала мені свою любов?

– Негайно вдягайся! – закричав я.

Поки Аліса Вікторівна кліпала своїми довжелезними віями, я запекло лаявся і натягав на себе штани.

Моя нова подруга була явно шокована. Вона не рухалася.

– Я кому сказав!? Одягайся! – гаркнув я щосили.

Але вона не поворухнулася. Мені не надто хотілося вдягати її самому. Як досвідчений татусь маленької дочки, я знав, що ця процедура може зайняти хвилин п'ятнадцять, за яких наша непотопельна на перший погляд «Карелія» може спокійно піти на дно.

Аліса Вікторівна, як і раніше, стояла біля розкішно сервірованого столу. Вона була нага і прекрасна, слово честі.

Я не знав, як вивести її із заціпеніння. І тоді я згадав про свою Настеньку. Найдієвішим аргументом для неї був звичайний ляпас по м'якому місці.

Уже цілком одягнений, я підскочив до Аліси Вікторівни, щосили шльопнув її по пухкенькому задку і знову закричав: «Одягайся!»

На моє величезне полегшення, цей перевірений метод подіяв.

Немов метеор, Аліса Вікторівна підскочила до гардероба, навстіж розчинила його різьблені дверцята, вийняла з нього джинси та светр і зі спритністю циркової артистки одягнулась. І знову застигла в заціпенінні.

– Де лежать рятувальні жилети? – поцікавився я.

– Т-там, – вона непевно вказала на спальню.

– Відчини двері Миколі і Сашку, вони вже півгодини шкребуться, – скомандував я і кинувся в спальню.

Зі спритністю сонної риби Аліса Вікторівна поплентались до дверей.

На щастя, чотири рятувальні жилети я знайшов одразу ж. Київським дизайнерам, які оформляли найрозкішніші каюти, вистачило розуму залишити червоний ящик із рятувальними жилетами на видному місці.

На здивованих очах Миколи й Сашка, які нічого не могли второпати, я одяг на Алісу Вікторівну жовтогарячий жилет. Ще один прихопив із собою, а два інші засунув в руки оторопілому Миколі і кинувся геть із каюти. Думаю, вигляд у мене був зовсім ідіотський.

Передчуття мене не обманули. Через хвилину ввімкнулася аварійка. Репродуктори озвалися голосом Єрмоленка.

Капітан наказував усім пасажирам зберігати спокій. З його невпевнених інтонацій мені стало зрозуміло, що «зберігати спокій» Єрмоленко закликає передовсім себе самого. Я вискочив на палубу і кинувся до капітанського містка.

5

Старпом Ситник і капітан Єрмоленко виглядали переляканими, розгубленими й озлобленими водночас. На мою появу вони відреагували відповідно до неписаної морської традиції – лайкою і повідомленням свіжих новин.

– Де Денис, туди її!? – репетував Єрмоленко. – Ми не можемо зв'язатися з нашими. Якась б... зіпсувала радіостанцію!

– Не знаю де, – збрехав я. – Може, в туалет вискочив. Зараз підійде.

– Що означає «вискочив у туалет»!? – обурювався Єрмоленко, спрямовуючи весь свій гнів на мене.

– Про це краще запитати в самого Дениса. Я йому не нянька. А що коїться?

– А що коїться?

Старпом Ситник скорчив зневажливу міну, яку він зазвичай робить, коли його просять щось комусь пояснити, і процідив:

– Розумієте, Рибачук, ми збилися з курсу. Це раз. І через це ми пропороли днище об підводні скелі. Це два. Досить?

– Цілком. І що тепер?

– Тепер будемо боротися за життя корабля, – з фанатичним блиском в очах виголосив капітан Єрмоленко.

Він був із тих капітанів, які йдуть під воду разом із довіреними їм кораблями.

– То давайте боротись! – вигукнув я, наливаючись жовчю. Я не міг второпати, чому вони сидять, склавши руки. – Треба евакуювати пасажирів! Передайте, щоб усі одягли рятувальні жилети... Це для початку. А також слід приготувати шлюпки...

– Не таратор, Рибачук. Не панікуй. Узагалі-то, я тут поки-що капітан. І сам знаю, що робити в таких ситуаціях, – остудив мій запал Єрмоленко. – Але зараз це невчасно.

– Як це невчасно!!?

– А так. Не треба нікого нікуди евакуювати. Ми не потонемо. Я вже послав робітників, які закриють про-

боїну в носовому відсіку. Зараз вони із цим упораються й повернуться. Потім знайдеться Денис, я йому дам чортів, і він полагодить рацію. А потім нас відтягнуть на буксирі. А може, і своїм ходом дійдемо.

Було би просто чудово, якби все завершилося так, як говорив капітан Єрмоленко.

– Ну хоч жилети нехай одягнуть, – наполягав я.

– Не треба ніяких жилетів. А то паніка почнеться, – відрізав капітан Єрмоленко і простягнув мені пачку цигарок. Замість заспокійливого.

Я дивився на те, як в ілюмінаторі бушує злива, та меланхолійно курив. І міркував про те, що якщо ми справді зараз підемо на дно, живою залишиться лише Аліса Вікторівна, на яку я завбачливо одягнув жилет.

6

Більше за все тієї ночі мені хотілося бути панікером і песимістом. Мені хотілося, щоб мої страхи і побоювання виявилися перебільшеними, й усе владналося. Однак діло йшло до катастрофи.

Наш радіст Денис незабаром з'явився на своєму робочому місці. Одержав заслужений прочухан і зайнявся рацією. Через десять хвилин він, витираючи з чола рясний піт, підтвердив наші гірші побоювання – рація була виведена з ладу якимось злим генієм. Причому цей злий геній дуже добре розбирався в бортовій радіоелектроніці.

– Врубуй аварійну систему зв'язку, скомандував Єрмоленко. Денис, блідий як смерть, кинувся виконувати наказ.

Через п'ять хвилин з'явилася «аварійна бригада» у повному складі. Механік дядько Борис, який її очолював, був так само, як і я, далекий від шапкозакидальських настроїв капітана Єрмоленка.

– Пане капітан, пробоїну в носовому відсіку усунути не вдалося.

– Як це – не вдалося? – очі капітана Єрмоленка налилися кров'ю.

– Не вдалося. Двері в другий відсік захлопнулися перед самим носом. Ми не змогли підступити до пробоїни, – крижаним голосом звітував дядько Борис.

– Що означає «захлопнулися»? – обурювався Єрмоленко. – Я ж відключив автоматику! Як можуть захлопнутися двері з відключеною автоматикою!? Що ти мені баки забиваєш, Борисе Марковичу!?

– Якщо я кажу, що двері з відключеною автоматикою захлопнулися, то маю на увазі, що якась сволота пустила автоматику в хід. От і все.

– І хто ця сволота, по-твоєму? Примара? Шпигун польської розвідки? Га? – кричав Єрмоленко.

– Не знаю, пане капітан. Хто б не вимикнув автоматику, результат той самий.

Зі столу звалилася попільничка, у якій я хвилину тому згасив свою цигарку, і розкололася надвоє. Було зрозуміло, що «Карелія» дає відчутний дифферент на ніс.

7

– Усім одягти рятувальні жилети! Усім негайно одягти жилети! – лунав із гучномовця безпристрасний голос старпома Ситника. – Прошу всіх зібратися на верхній палубі! Без паніки, пані та панове!

Ситник повторював це вже вчетверте.

З теплих кают під проливний холодний дощ виповзали сонні пасажири. Хтось із наших учив нервових дамочок одягати жилети. Інші вовтузилися зі шлюпками.

Ситуація погіршувалася щохвилини. Дуже скоро виявилося, що в днищі судна є ще одна пробоїна.

Те, як вона утворилася вже після удару об скелі, залишалося загадкою. Корабель не рухався, отже, напоротися на скелі вдруге не міг. Однак немає поганого, щоб на добре не вийшло. Після того, як у кормовій частині утворилася друга пробоїна, дифферент на ніс припинився. Ми йшли на дно на рівному килі.

– Чорт зна що, повторював капітан Єрмоленко, тривожно потираючи скроні.

Лише старпом Ситник був спокійний і стриманий, наче все, що відбувалося, для нього не було цілковитою несподіванкою.

Була третя година ночі. Сильно штормило. Жінки та діти плакали. Настрій був далеко не бойовим. Але, незважаючи на це, дуже скоро всі рятувальні шлюпки були спущені на воду.

– Не панікувати. Всі поміститься! – повторював дядько Борис, але, судячи зі схлипувань, йому мало хто вірив.

Окремі товстосуми типу банкіра Качура і нашого неповторного поп-зірки Віталія намагалися підсунути дядькові Борису дуже великі зелені купюри, щоб їх пропустили в шлюпку позачергово. До честі дядька Бориса слід сказати, що на всі такі пропозиції він реагував добірним морським матом.

Посадка в шлюпки досі не починалася. Капітан Єрмоленко цілком резонно наказав не починати до тієї пори, поки не стане відомо, що всі до єдиного пасажири зібралися на верхній палубі, і ніхто не залишився дивитися в каютах п'яні сни.

– Коли всі зберуться, почнемо, – скомандував він. – Розсістися по шлюпках – справа двох хвилин.

Пасажири нервували і нарікали. Усі промокли до нитки. Ніхто не хотів помирати.

8

Коли почалася посадка, до Єрмоленка підбіг захеканий Денис. На його обличчі сіяла усмішка.

– Вдалося! Аварійка запрацювала! Через три години нас зможе підібрати «Софія». Вони йдуть сюди повним ходом.

– Через три години на воді будуть плавати тільки крісла і рояль з нашої кают-компанії, – песимістично зауважив капітан Єрмоленко. – Тому діємо за старою схемою.

– Куди ж ми в такий штормище? – збентежено запитав Денис.

– До берега тут рукою подати. Уявлення не маю, як нас сюди чорти занесли – єдиний великий риф, на який ми налетіли, у цьому секторі знаходиться за сім миль від берега.

Денис промовчав. Він, як і я, бачив аварію корабля вперше в житті. А в те, що на шлюпках можна подорожувати по бурхливому квітневому морю, йому, як і пасажирам, вірилося не надто.

Я уважно вдивлявся в жовтогарячу юрбу пасажирів. Шукав Марину, однак не знаходив. Зате Аліса Вікторівна постійно потрапляла мені на очі. Її вірні пси Микола і Сашко підтримували її під білі рученьки і, мабуть, забезпечували моральну підтримку.

«Не ний, Алісо Вікторівно, пронесе», – донеслися до моїх вух умовляння Миколи. Коли наші очі зустрілися, вона помахала мені рукою. І цієї миті мені чомусь стало ніяково за те, що між нами було чверть години тому. Я повернувся до капітана Єрмоленка і запитав:

– А жінка з тридцять шостої тут?

– Саме цієї курви і немає. Ну і хрін з нею, – відповів мені сердитий капітан. – Не хоче рятуватися – нехай тоне. Відчалюємо без неї.

У мене защеміло серце. Нехай тоне? Як це – «нехай тоне»? Може, вона спить зараз безневинним сном дитини у своїй каюті і навіть не здогадується про те, що коїться. Може, дівчина купалась і не чула ні попереджень, ні стукоту в двері. Може, вона в навушниках слухає музику. А ми відпливемо без неї! І вона, отже, піде на дно годувати раків? Як це так – відчалюємо без неї?

– Григорію Никифоровичу, я зараз буду, – сказав я рішуче. І прожогом кинувся до каюти номер тридцять шість.

– Рибачук, ти що, поїхав? – закричав він мені вслід.

Але я не обернувся.

Так я зробив найнавіженіший вчинок у своєму житті.

9

Двері більшості кают були розчинені навстіж. Це виглядало дуже зловісно. Колись я читав про покинуті кораблі, але ніколи не припускав, що зможу стати свідком подібної картини.

Нарешті переді мною був жаданий номер тридцять шість.

– Є хтось? – кричав я, запекло стукаючи кулаком у двері.

Мені не відповідали.

Я спробував висадити двері плечем, однак після першої спроби переконався, що це неможливо. Знову постукав і закричав так голосно, що в мене самого задзвеніло у вухах.

Мені, зрозуміло, не відчинили. Я був у розпачі. Єдине геройство, на яке я насмілився за тридцять три роки свого життя, виявилося нікому не потрібним.

Я вирішив податися по сходах нагору і продовжити пошуки. Я розумів, що ніколи собі не пробачу, якщо не зроблю цього. Не пробачу і буду мучитися докорами сумління все життя, що мені залишилося.

Вискочив на майданчик між другою і третьою палубами, як раптом краєм ока помітив щось дивне. Ніби чиясь легка тінь у чорному облягаючому костюмі сховалася в одній з кают. Навряд чи це була жінка, яку я шукав. І все-таки це був хтось.

Не думаючи про небезпеку, я кинувся туди, де сховалася «тінь». Я діяв дуже наївно, але тоді навіть не підозрював про це. Рішучість знайти дівчину окрилила мене і приспала мій інстинкт самозбереження. Не встиг я як слід роздивитися, стоячи на початку коридору, як звідкись позаду на мою голову обрушилося щось важке.

РОЗДІЛ 5.
КВІТЕНЬ У СТАМБУЛІ.
ЗДАЛЕКУ І ВПРИТУЛ

1

Був полудень понеділка. По дорозі до посольства Павло Зарудний, голова резидентури СБУ в Туреччині купив свіжу ранкову газету. Його погляд упав на першу сторінку. Обличчя на одній із фотографій здалося знайомим. Він прочитав заголовок. За хвилину Зарудний зупинився біля лавочки, поставив на неї дипломат і розгорнув газету.

Якби Зарудний не був професійним розвідником із двадцятип'ятилітнім стажем роботи, від звісток, що він прочитав, у нього могли б затремтіти руки.

«Два вбивства за одну ніч. Українська мафія захоплює Стамбул».

2

Павло Зарудний лютував. Такого в його резидентурі ще не траплялося.

Власник бензозаправки Юсуф Челєбі був убитий близько третьої години ночі у своїй квартирі. Тобто менше, ніж десять годин тому.

Стріляли крізь двері. Картеч із крупнокаліберної рушниці пробила двері наскрізь. Цього пострілу вистачило, щоб звалити Юсуфа наповал. Але вбивці цим не задовільнились. Вони проникнули в квартиру і довершили те, що почали, перерізавши Юсуфу горло. Все було зроблено грубо, але ефективно.

– Петро загинув, а я дізнаюся про це зі сраної жовтої газетки! – вголос обурився Зарудний. Де чорти носять Юрка? Де вони його носили вчора, коли вбивали Петра?

Він знову розгорнув газету. Коли приїхала поліція, бандитів і сліду не було. На стіні кімнати, в якій знайшли труп, була намальована пентаграма та інші окультні знаки.

«Ритуальне вбивство», такий висновок подавала газета.

«Маячня. Чистісінька маячня! Пентаграми намалювали для замилювання очей. Щоб збити нас і поліцію зі сліду. Це ж ясно, як божий день! Офіцери СБУ не даються в руки сатаністів. Вони таких хлопчиків і дівчаток із пентаграмами на сніданок їдять, замість булочок. Хіба якимось лопухам вистачить клепки стріляти через двері з ремінгтона, улюбленої зброї багатьох американських поліцейських? Так діють лише злочинці, які дуже поспішають і нервують!» – міркував Зарудний.

Він випив ще одне горнятко кави і знову занурився в читання.

Друге вбивство висвітлювалося більш скупо. Все-таки Юсуф Челєбі був громадянином Туреччини, а другий убитий – якимось заїжджим українцем. Тому нічого дивного в тому, що в готелі «Сулейман» убили одного українця, для турків немає. І все-таки навіть зі куцого репортажу, зробленого «за гарячими слідами» і розміщеного в рубриці «Останньої миті», Зарудному вдалося витягти масу цікавої інформації.

Співробітник української судноремонтної фірми Костянтин Білий був убитий на початку четвертої ночі. Тобто в той же час, коли й Петро. Труп знайшла консьєржка.

Цього разу стріляв снайпер з вікна будинку навпроти. Костянтин Білий лежав у калюжі власної крові з простреленою головою.

На столі був розкритий путівник по військово-морському музею. У кімнаті також виявили квиток, датований шістнадцятою годиною вчорашнього дня.

«Два вбивства в той самий час. Може, вбиті були знайомі? Але навіщо Петрові знатися з якимось інженерчиком? З іншого боку, це не може бути випадковістю. Петя теж за освітою був інженер флоту, це вже потім він прийшов до нас... І цей – теж інженер флоту. Хіба часто бувають такі збіги?»

У двері несміливо постукали.

3

– Павле Феліксовичу, можна? – з тремтінням у голосі запитав молодий широкоплечий блондин у яскраво-синьому комбінезоні з написом «Заправка Юсуфа» на грудях.

– А-а, Юрко, твою мать! – Зарудний аж підскочив. – Де тебе чорти носять, падлюко!? Петро загинув, а ти прохолоджуєшся! І ще з'явився сюди у своєму траханому комбінезоні! Та ти знаєш, що я з тобою зроблю, мати твою ковінька!?

– Знаю, Павле Феліксовичу, – мляво відповів Юрій Барабаш. – І про Петю знаю. А що в комбінезоні – то тепер уже все одно. Заправку можна закривати. Вона тепер «брудна». Напевно, всі, кого це цікавить, уже в курсі.

Запанувала гнітюча тиша, яку ніхто не квапився порушувати. Зарудний закурив. Юрій, як і раніше, мовчки стояв біля крісла і не смів сідати.

– Доповідай про все по порядку, – озвався Зарудний уже м'якше.

– Учора в мене був вихідний. Я, Павле Феліксовичу, цього року брав вихідний лише двічі. На Різдво і вчора. Я обіцяв Петрові прийти до обіду. От і прийшов. А там поліція. Два придурки.

– Загалом я вже ознайомлений. З газет, – Зарудний потряс перед носом Юрія свіжим числом, ще із запахом друкарні. – Тому розкажи щось таке, про що в газетах не писали.

– Ну... я, звичайно, не можу знати, про що тут писали... Але одна обставина мені запала в очі. Напередодні вбивства в Петра хтось був у гостях.

– Відбитки пальців?

– Ні, жодних відбитків, як я зрозумів, немає. Ці пронири, які там понамальовували на стінах свої гасла, протерли все спиртом. Я випадково чув розмову детектива з поліцейським, який там чергував.

– А з чого ти взяв, що в нього були гості?

– Розумієте, Павле Феліксовичу, Петя дуже мало їв. А ще менше пив.

– Ну і що?

– Сьогодні я заглянув у холодильник і завмер. Учора, до мого відходу, холодильник був набитий їжею. Там стояла непочата пляшка джину. Позавчора я купив півкіло червоної риби. А сьогодні від неї залишився тільки малесенький хвостик. А Петро завжди говорив, що терпіти не може солоного.

– Ну?

– Не міг Петро сам зжерти півкіло риби і випити пляшку джину. Не міг!

– Резонно. А тобі поліцейські дозволили в холодильник залізти?

– Я їх не питав. Просто взяв – і поліз. Їм узагалі байдуже. В них у головах суцільна демократія. Вони вважають, що це зробили сатаністи. Їм так вигідно. Розумієте?

– Розумію. Сподіваюся, ти з ними своїм роздумами не ділився?

– Ну що ви, Павле Феліксовичу, – ображено протягнув Юрій. – І що тепер?

– Тепер неси найдетальнішу карту Стамбула й околиць. Будемо шукати гостя.

4

– Ось вона, наша заправка, – задумливо мовив Зарудний і поставив на карті жирний трикутник червоним маркером. – А це – військово-морський музей.

На карті з'явився ще один трикутник.

Юрій уважно стежив за діями свого шефа й мовчав. Він почував себе винним за смерть Петра.

– До речі, ти знаєш, де знаходиться готель «Сулейман»? Це з дешевих, зрозуміло.

– Ось, Павле Феліксовичу, – він вказав олівцем місце на карті.

– Чудово, Юрію.

Зарудний прикрасив карту ще одним червоним трикутником.

А потім з'єднав усі три трикутники жирною червоною лінією. Лінія вийшла майже ідеально рівна.

– Геніально, Павле Феліксовичу! – сплеснув руками Юрій. – Ви хочете сказати, що Білий цілком міг по дорозі з музею в готель заїхати до Петра в гості?

– Думаю, що він не тільки міг, а й заїхав. Але для того, щоб дізнатися це напевно, нам варто з'ясувати, за кермом якої машини сидів Білий. Тому їдь у готель. Позапитуй в найближчих до нього конторах прокату автомобілів. Автобуси повз заправку не ходять, на таксі Білий навряд чи мав гроші. Він же був лише інженером паршивої компанії.

– Не такої й паршивої, – машинально заперечив Юрій.

– А ти звідки знаєш?

– Я поки нічого не знаю. Це лише передчуття. Мені здається, спершу треба дізнатися все, що можна, про компанію Білого.

– Слушна думка, – глумливо сказав Зарудний. – Тому ти займешся «Сулейманом», а я посольськими папірцями.

– У цій статті, – Юрій тицьнув вказівним пальцем у газету, – згадується, зокрема, про те, що директор «Судремпрому» Яковенко, хазяїн Білого, роз'їжджає по Стамбулу на червоній «Феррарі».

Зарудний аж присвиснув від несподіванки. «Феррарі» – це тобі не простенький «Мерседес» із тонованим склом. І тим більше не БМВ.

5

– Отже, цей Яковенко тут? У нас під носом? – запитав Зарудний, трохи поміркувавши.

– Так точно, Павле Феліксовичу.

– Як ти думаєш, чи може вбивство головного інженера фірми бути для директора сюрпризом?

– Думаю, ні. Але я не зрозумію, навіщо нам Білий, коли з Петром нічого не ясно.

Зарудний зневажливо подивився на підлеглого.

– Резидентура на грані провалу. Один із кращих працівників загинув. Я був у курсі всіх його справ. Мо-

жу сказати, що жодне із завдань, які він вів протягом останніх чотирьох місяців, не було настільки небезпечним, щоб його могли прибрати. Я переконаний, що це прямо пов'язано зі смертю Білого. Думаю, події розвивалися так: він завербував Білого, щоб той працював на нас. Але не встиг повідомити мене.

– Але звідки така версія!? – вигукнув Юрій.

– Я працюю в розвідці з двадцяти п'яти років. Я віддав їй усе – молодість, здоров'я, особисте життя. А натомість одержав досвід та інтуїцію. Повір мені, Юрку, за ці двадцять п'ять років траплялися речі і більш заплутані. Єдине, чого я не можу зрозуміти – чи був Білий підісланий кимось із наших ворогів, чи все вийшло, як кажуть, випадково, за збігом обставин.

– Хіба не байдуже?

– Не байдуже. Якщо Білий – випадкова людина в цій грі, то ми маємо справу з ворогами Білого. А якщо він – не випадкова людина, Петра Решетняка вбили наші вороги. От і все. Тому я вважаю, що слід почати з Яковенка.

– Може, варто почекати на якісь нові факти від турецької карної поліції? – запропонував Юрій.

– Так вони з тобою і поділяться своїми новими фактами. Може, ти ще запропонуєш мені подзвонити шефу стамбулського карного розшуку і запитати: «Я – глава місцевої української резидентури. І мене дуже цікавить, що там у вас новенького в справі Челєбі й у справі Білого?» Думаю, вони зрадіють.

Невже ви пропонуєте вести власне розслідування? Це ж безглуздо. Це ж не в нашій компетенції! Якщо вже на те пішло, то нехай хлопці з Києва цим займаються. Ми ж дістанемо наганяй за самодіяльність! – судячи із жвавої жестикуляції, Юрій був настільки збудженим, що навіть дозволив собі сперечатися з начальником.

– Я думав, Петро був твоїм другом, – похмуро похитав головою Зарудний, відвернувся до вікна і закурив десяту за цю годину цигарку.

Від цих слів Зарудного Юрій скам'янів. Він не відповідав досить довго. Було зрозуміло, що всередині нього йде напружена внутрішня боротьба.

– Так, Петро був моїм другом... Я б навіть сказав... моїм єдиним другом.

Він звів очі на Зарудного. У його погляді були туга і ненависть.

– Я згодний з вами. Я, як і ви, хочу знати, хто і навіщо убив Петра, – твердо сказав Юрій.

– Тоді бери собі на допомогу Верхового і будь-яку апаратуру. Зараз я випишу дозвіл. Дій згідно з обставинами. Почніть із Яковенка.

6

Генеральний директор «Судремпрому» Анатолій Яковенко знімав другий поверх особняка, що містився в престижному спальному районі Стамбула.

– Можна заявитися туди сьогодні вночі, – мовив Юрій Барабаш, потираючи від нетерпіння руки. – Як думаєш?

Більш стриманий Василь Верховий лише знизав плечима.

Він був типовим оперативним працівником: неперевершено стріляв, був дивовижно витривалим, хитрим і володів бойовою інтуїцією. Однак, коли справа стосувалася аналітичної роботи, Василь прагнув, щоб її робили за нього інші.

– Ти вирішуй. Ти ж старший. А я – як скажеш. Моє діло – служити.

Юрій усміхнувся. Він знав, що відповідь буде саме такою. І все ж вважав своїм обов'язком порадитися.

– А що в тебе? Що з'ясувалося щодо представництва «Судремпрома»?

Поки він займався видобутком інформації щодо місця проживання Яковенка, Верховий, за підтримки тямущих хлопців з інформаційного відділу, цікавився фірмою «Судремпром».

– Отже, так. При Яковенкові один охоронець. Якийсь Гешко. Усі звуть його Гешою. Я його бачив. Ко-

ротше, не дуже небезпечний. Млявий якийсь. Але при волині, звичайно. Кобура під піджаком. У мене бите око – я це відразу січу.

– Що, лише один охоронець? – Юрій був не на жарт здивований. – Коли таке було, щоб при босі, який роз'їжджає по столиці іноземної держави на «Феррарі», був один-єдиний охоронець, та й той, як ти кажеш, млявий?

– Коли було – не знаю. Але цього разу все саме так.

– Він живе разом із босом?

– Звичайно. На фіг він потрібен, якщо живе окремо?

7

Чекати, поки особняк, де жив Яковенко, зануриться в сон, довелося до другої години ночі.

Юрій Барабаш подивився на годинник, потім на Верхового. Обличчя напарника було таким безтурботним, наче той ішов не на небезпечну операцію, а в «МакДональдс». Юрій натягнув маску і дав команду: «Почали!»

Дві швидкі тіні прожогом перетнули вулицю, перескочили через декоративну чавунну огорожу і опинилися біля особняка.

За секунду і Юрій, і Верховий були вже біля пожежних сходів. Зі спритністю мавпи Верховий добрався до вікна другого поверху. Відтіля він подав знак Юрію, який стояв унизу з пістолетом напоготові.

Так само безшумно, як і Верховий, Юрій поліз по сходах. Заскрипіло, але не розбилося, вікно вітальні. Верховий висмикнув віконну ручку разом із замком, що замикав вікно зсередини.

Юрій знову подивився на годинник – на всю операцію він відводив не більше, ніж десять хвилин. Це в крайньому разі. А якщо все йтиме за планом, вони мають упоратися за сім.

Першим на підлогу темної вітальні опустився Верховий. Очі ще не звикли до темряви, однак він зміг відшукати, куди рухатися. Розташування кімнат в особняку вони обоє завчили напам'ять.

Яковенко спить у розкішній спальні 1, куди веде коридор із вітальні. У спальні вікна з ґратами. Якби не ці ґрати, лізти у вітальню було б нерозумно.

Охоронець Геша спить у спальні 2, де вікон узагалі немає, бо раніше там була комора. Потрапити в спальню 2 можна тільки зі спальні Яковенка.

Двері в спальню Яковенка, на щастя, виявилися незамкненими. Яковенко оглушливо хропів.

Цей факт Верховий відзначив не без задоволення. Людину, яка спить, викрасти значно легше, ніж людину, яка мучиться безсонням і прислухається до кожного підозрілого шурхоту.

Вони переглянулись і влетіли в спальню. Верховий блискавично підскочив до сплячого і зірвав з нього ковдру. Заздалегідь приготовлені наручники хижо замкнулись на зап'ястях генерального директора «Судремпрома». А товста мотузка, петлею накинута на ноги Яковенка, знерухомила його, немов барана, призначеного на шашлик.

Верховий заліпив рот жертви широким пластирем. Очі Яковенка злякано оберталися – він нарешті прокинувся. Але досі не міг зрозуміти – це жахіття, чи саме життя стрімко перетворюється на жахіття.

А в цей час Юрій намагався відчинити двері в кімнату охоронця Геши, який виявився більш завбачливим, ніж його бос – він зачинився на замок.

У принципі, охоронця можна було і не чіпати. Якби не одне «але». І Юрій, і Верховий занадто цінували своє життя, щоб ризикувати одержати при відході кулю в спину.

Юрій ще раз обережно посмикав ручку. Двері не піддавалися.

Тоді він висадив у замок чотири кулі.

Той був поганеньким – вистачило б і двох пострілів. Юрій відскочив убік і щосили вдарив двері ногою.

Верховий із тілом Яковенка на спині рухався до навстіж розчиненого вікна.

І тієї ж миті в спальні 2 гримнул постріл. Це був Геша. Причому стріляв із ремінгтона – Юрій упізнав

його за характерним звуком. Геша, здається, вирішив компенсувати свою млявість наймогутнішою вогнепальною зброєю у світі.

Юрій миттєво подумав, що за таких розкладів брати комірку з охоронцем можна до ранку, а від такого гуркоту вже через хвилину на ноги підніметься весь район.

Юрій швидко міркував, але ще швидше діяв. Він миттю зірвав плед із ліжка Яковенка, накинув його на старомодний стоячий торшер, розміщений біля ліжка, і підніс цю композицію до дверного прорізу.

З великого переляку це можна було прийняти за людську фігуру.

У Юрія не було часу на те, щоб продумувати варіанти той на випадок, якщо цей простацький трюк не спрацює.

Наступної миті прогриміли три постріли. Картеч рознесла торшер у друзки. Трюк спрацював.

Більше в ремінгтоні патронів немає – рахувати Юрій умів добре.

Він швидко подався до дверей комірки, присів на одне коліно і випустив туди, відкіля стріляли, чотири кулі зі своєї беретти.

У темряві комірки почувся стогін, і все затихло.

Юрій зрозумів, що гаяти не можна ні секунди – за хвилину Верховий, відповідно до плану, має вивезти викраденого геть.

Юрій зірвався з місця і підбіг до вікна вітальні. Унизу на вулиці вже завівся мікроавтобус, за кермом якого сидів Верховий. Часу на те, щоб спускатися по пожежних сходах, Юрій не мав, тому просто зістрибнув на землю з підвіконня.

8

Верховий і Юрій сиділи в кріслах і пили газовану воду.

Анатолію Яковенкові дістався твердий стілець. Прямо в обличчя йому бив потужний струмінь світла.

Руки його були, як і раніше, в наручниках, зате ноги дозволили розв'язати. Утекти від двох працівників СБУ було практично неможливо.

Груди заручника судорожно здіймалися – було видно, що він жахливо переляканий і готується до найгіршого. Верховий наблизився до Яковенка й одним рухом здер із його рота пластир.

Верховий і Юрій мовчали.

– Ви вб'єте мене, так? – зривистим голосом поцікавився Яковенко.

– Це залежить від того, наскільки відверто ми з вами поговоримо, – відповів Юрій.

Насправді вбивство Яковенка зовсім не входило в їхні плани. Якби було інакше, то можна було б зняти маски – у них дуже незручно.

– Я зроблю все, що потрібно... – пролепетав Яковенко. – Я одразу все зроблю, тільки скажіть, що.

– Ви були знайомі з Юсуфом Челєбі?

– Н-ні... не був... не знаю.

– Гарненько напружте свою пам'ять, Анатолію Борисовичу, – голосом сердитого гіпнотизера наказав Юрій.

– Я... я... дуже напружую... тільки... тобто... може, я ще згадаю... може, просто забув, га?

– Добре, відкладемо. Тоді скажіть мені, чи були ви знайомі з Костянтином Білим?

Яковенко важко зітхнув. По його обличчю струменів піт.

– Я так і думав, що це пов'язано з ним... Так і думав!

– Що ви думали? Конкретно.

– Його ж убили вчора вночі... я навіть не знаю...

– Спасибі, що повідомили нам таку безцінну інформацію, Анатолію Борисовичу! – з цинічною посмішкою сказав Юрій.

Йому подобалося, коли психологічний тиск спрацьовував. Але не подобалося, коли жертви виявлялися такими некмітливими.

– То ви знаєте, так? – здивовано перепитав Яковенко. – А що він накоїв?

– Це вам краще знати. Ви ж директор фірми, а не я. У вас під носом підлеглий робить якісь темні справи, а ви не в курсі! Хіба я в це повірю?

Юрій зупинився біля Яковенка і поклав руку йому на плече. Для переконливості. Яковенко затремтів, як осиковий лист.

– Я не знаю, правда... Я в цій фірмі не головний... Я тільки підставна фігура... За мене вирішують інші люди... Я просто шоха. Я просто виконую свою роль... – затараторив Яковенко.

Усе це виглядало дуже правдиво. Якщо Яковенко грає – отже, він один із найталановитіших акторів в історії театру! Але Юрій не подав вигляду, що вірить Яковенкові.

– Ви хочете сказати, що ви просто ілюзія директора, а не директор. Так?

– Та-ак.

– А їздите ви на ілюзії «Феррарі»? А заробіток ваш – дві тисячі ілюзорних доларів на місяць, так?

– Так, – Яковенко страдницьки опустив голову на груди, але раптом скинувся. – Та хіба машина має значення!? Ця машина не моя! Це частина нашого реквізиту... А щодо грошей, то подумайте самі, панове! А якщо я завтра сяду? Хіба це маленька зарплата за те, щоб сидіти на зоні і важити на грами цукор, катати в долонях «бички» і мити парашу? Хіба маленька?

«Узагалі-то маленька», – подумав Юрій, але ділитися своїми висновками з Яковенком не став.

– Як ви можете доказати, що все саме так, а не інакше?

Якщо ви пообіцяєте, що не вб'єте мене, я докажу, – розійшовся Яковенко.

– Не торгуйтеся, – обірвав його Юрій.

Це подіяло.

– Я дам вам номери рахунків... я дам вам адреси, коди доступу в наші бази даних... усе, що знаю... я скажу вам, за ким стежити... і ви переконаєтеся, що я не брешу! Інакше... інакше вбийте мене, – приречено схлипнув Анатолій Борисович Яковенко.

РОЗДІЛ 6. ЧЕТА ЄРМОЛЕНКІВ

1

Роман Тесля стояв на сходовому майданчику капітального дореволюційного будинку і курив дешеву цигарку. Цигарка помітно тремтіла. «Нічого дивного. Надто багато трупів для моїх двадцяти дев'яти років», – подумав Роман.

У квартирі вбитого працювала оперативна бригада. Первинний огляд тіла і місця злочину Роман зробив із усією можливою старанністю і тепер міг дозволити собі п'ять хвилин спокою.

Цього разу жертвою бандитів став Григорій Никифорович Єрмоленко. П'ятдесять вісім років, одружений, має двох дорослих синів. Єрмоленко із розбитою головою лежав посередині вітальні. По всьому тілу були нанесені колоті рані. Гіршого видовища Теслі бачити не доводилося.

– Ну і що ти думаєш з цього приводу? Га, Ромку?

Це був Сергій Іванчук, його напарник. Він з'явився на сходовому майданчику, втираючи піт з чола картатою хустинкою і показово відхекуючись.

– Давай, Сергію, сьогодні нашим аналітиком будеш ти. А я послухаю.

– Тоді з тебе цигарка, – зажадав Сергій.

Хоча Сергій і був на три роки старший, у службовому табелі рангів він стояв на одну сходинку нижче і, відповідно, був Романовим підлеглим. Утім, до такого стану речей Сергій ставився по-філософськи. Послужний список Романа був би за честь і сорокарічному асові одеського розшуку.

– Аналіз мій такий... – мовив Сергій, задумливо потираючи неголену щоку. – По-перше, це ненавмисне вбивство. По-друге, працювали щонайменше двоє. По-третє, убивці були грабіжниками, причому не дуже акуратними. По-четверте, це все гнило.

– Тіпун тобі на язик, – підкреслено строго сказав Роман. – Щоб я похмурих передбачень від тебе біль-

ше не чув. Гнилих справ не буває, бувають ледачі слідчі.

– І слідчі-зануди, – жартома відрізав Сергій. – Це ж я, щоб не наврочити. Але знайти вбивць буде таки непросто, бо ми маємо справу з убивством ненавмисним. Тобто без мотиву.

– Залізна логіка! – фиркнув Роман, у глибині душі відчуваючи, що Сергій у чомусь правий. – Розвиньте свою думку, капітане.

– Розвиваю. Єрмоленко спав, коли грабіжники проникнули в квартиру. Мабуть, він щось почув і вискочив зі спальні. Для грабіжників це стало повною несподіванкою. Один із них наніс йому удар по голові якимось важким металевим предметом. Приміром, ломиком, «фомкою». Якщо ти помітив, у Єрмоленка на додачу до травми черепа зчесана шкіра над правим вухом. Я думаю, це слід від першого невдалого удару. Професіонал би відразу вбив Єрмоленка з пістолета з глушником або одним вивіреним ударом «заточки».

Ну-ну. Сергію, скажи: а ти, наприклад, професіонал?

– Ну, припустимо, професіонал.

– Отож, ти завжди вбиваєш людину з першого удару?

– Пішов ти до чорта, Романе. Про таке балакати...

– То «так» чи «ні»?

– Ні, – буркнув Сергій. З його обличчя було видно, що він трохи ображений. Він ще не встиг звикнути до парадоксальної манери спілкування свого напарника.

– От бачиш. Це по-перше. А по-друге, зараз убивства на замовлення можуть обставити як завгодно. Розумні всі стали – жах!

Не вірю, – впевнено сказав Сергій. – Це на сто відсотків не вбивство на замовлення, а дурний і безглуздий злочин. Якісь ідіоти вирішили поживиться в квартирі «багатенького капітана» доларами і золотом. А і двері, і замки в Єрмоленка були поганенькі, із застійних років – заходь хто хоче, бери що хочеш. Пожлобився капітан на броньовані двері, от і поплатився.

2

Георгій Дмитрович відклав убік рапорт Романа і звів на слідчих свої глибокі, сумні очі.

– Ну а що дружина його? Ви за нею в Гоголеве послали?

– Кого ж посилати, пане полковник? – розвів руками Роман. – Людей обмаль. Подзвонили в тамтешнє відділення міліції і попросили передати цю невеселу новину. Щоб приїжджала пошвидше.

– Так, так, так... – Георгій Дмитрович розмірено постукав ручкою по столі. – Та-ак... Ви, хлопці, взагалі як – політикою цікавитеся?

Сергій і Роман переглянулися. Це було в дусі полковника Куліша – на початку справи розводити загальні балачки про життя.

– Ніколи нам, пане полковник, – розписався за обох Роман.

– І на світську хроніку часу теж немає?

– Немає, пане полковник.

– Отже, тільки в мене, старого ледаря, є час на такі дурниці, – очі Георгія Дмитровича світилися лукавством. – І от, уявіть, через свою шляхетну слабкість я знаю дещо до вашої справи.

На «старого ледаря» полковник Куліш був, м'яко кажучи, не схожий. Чудової статури, підтягнутий, із запахом дорогої туалетної води, улюбленець секретарок і керівництва. На вигляд йому було важко дати більше п'ятдесяти. А насправді Куліш готувався розміняти сьомий десяток. Полковник очолював відділ карного розшуку Управління МВС в Одесі.

– Річ у тому, що ваш «клієнт» був капітаном «Карелії».

– Ми так і думали. У Єрмоленка вдома стоїть макет теплохода, на якому написано «Карелія».

І що – вам ця назва ні про що не говорить?

– Ні.

– Печерні ви люди, панове менти! Пе-чер-ні-і! Уже майже місяць про це пів-Одеси гуде!

Та ви ж самі розумієте, пане полковник. Після справи з цими лікеро-горілчаними фінами...

Та вже розумію, хлопці. Причини вашого незнання цілком поважні, а тому припиніть жарти, – полковник різко посерйознішав. – Річ у тому, що теплохід «Карелія» одинадцятого квітня цього року пішов на дно за дуже загадкових обставин. Це на всі лади переспівали газетярі і телевізійники. Жертв, щоправда, небагато. Попередній офіційний вердикт міської прокуратури – нещасний випадок через несправність бортового устаткування. Незважаючи на це, пароплавство, відповідальне за технічний стан «Карелії», хотіло звалити всю провину на Єрмоленка. Велося службове розслідування. Через нас нічого, пов'язаного з «Карелією», поки не проходило, бо формально склад карного злочину був відсутній, і справу не порушували. Тому, хлопці, я вам раджу розділитися. Один нехай займеться сусідами і родиною Єрмоленка, а інший може поїхати до колег у прокуратуру. Все зрозуміло?

– Майже все, пане полковнику, – голос у Сергія був напружений. – А вам не здається, що всі слідчі дії зараз слід було би сконцентрувати навколо пошуку вбивць Єрмоленка? Думаю, що його вбивство не має жодного відношення до «Карелії». Я в рапорті вже писав, пане полковник, що працювали дилетанти. Не схоже на вбивство на замовлення. Ми тільки згаємо час на зануд із прокуратури і роботу з непотрібною інформацією.

– Вам за витрату часу держава непогані гроші платить. Тому йдіть працюйте, пане капітан. А вас, майоре, я попрошу залишитися, – Куліш мав на увазі Романа.

– Є йти працювати! – Сергій підвівся і рушив до дверей.

– Не відкладай свою версію, капітане! – у спину йому крикнув Куліш. – Поїдь ще разок на місце злочину, поговори з сусідами.

– Слухаюсь, пане полковник, – погодився Сергій. Голос у нього відчутно повеселів. Він боявся єдиного: що Роман, як більш досвідчений, займеться безпосе-

редньо вбивством, а його, невдаху, змусить нипати по прокуратурі і вивчати товсті томи свідчень у справі загибелі «Карелії».

3

Полковник устав і пройшовся кабінетом. Зупинився біля вікна, подивився на вулицю.

– Каву будеш? – запитав він нарешті.

– Не відмовлюся, пане полковник.

– Любо, нам би кавусі, – сказав полковник, натиснувши на кнопку на селекторі. – І попільничку.

Потім полковник уважно подивився на Романа і запитав:

– Ну що, Романе, як тобі новий підлеглий?

Питання було зовсім несподіваним. Як? Нормально. Гарний хлопець. Досконало володіє прийомами рукопашного бою. Чудово стріляє з усіх видів зброї, ще й виглядає як майстер греко-римської боротьби. А така зовнішність часто просто незамінна. Рембо та й годі. Але це все лірика із назвою «Особиста справа капітана Іванченка С.Н.» Це полковник і без нього знає. А що він узагалі думає про Сергія?

– Сергій – свій хлопець, – твердо відповів він. – Надійний і діловий.

– Ти впевнений у тому, що кажеш? – сіро-блакитні очі полковника не відпускали Романа. Той кивнув.

– Добре, – полковник був цілком задоволений відповіддю Романа. – Добре, що в моєму розпорядженні є хоч два нормальні працівники. І добре, що наші думки співпадають. Річ у тому, майоре, що справа ця куди складніша, ніж здається Іванчукові. Можеш мені повірити. На «Карелії» за день до загибелі сталася НП: застрелився такий собі Паламарчук Василь Костянтинович, тисяча дев'ятсот п'ятдесятого року народження. Теж капітан, до речі. І теж круїзного теплохода, «Чорноморця». Важлива деталь: особиста зброя видається капітану тільки на час виконання службових обов'язків, тобто плавання. Вловлюєш?

– Уловлюю.

– Добре. Ідемо далі. Єрмоленко одразу зв'язався зі своїми реальними роботодавцями, тобто з турфірмою «Синдбад». Ті – цілком за законом, зверни увагу! – порекомендували зв'язатися з одеською міською прокуратурою. Мовляв, запитайте: що робити? Прокуратура відразу дала судновому лікарю згоду на розтин і наказала здати тіло після прибуття в Приморське тамтешній міліції. Розтин зробили, жодних слідів насильства чи впливу отрут не виявили. Записка типу «Прошу нікого не звинувачувати» теж була. Самогубство на всі сто відсотків! Тільки чомусь судновий лікар, який робив розтин, пропав безвісти разом із кораблем. І тіло врятувати не встигли. І знаряддя самогубства пропало. І записка. Але прокуратура свідчення капітана і ще двох-трьох урятованих разом із протоколом розтину, що, чорт забери, теж вцілів, вважала достатніми підставами для того, щоб закрити справу з резолюцією «самогубство».

– Разом уже два вбивства, – із розумінням кивнув Роман і сьорбнув розкішної полковникової кави.

– Так. Але покопатися в цьому мені не дали. Формальних приводів до порушення кримінальної справи я не мав. І от учора – Єрмоленко. Ти розумієш, на що ви з Іванченком можете вийти, якщо взяти до уваги, що половина пасажирів «Карелії» мала пряме відношення до фінансової та політичної еліти країни?

– Розумію, пане полковник.

– Тому я і запитав тебе про Сергія. Кращих людей, ніж ви, в Управлінні просто немає. Лише кілька зірвиголів серед оперативних працівників.

– Ви маєте на увазі Олексія й Сашка? – посміхнувся Роман.

– Так, Лисенка і Журавля. Я маю бути впевненим у кожному на сто відсотків. Бо «Карелія» – це не звичайне хуліганство. Щоб топити кораблі й убивати їхніх капітанів, потрібен певний рівень. І мотиви.

– Ви думаєте, що «Карелію» затопили? Але як!?

– «Як» – це ти мені згодом розповіси. А заодно і «навіщо». Принаймні, дуже на це сподіваюся. Все, що ми тут з тобою обговорили, тримай у таємниці.

4

Двері в квартиру Єрмоленка, як і раніше, були опечатані. Записка, яку Роман залишив дружині Єрмоленка з проханням не відчиняти двері, а терміново подзвонити за вказаним телефоном, теж була на місці. Її явно ніхто не витягав і не читав.

Була одинадцята ранку. Сергій не сумнівався в тому, що дружина вбитого моряка після сумної звістки мала примчати з Гоголевого першою же ранковою електричкою.

Сергій подзвонив у двері сусідки Єрмоленків. Тієї самої, котра вчора вночі викликала міліцію, почувши жахливі крики у квартирі капітана «Карелії».

У те, що крики були «жахливими», Сергій охоче вірив. Утім, на більше, ніж виклик міліції, старій пані Римарук хоробрості не вистачило.

«Так-так, часи зараз похмурі... Заступишся за когось – і в морг», – зітхнув Сергій і ще раз наполегливо подзвонив. Софія Василівна запевняла, що вона практично не виходить з дому і застати її можна в будь-який час.

Нарешті через двері почулося насторожене «Хто там?»

– Слідчий Іванченко! Ми сьогодні вночі з вами вже говорили. Я хотів у спокійній обстановці уточнити деякі подробиці.

Двері відчинилися.

– Скажіть, дружина Єрмоленка не з'являлася? – про всяк випадок поцікавився Сергій.

– Ні, Оксани Павлівни не було. Чай будете?

Від чаю Іванчук чемно відмовився. Господиня провела його в кімнату, заставлену високими, до стелі, стелажами з книгами.

– Як добре, що ви прийшли, – Софія Василівна зненацька всміхнулася. – Мені так важко сидіти самій в

порожній квартирі і картати себе за те, що вчора не вистачило хоробрості втрутитися.

– Ваше втручання нічого не змінило б. Єрмоленко помер від першого ж удару, – з чистою совістю збрехав Сергій. – А ви могли постраждати. Чи ви думаєте, що бандити залишили б живим свідка?

Софія Василівна у відповідь тільки тихо зітхнула.

У мене будуть стандартні запитання. Чи не відбувалися за останній місяць якісь підозрілі подій? Може, ви бачили незнайомців, які заходили в квартиру Єрмоленка?

– Знаєте, Григорій Никифорович був чудовою людиною. «Старої закваски». Чесним і порядним. І дружина його, Оксана Павлівна, теж. Тому ні з ким підозрілим вони не спілкувалися. Тільки от до Оксани Павлівни двічі на тиждень ходив масажист.

Про дружину Єрмоленка Сергій мав певну інформацію. П'ятдесят один рік, освіта середня спеціальна, на даний час – метрдотель ресторану «Фонтанка». У п'ятницю поїхала на дачу.

Принаймні, про останнє говорила записка, яку знайшли вчора в кишені штанів Єрмоленка. У тій же записці Оксана Павлівна наполегливо радила чоловікові приєднатися до неї.

Чому Єрмоленко нікуди не поїхав? Грабіжники ж напевно сподівалися на відсутність обох членів сім'ї. І чому вони не відстежили навіть таку елементарну річ, як світло в квартирі, що однозначно вказувало на присутність Єрмоленка? Це було найслабшим місцем у версії Сергія про пограбування. А тепер ще якийсь масажист...

– А як звали цього масажиста, не пригадаєте?

– Володя.

Сергій задав ще з десяток стандартних запитань, але нічого цікавого так і не дізнався. Про масажиста – теж мало конкретного.

До побачення, Софіє Василівно. Вибачте, що набридаю.

– Нічого страшного. Аби тільки все обійшлося.

– Це точно, – кивнув Сергій, хоча міг заприсягтися – не обійдеться.

5

Весна видалася холодною. У низинках досі лежав сніг. Ще й, як на зло, пішов дощ. Погана погода псувала настрій.

У відділенні міліції Сергій прихопив сержанта, і вони подалися на дачу Єрмоленка. Красивий будинок із червоної цегли сподобався Сергію з першого погляду.

Хвіртка була незамкнена.

– Так і було сьогодні вночі? – поцікавився Сергій у старшого сержанта.

– Так, – упевнено кивнув той.

Вони зайшли в двір і піднялися на ґанок.

– І тут ви стукали-дзвонили, але так нікого і не видзвонили? – запитав Сергій, роздивляючись навколо. Нічого примітного. Клумби, кілька плодових дерев і шість соток під картоплю.

– Так точно, – кивнув сержант. – Сам особисто дзвонив.

– Тоді от що, хлопче. Організуй мені двох свідків, і будемо двері ламати.

Поки сержант шукав у селищі свідків, Сергій обійшов будинок. Нічого особливого, крім того, що всі вікна щільно завішені, і побачити що-небудь з вулиці неможливо.

І ще бензинчиком звідкись попахувало. Але Сергій згадав, як райдужно лисніли калюжі по всій дорозі до дачі Єрмоленків, і подумав, що просто в когось із дачників протікає бензосистема. У нього самого на старому авто таке було ледь не щомісяця.

Нарешті з'явився сержант із хлопцем років двадцяти в спортивному костюмі та літньою жінкою в жовтогарячій залізничній спецівці.

– Панове, ви запрошені, щоб бути свідками при проникненні на дачу Єрмоленко Оксани Павлівни, – нуд-

ним голосом повідомив Сергій. Починай, – кивнув він сержантові.

– Стривайте, та це ж дружина капітана! – вигукнула жінка в спецівці.

– Так, - підтвердив Сергій. - Саме її ми й шукаємо.

– Та її тут немає, – махнула рукою жінка. – Вона вчора ввечері поїхала.

– Куди!?

– В Одесу, куди ж іще?

– Ви в цьому впевнені?

– Звичайно! Я Оксану вже років десять знаю. Вона в мене молоко бере і зелень.

– Ви з нею розмовляли?

– Пане начальник, – заблагав хлопець. – Ламайте двері чи відпустіть. Зараз весь портвейн у шинку закінчиться. Його завозять із ящик від сили!

– Пити шкідливо. Але так і бути, підемо працюючій молоді назустріч, – посміхнувся Сергій. – Ламай!

– А з вами, – Сергій звернувся до жінки в спецівці, – ми ще поговоримо.

Двері відчинилися після другого ж удару дужих плечей сержанта. В обличчя відразу ж війнув запах бензину.

– Стривай, – насторожено сказав Сергій, притримавши сержанта. – Я перший. І не раджу курити! – кинув він через плече.

Те, що побачив Сергій, дуже йому не сподобалося. На кухні, куди він одразу ж попав, панував цілковитий безлад. Начіпні шафки були відчинені, і весь посуд вивалений на підлогу. Зі столу здерта скатертина. Земля з двох ящичків із саджанцями вивернута прямо на підлогу. Бензином смерділо нестерпно. Хтось тут провів доскональний і нахабний обшук. Та ще й бензин розлив. Може, витирав відбитків пальців?

У Сергія ще від служби в армії залишилося залізне правило: не йти далі, поки не впевнишся в тому, що тили цілком безпечні. Сергій обережно обернувся на каблуках, подивився на двері.

На них зсередини був наліплений скотчем тонюсінький дріт. Далі, на одвірку, дротик був прикручений до проводу. Сергій простежив поглядом за проводом – так ішов під причинені двері вглиб будинку.

Тепер, коли двері вибили, дротик обірвався. І якийсь електричний ланцюг розімкнувся. Щось десь вимкнулося. Що? Ну, приміром, детонатор...

Сергій покрився холодним потом. «Тільки без паніки. Головне – не влаштовувати паніки. Ні-я-кої пані-ки».

– Цю дачу не ставили на сигналізацію? – тихо запитав Сергій.

– Ні, пане капітан. Ми їм радили, а вони...

Сергій прожогом вискочив на вулицю.

– Ось що. Всі геть із двору. Негайно, – прошипів він.

– Що таке?

– Швидше!

Вони ледве встигли добігти до хвіртки, коли всередині будинку пролунав приглушений вибух. Слідом за ним у вікнах зблиснули язики полум'я. А потім гримнуло так, що на очах в отетерілих свідків усі вікна разом ударили шрапнеллю битого скла. А якусь мить дача палала від підвалу до кроків.

– Ти за пожежниками, – наказав Сергій сержантові. – А ти, – він кивнув хлопцю в тренувальних штанях, – проведеш мене в шинок. Сподіваюся, портвейн там ще залишився. Вип'єш за моє друге народження і розповіси, що тут у вашому чортовому Гоголевому коїться.

6

Робочий день для Сергія закінчився о дванадцятій годині ночі, коли мікроавтобус із експертами, які виїжджали на місце вибуху в Гоголеве, повіз його назад до Одеси.

Як завжди, пожежники встигли до місця події тоді, коли гасити вже було нічого. Вони залили піною закопчені цегельні стіни, згорнулись і зібралися їхати.

Але Сергій накричав на командира загону і сказав, що поки пожежники не розгребуть руїни, він їх не відпустить. Щось підказувало йому, що на дачі Єрмоленків криється лиховісна таємниця, яку і прагнули поховати палії. А заодно з нею, якщо пощастить, – і тих, хто спробує до цієї таємниці добратися.

Через п'ять годин, коли вже стемніло і пожежники працювали при світлі автомобільних фар, Сергій переконався у своїй правоті.

У підвалі виявилися обгорілі людські останки, поміщені в потріскану від жару чавунну ванну. Дивитися на них спокійно було неможливо. Там же знайшли з десяток тріснутих каністр. Епіцентр пожежі був саме в підвалі. І саме туди вів дріт від вхідних дверей.

Розмірено шаруділи шини мікроавтобуса. Сергій дрімав. Експерт Емілія Олександрівна Басенко розбудила Сергія за двадцять хвилин до в'їзду в Одесу.

– Ви просили розбудити вас, Сергію, – мовила вона, – щоб вислухати мої новини.

Це було правдою. Сергій був настільки поглинений протоколюванням того, що відбулося, й опитуванням свідків, яких тільки зміг знайти в Гоголевому, що часу на експертів, яких викликали для огляду обгорілого трупа, у нього просто не було.

– Так, Еміліє Олександрівно, так, – Сергій енергійно тряс головою. – Я готовий!

– Спершу про Єрмоленка. Сьогодні ми провели аналізи і з'ясували, що його смерть наступила не в результаті удару по голові і навіть не від колотих поранень. У черевну порожнину Єрмоленка був уведений якийсь токсичний препарат, що швидко розкладається. Вхідний отвір голки настільки крихітний, що ми ніколи не змогли б його знайти, якби шкіра Єрмоленка в останні хвилини його життя не дала алергійну реакцію на отруту. Таке іноді трапляється, щоправда, дуже рідко.

– Алергія на отруту?

Басенко помітно оживилася.

– Так, хоч це й дивно звучить. Річ у тому, що алергія як явище погано вивчена, механізм її дії – чорний ящик для сучасної науки. У Єрмоленка навколо того місця, куди був уведений препарат, з'явилися кілька червоних цяток. Ми вивчили цю ділянку шкіри під мікроскопом і знайшли вхідний отвір голки.

– Вітаю з черговим тріумфом науки, – кисло сказав Сергій.

У його голові зі страшним тріском валилася версія про пограбування. Навряд чи прості квартирні грабіжники стали б вибирати такий витончений спосіб убивства, як не вивчені наукою отрути.

– Майор Тесля одразу відчув, що в цій справі все не так просто. А мені інтуїції не вистачило, – пожалівся Сергій Басенко. – Та нічого. Щось ще в справі Єрмоленка у вас є?

– Ще вдалося виявити один слід чоловічого черевика. У кабінеті, біля зламаного старовинного годинника, памятаєте?

– Звичайно. Такий годинник зіпсували, зарази! А як вам удалося знайти слід? Там же нічого схожого на відбиток стопи і близько не було!

– У нас новий аерозоль, подаруночок ФБР. Він фіксує мікросліди гуми і деякі полімерні сполуки, з яких виготовляються багато типів підошов. Цього разу зафіксовано слід чоловічого черевика сорок четвертого розміру, дуже стильного фасону. Виробництво – Італія.

– Цікава штука цей аерозоль. Давно одержали?

– Минулого тижня.

– Та-ак. Розмір взуття Єрмоленка, наскільки я пам'ятаю – сорок третій. Але теоретично він міг носити і сорок четвертий. Ви, до речі, його взуття оглядали?

– А як же. Нічого схожого на знайдений відбиток.

– Дуже цінна інформація, спасибі. Ще щось по Єрмоленку є?

– Більше нічого. Відбитків пальців злочинці не залишили, із замками картина звичайна – працювали відмичками. Волосся, виявлене на місці злочину, і кров

з розбитого кулака Єрмоленка ми ще досліджуємо. Тепер послухайте мої попередні висновки щодо нашої страшної знахідки на дачі.

– Давайте, – важко зітхнув Сергій.

– Це жінка. За віком – старша сорока п'яти років. Зріст біля метра шістдесяти п'яти. Щелепа в багатьох місцях зламана, зуби вибиті. Напевно, щоб утруднити впізнання за конфігурацією прикусу. Це поки все, що я розкопала.

– Цього не так мало, – сказав Сергій, занурюючись у похмурі роздуми. Якщо вони, не дай Боже, знайшли дружину Єрмоленка, то справи зовсім кепські. А це, швидше за все, вона.

ГЛАВА 7.
КВІТЕНЬ У СТАМБУЛІ. ТУПИК

1

– І що зараз поробляє Яковенко? – запитав Зарудний після того, як Юрій виклав йому історію про викрадення генерального директора фірми «Судремпром».

– Спить, напевно, – знизав плечима Барабаш.

Вигляд у нього був дуже втомлений. Після того, як вони вдвох із Верховим провернули цей замах, він навіть на годинку не приліг, щоб відпочити. Дуже хотілося перевірити інформацію, добуту в Яковенка.

– І що думаєш із Яковенком робити далі? – поцікавився Зарудний.

– Думаю, зробимо все за старою схемою. Наші дівчатка з неврологічного відділу йому як слід мізки промиють. Так, що завтра він навіть не згадає, що з ним сьогодні було. Завантажимо йому в мозок легенду про те, що на нього напали двоє злих негрів, застрелили Гешу і почали вимагати гроші. Дамо разок по морді, для натуралізму. А після цього повернемо додому, в Одесу.

Гарантовано, після обробки «Кришталем-10» він і під тортурами нічого не згадає.

– Мені це можеш не розповідати. Сам знаю. А інформацію, що Яковенко начебто не перша людина в цьому «Судремпромі», ви перевіряли?

– Ображаєте, Павле Феліксовичу! Сьогодні всю ніч тільки цим і займався. Яковенко нам не брехав – це я відразу перевірив, щоб не нарватися на засідку. За допомогою «сироватки правди».

Зарудний схвально кивнув головою. Мовляв, усе зрозуміло.

– І що там за інформація? – Зарудний зручно влаштувався в кріслі і приготувався слухати. Перипетії справи Юсуфа Челєбі хвилювали його надзвичайно. Давно стамбульська резидентура не опинялася в епіцентрі такого великого скандалу і не діставала таких чортів із Києва.

Справді, всі важливі документи фірми «Судремпром», які мені вдалося дістати, були підписані таким собі Сиченком Ярославом Панасовичем. Його підпис стоїть під усіма значними контрактами. Під договорами оренди. Під гарантійними зобов'язаннями. Яковенко справді підписує тільки всяку муру – наприклад, наказ про призначення секретарки Валечки на посаду старшої секретарки. Правда, варто взяти до уваги, що коли контрактні зобов'язання «Судремпромом» виконуються, всі документи переробляються під підпис Яковенка. Таким чином, під усіма паперами, що зараз уже неактуальні, стоїть підпис Яковенка. А під усіма актуальними – підпис Сиченка. Висновок: Яковенко не бреше, й усім у цій загадковій фірмі заправляє Сиченко.

– А хто він такий, цей Сиченко?

– Заступник директора, тобто Яковенка. Народився 1946 року. Розлучений. Без судимостей. В Одесі має чотирикімнатну квартира. На вісімнадцятирічну дочку Ілону Ярославівну Сиченко записані ще дві чотирикімнатні квартири і шикарна дача в Григорів-

ці з тенісними кортами та критим басейном. І автомобілі: «Мерседес», «Вольво», «Фіат» та підземний гараж у клубі автолюбителів «Кооператор-1992». Крім цього, дочка Сиченка – власниця магазинів «Меблі зі Швеції», «Гурман», «Дарунки моря» і кафе «Нічний візит».

– Непогано! Видно, що ця Ілона Ярославівна вигідна наречена!

– Наречена вона незрозуміло яка. Тому що вся ця розкіш реально перебуває у власності її татуся. І не відомо, чи буде він ділитися зі своїм гіпотетичним зятем хоч би «Фіатом» 1995 року випуску. Може, і не буде. Але річ не в цьому. А в тому, що в Яковенка, приміром, в Одесі лише однокімнатна квартира й автомобіль «Москвич», а на його родичах нічого, крім боргів із квартплати, не записано. Отже «Феррарі», на якій він їздить, – лише декорація!

– Молодець, добре попрацював.

– Є ще одна цікава й дивна річ: мені вдалося з'ясувати, що Сиченко зараз перебуває тут, у Стамбулі. Причому про це навіть Яковенко, здається, не підозрює.

– Що ж це вони сюди внадилися, як мухи на варення? – задумливо запитав Зарудний.

– Тож то й воно, що не знаю. Усе-таки, це не так дешево – сидіти в Туреччині. В Одесі значно дешевше. До речі, у Стамбул Сиченко приїхав удруге – я зумисне перевіряв. Причому варто було йому приїхати, як Білого і Петра – до стінки!

– І що Сиченко тут робить?

– Цього я ще не встиг установити. Поки знаю тільки адресу і те, що він не сам, а з менеджером «Судремпрома» Єльченком Володимиром Веніаміновичем. З ними ще троє охоронців, які за документами прописані як «працівники» фірми «Судремпром». Але хто повірить у цих «працівників»!? Точно не я.

– Та й не я, – запевнив Юрія Зарудний.

Потім він подивився на Юрія своїми пронизливими очима, витримав довгу паузу і нарешті сказав:

– Отже, діємо так. Установлюємо «комарів» у домі Сиченка, в автомобілі, і, якщо вдасться, спробуйте причепити одного до пальта. А не вдасться, то й Бог із ним. Телефони на прослуховування. Адресу електронної пошти Сиченка – в комп'ютерний відділ. Не виключено, що в такого боса – портативний комп'ютер. Усю кореспонденцію Сиченка і цього Єльченка – мені на стіл. Подумай, чи не забув я чого?

– Забули, Павле Феліксовичу, – несміливо вставив Юрій. – Забули зовнішнє спостереження. Людей би мені підкинути, га?

– Ні, не забув. У разі чого, сам підеш на наружку. Не забувай, ми не в Україні. Тут треба бути скромнішими. Тим більше після того, що трапилося з Петром.

– Та я не забув, просто...

– Я ж сказав, якщо що-небудь викопаєте, буде вам наружка! А поки – ні. Сам знаєш, дефіцит кадрів.

2

Цю кімнату в одному з бездонних підвалів українського консульства Василь Верховий називав «Центром керування польотами».

І хоча польотами тут і не пахло, обстановка була чимось схожа: напружена увага в кожному жесті, стомлені від очікування обличчя і гори недокурків у попільничках.

Безліч звуковідтворюючої апаратури з громіздкими пультами, близько двох десятків моніторів, прірва комп'ютерів, кілька крісел, холодильник і мікрохвильова піч. Усе для того, щоб годинами стежити за результатами прослуховування.

Апаратура прослуховування місцевої резидентури іменувалася на просторіччі «комарами» і була налаштована на хвилю цього Центру. А ще тут можна було аналізувати голоси, обробляти зображення, отримані приладами нічного бачення, складати фотороботи і робити багато інших корисних речей.

Таким чином, той, хто сидів у Центрі перед головним пультом, почував себе майже генералісимусом.

Юрій Барабаш, який того вечора виконував роль генералісимуса, слухав, як п'ятеро чоловіків, серед яких були Єльченко й Сиченко, паряться в сауні.

Слухав, аналізував і робив позначки в записнику.

Василь Верховий знаходився поруч із ним, хоча й не брав участі в аналізі. Він вважав себе «ударною силою», а не «мозковим центром», але все одно був присутній, хоча б для того, щоб Барабашу було не так нудно на самоті.

Незважаючи на те, що камери в сауні встановити не вдалося, у цьому й не було особливої потреби – за звуками голосів легко відтворювалася вся картина.

Добре, що Верховий підкупив прибиральника і прямо-таки обліпив сауну «комарами», не залишивши жодного кутка, де можна було би сховатися від «вух» Барабаша.

Щоправда, після двох годин прослуховування Барабаш помітно занудьгував. Усупереч очікуваному, задушевних розмов, на які так і тягне в сауні за пивом, не було. Не було й розмов, що хоч якось торкалися б справи Білого чи справи Челєбі. Балачка йшла про випивку, бари й стриптиз.

Барабаш слухав бандитів упіввуха і думав іти спати. Справді, прослуховування в «реальному часі» не було необхідністю. Можна довірити запис розмов автоматиці, а згодом прослухати ці лазневі балачки, перемотуючи нецікаві шматки і п'яні паузи. Але щось утримало Барабаша від цього кроку.

І його наполегливість було винагороджено.

– Пацани, ви б не пішли прогулятися, га? – сказав той голос, що був пізнаний Барабашем як голос Володимира Єльченка.

«Пацани – це, звичайно ж, охорона. А саме – Вадюха, Янек і Воха».

– Так-так, сходили б за пивцем, хвилин на п'ятнадцять, – сказав той, котрого Барабаш ідентифікував як Сиченка.

А що, ми щось не те сказали, так? – запобігливо поцікавився Вадюха.

– Ні, Вадюхо, – заспокоїв його Єльченко. – У нас тут розмова невелика. Нам треба з Ярославом переговорити тет-а-тет. Без свідків.

– Зрозумів-зрозумів, – охоче сказав Вадюха, старший над охоронцями. – Братва, поїхали пивця ковтнемо.

Двері за «пацанами» зачинилися їх протяжний скрип Барабаш чув дуже чітко.

Очі Барабаша заблищали. Він знав, що коли боси відсилають охоронців, планується серйозна розмова, на прослуховування якої не шкода дорогоцінного резидентського часу.

– Як думаєш, Ярославе, хто Білого шльопнув? – запитав Єльченко Сиченка, понизивши голос.

– Навіть не знаю, Володю, що думати! Може, випадково. А може, хтось із наших друзів задушевних.

– Як це «випадково»? Якийсь мужик випадково взяв та всадив у Білого кулю?

– Я маю на увазі, що хтось когось міг замовити, а куля помилково дісталася Білому. От що таке «випадково».

– Ні, випадково – відпадає. Я цього слова взагалі не розумію. Навіть якщо ти в болото впав, це не випадково, а закономірно. І якщо потрапив під машину – це теж не випадково. Тим більше, вбивство з вогнепальної зброї. Розумієш?

– Розумію, Володю, – тужно погодився Сиченко. – До речі, дзвоню цьому мудозвону Толику, а в нього мобільний не відповідає. Ти його сьогодні не чув? Він же навіть ще не знає, що ми тут! Ото зрадіє!

«Толик – це в нас Яковенко», – пригадав Барабаш і посміхнувся. Мобільний Яковенка лежав відключений у його кабінеті на четвертому поверсі. Юрій посміхнувся.

– Дзвонити Толику? На хер він мені здався! – відмахнувся Єльченко.

– А мені його треба. Може, додому до нього з'їздиш?

– Ще чого не вистачало – свій час на таке падло витрачати. От побачиш, завтра твій Толян сам з'явить-

ся. А мобільний, напевно, у ванній забув. Навіщо він тобі?

– Тут треба, щоб він деякі папірці підписав. З тією французькою фірмочкою.

– З «Етуаллю»?

«Фірма «Етуаль» – записав Барабаш у своєму блокноті. І поставив поруч великий знак питання.

– Ну так, з «Етуаллю».

– А ти що – сам не можеш, чи що?

– Та тут не той випадок, Володю. Тут треба, щоб Яковенко підписав. Має ж він свої бабки відпрацьовувати в поті чола!

– Стрьомне діло, так? – припустив Єльченко.

– Типу ти сам не здогадуєшся.

– Здогадуюся. «Карелію» будемо ремонтувати? Правильно?

– Правильно, Володю. Будемо її, рідну, ремонтувати! Ох будемо!

Єльченко і Сиченко розреготалися.

«Карелія». Мабуть, судно», – записав у блокнот Барабаш і знову перетворився на слух.

– То вона вже вийшла, чи що? – поцікавився Єльченко.

– Сьогодні вдень, рідна, і вийшла. З Одеси. Хіба я тобі не казав?..

– Ні, не казав. А коли прибуде?

– Днів через чотири, здається. Я потім подивлюся, у мене записано.

– А чого так довго? Вони там що, рибку по дорозі ловлять? – недовірливо запитав Єльченко.

– Та ти смішний! У них же круїз по Чорному морю. Круїз – це коли ти пливеш, як тобі Бог на душу покладе, аби побільше портів захопити. Констанца, Варна і так далі.

– А-а, зрозуміло. Ну а про Білого, все-таки, ти що думаєш, га?

– Думаю, що то не наше діло. Нехай Хазяїн над цим голову сушить. Хто його гепнув і за що. Краще не суну-

тися. Тим більше, його напевно люди Хазяїна й прибрали. Та мені і не шкода його зовсім. Зануда був ще той. Тільки і розуму, що в пляшках кораблики збирати. І жер постійно. Як морська свинка. До речі, ти ніколи не зауважував, як Білий косо на всіх дивився – немов ми вороги народу, а не люди? Не виключено, він ще й постукував на нас куди треба...

«Установити особу Хазяїна. Чи є зв'язок між Білим і одеською міліцією?» – записав Барабаш.

Він просидів у «Центрі керування польотами» ще півтори години. Страшенно хотілося спати. Коли він нарешті вимкнув магнітофон, то помітив, що Верховий уже спить, схиливши голову на клавіатуру комп'ютера.

3

– Якщо доведеш справу Білого-Челєбі до кінця, представлю тебе на підвищення, Юрку, – Павло Зарудний подивився на Барабаша із гордістю. – Бачу, працюєш добре.

– Спасибі, Павле Феліксовичу, – Юрій просяяв. – Хоча з розмовою мені просто пощастило, – додав він і скромно опустив очі.

Юрій був дуже честолюбний. Питання кар'єри не давали йому спокійно спати. Простий хлопець із села в Херсонській області, син тракториста і сільської вчительки, Юрій Барабаш мріяв стати полковником. Не менше, ніж раз на тиждень йому снилося, що його підвищили у званні. Але він не сидів на печі в очікуванні милостей від долі. У справі Юсуфа Челєбі він працював із такою старанністю, якої, напевно, вистачило б на чотирьох.

Барабаш знав, що Зарудний не з тих, хто говорить компліменти з увічливості. І тому його слова були подвійно приємні.

– А що ти дізнався про цю «Карелію»? Чи ще не встиг?

– Устиг, Павле Феліксовичу. Встав сьогодні о п'ятій ранку – і встиг. «Карелія» – пасажирський теплохід,

один із найкращих у цивільному флоті. Господарі з нього пилинки здувають, тому він у чудовому стані. Квитки досить дорогі. Вищий клас собі можуть дозволити тільки дуже заможні люди. Зрозуміло, вантажі вона возить рідко. До речі, на митниці його оглядають ледь не під мікроскопом, тому не розумію, які з ним можуть бути пов'язані махінації, – відрапортував Юрій.

– Хто капітан?

– Єрмоленко. Григорій Никифорович, – додав Юрій, глянувши у свої записи.

– За ним нічого не числиться?

– Ні. Принаймні, нашим про це невідомо. Але самі знаєте, яка зараз ситуація. Кожен другий у чомусь замішаний, і ніхто нічого точно не знає.

– Коли «Карелія» прибуває до Стамбула?

– Через чотири дні. І відразу стає на верфі французької фірми «Етуаль». Так, принаймні, випливало з учорашньої розмови.

– А коли запланований зворотний рейс?

– Через три дні після прибуття. Квитки, між іншим, уже розпродані.

Але Зарудний, здається думав про щось своє.

– Знаємо ми цих шахраїв, – сказав він нарешті, і по його високому чолу пробігли зморшки. – Придумають щось типу технічного огляду і витягнуть із «Карелії» все, що везуть. А потім поїдуть назад!

– Ви думаєте, на теплоході щось везуть?

– У цьому жодного сумніву, – запевнив Юрія Зарудний. – Сам розумієш, митниця не в змозі простукувати кожен сантиметр корабельної обшивки. Впаяють гади щось у стінку чи в якусь глуху перегородку – і ніхто і з собаками не пронюхає. А судноремонтне підприємство може собі дозволити впаяти туди що завгодно. Зрозуміло, якщо бандити це гарненько оплатять. До речі, «Карелію» в Одесі обслуговував, якщо я не помиляюся, «Судремпром»?

– Ви не помиляєтеся, Павле Феліксовичу. «Судремпром». До того ж цікаво, що вбитий Костянтин Білий

наглядав за ремонтними роботами на правах головного інженера фірми.

– Що ж це виходить, Юрку? Наглядав Білий за цими роботами, потім приїхав у Туреччину наглядати за роботами фірми «Етуаль», переймати, так би мовити, досвід. І раптом, коли судно, яким він займався, вже готове вийти в море, його вбивають! І нашого Петра разом із ним.

У мене є версія. Ми одержали підтвердження, що Петро Решетняк і Костянтин Білий – однокласники. Білий був чесною людиною, принаймні, саме так учора Єльченко і Сиченко його охарактеризували. Отож і вирішив чесний Білий, не витримавши тягаря відповідальності, з кимось своєю інформацією поділитися. У міліцію йти боявся. Підвернувся Петько Решетняк. Захотілося душу вилити... Білий цілком міг бути в курсі того, що готується на «Карелії». І міг знати, що Петро якимось чином пов'язаний з органами... Але от тільки стежив хтось за цим проклятим Білим. Тому вбили обох. Я так думаю...

– Не «думаю», а точно хтось стежив! Газети треба уважніше читати, Юрку, – сухо сказав Зарудний. – Тут чорним по білому написано, що якийсь студент повідомив поліції, що бачив сіру «Тойоту», яка стояла напроти заправки чотири години поспіль. А виїхала приблизно під час убивства Петра. У цій сірій «Тойоті», очевидно, були його вбивці.

– Але Єльченко і Сиченко, схоже, не знають про цю «Тойоту» зовсім нічого. Вони вчора ще голову ламали над тим, хто саме вбив Білого.

– Може, випендрювалися?

– Може, хтось із них і випендрювався. Це не виключено. Але не обоє відразу. Вони навіть припустити не могли, що ми їх прослуховуємо.

Юрій змовк і запитально подивився на Зарудного.

Вимальовувалася дивна картинка. Незважаючи на те, що вони поставили на вуха пів-Стамбулу і майже цілком відновили картину злочинних дій фірми «Су-

дремпром», головне питання залишалося без відповіді. Вони, як і раніше, не знали, хто саме вбив Білого. У той час як Петра Решетняка можна було з більшою чи меншою впевненістю «повісити» на Гешу з його «ремінгтоном».

А що це за загадковий «Хазяїн», якого Єльченко і Сиченко так бояться?

– Цього я, на жаль, поки не з'ясував. Може, йдеться про якогось одеського авторитета – дах «Судремпрому». А може, про бандита, який замовив фірмі обробити «Карелію» і тепер буде працювати з «Етуаллю», щоб вийняти вантаж.

– Не виключається також і третій варіант, – додав Зарудний, загадково посміхаючись. – Що «дах» і «замовник» – одна і та ж фігура.

– Є й такий варіант. Павле Феліксовичу, дозвольте взяти Єльченка із Сиченком? Обробимо їх по тому ж колу, що і Яковенка...

– Та ви що, Юро, поїхали від оперативної роботи? – Зарудний різко наблизився до нього впритул і понизив голос. – Стріляти сподобалося? І так з цим проклятим Гешею обійшлися дуже грубо. Хоч би тепер ця сволота не завернула «Карелію» назад! От прийде «Карелія» у Стамбул, трапиться з ним якесь НП... А воно трапиться, повір, інакше в них приводу не буде для ремонтних робіт... Тоді ми його разом із турками і візьмемо! Зрозумів?

– Так точно, Павле Феліксовичу!

– Ну все, йди. І жодних активних дій без мого наказу!

4

Наступний ранок приніс сумні звістки. «Карелія» напоролася на скелі Осман-Даг і за півгодини пішла на дно. За попередніми даними, загинули шестеро пасажирів.

Це означало, що всі надії накрити в Стамбулі українську мафію пішли коту під хвіст.

Увечері того ж дня Сиченко і Єльченко залишили Стамбул і повернулися в Одесу.

Зарудний надіслав запит у Київ. Київ зберігав надуте вельможне мовчання два тижні. Потім прийшла відповідь: тимчасово заморозити всю діяльність у Туреччині і перенести пошуки в Одесу.

ГЛАВА 8. ОЛЯ І КОЛЯ

1

– Ну і вигляд у тебе, пане капітан, – замість «привіт» мовив Роман Сергію, коли той вранці переступив поріг їхнього робочого кабінету.

На себе подивись, майоре. Теж, мабуть, півночі не спав?

– Ходімо краще снідати, а то я жерти хочу, як собака. Та й тобі не зашкодить.

Слідчі спустилися в їдальню.

Протоколи, які Сергій склав у Гоголевому, були завезені службовим мікроавтобусом в Управління, і Роман сьогодні вночі прочитав їх від першої до останньої сторінки. Разом із половиною товстенної папки в справі «Карелії», яку він учора іменем Куліша і з фантастичним посиланням на міністра вирвав з чіпких лап слідчих прокуратури.

Хлопці взяли сніданок, і Сергій, який відрізнявся простотою манер, жваво забубонів з повним ротом:

Розумієш, Романе, корисно іноді на трамваї покататися. Я от їхав сьогодні п'ятдесят хвилин, п'ялився у вікно, і мені от що подумалось... Якби злочинці хотіли вбити того, хто переступить поріг дачі, вистачило б однієї гранати Ф-1 і мотузки, протягненої від ручки дверей до кільця через нехитрий блочок. А тут – ні. Тут вибуховий пристрій мав хвилинний сповільнювач. Тобто уважна людина, якою був, наприклад, я, – Сергій ударив себе кулаком у груди, – практично нічим не ризи-

кувала. Ризикував тільки лох. Або той, хто проникнув би на дачу вночі. О! – Сергій підняв вказівний палець, немов цим усе було сказано.

– Ну і що?

– А те, що невідомо, який сюрприз готували для відвідувача-невдахи другі двері, які я так і не відчинив. Допустимо, навіть ніякого. Але все одно – чим далі всередину будинку заліз би той ідіот, проти якого була влаштована пастка, тим більше шансів він мав би з будинку не вибратися.

Роман відставив порожню тарілку. І заходився вибудовувати логіку справи:

– Ти їж краще, Сергію, а то зовсім вистигне. А я за тебя пофантазую. Добре?

– Добре.

– Отже, хтось убив Єрмоленка, прикриваючи свої справжні мотиви пограбуванням. Не виключено – за наводкою того масажиста, якого описала сусідка Єрмоленка як «Володя, молодий чоловік». Дружина Єрмоленка в цей час справді була на дачі, але потім чорти смикнули її повернутися в Одесу. Проте додому вона не потрапила, бо була вбита десь по дорозі. Ввечері в неділю невідомі проникли на дачу й здійснили там обшук. Потім поклали труп Єрмоленко у ванну з бензином, замінували там усе і виїхали. Так?

– Так.

– Маячня. Нема логіки. Але допустимо, що під тиском фактів ми цю версію приймемо. Запитання: що шукали злочинці на дачі? І що саме викрадено з квартири Єрмоленків?

– От-от, погодився Сергій, ковтаючи останній шматок відбивної. Я вчора сподівався, що на ці запитання зможе відповісти дружина Єрмоленка. Але тепер – сам розумієш.

– Розумію. І тому я ще вчора розшукав синів Єрмоленка. Вони, як і батько, офіцери Чорноморського флоту. Один із них, Павло, зараз валандається зі своїм крейсером десь у Болгарії. А от Петро має сьогодні

зранку з'явитися на квартирі в батьків. І ти, любий мій, поїдеш до нього.

– Знову!?

– А що робити? Хтось же має скласти опис викраденого?А я зайнятий. От дочитаю прокурорську папку – і почнемо справжні версії будувати.

2

Ще вчора Сергій зрозумів, що на своїх двох йому з таким завданням не впоратися. Забагато біганини передбачалося. А громадський транспорт його не надихав.

Окрім зустрічі з Петром, Сергій планував потрапити на роботу до Єрмоленко, в ресторан «Фонтанка», і, якщо вдасться, довияснити особу масажиста Володі й поспілкуватися з ним як з єдиним реальним підозрюваним у наводці на квартиру Єрмоленків.

Тому він добився прийому в Куліша, і полковник милостиво видав Сергію документ на користування службовими «Жигулями» протягом дня.

Сергій дуже сподівався, що Петро Єрмоленко вже приїхав додому. Тому прямо з Управління він подзвонив на квартиру Єрмоленків. Щодо вчорашньої знахідки на дачі слідчий вирішив за краще промовчати, тому лише повідомив, що приїде за півгодини.

Було видно, що втрата батька стала для Петра страшним ударом. Він, здається, навіть не зауважив, що його мати теж кудись зникла. Односкладово привітався з Сергієм і впав у крісло посеред кімнати.

За метр від крісла на паркеті, як і раніше, виднілися плями крові і обведений крейдою контур тіла вбитого.

Не чекаючи на запрошення, Сергій приніс із кухні табурет, поставив його навпроти Петра і почав розмову.

– Петре Григоровичу, я розумію всю глибину вашої втрати і щиро...

– Не треба фальші, – тихо попросив Петро. – Ставте запитання, які вас цікавлять. Я хочу швидше з цим закінчити.

«Оце по-чоловічому», Сергій зовсім не образився: – Нам треба знати, що викрадено з вашої квартири. Максимальний опис усіх предметів, яких немає на своїх місцях.

– Це краще запитати в матері, – так само тихо сказав Петро. – Я вже п'ятнадцять років не живу з батьками. І Павло, мій брат, теж.

– Розумієте, Петре Григоровичу, ми поки що не можемо зв'язатися з вашою матір'ю.

– Що ви хочете цим сказати?

– Вона зникла. Останній раз її бачили в Гоголевому в неділю ввечері, вона сідала на електричку до міста.

Сергій трохи завагався, не наважуючись продовжити, але потім подумав, що краще вже Петрові відразу почути гірку правду. І розповів про все: про вторгнення на дачу, про пожежу і непізнаний труп у підвалі. Особливо він наголошував на тому, що труп непізнаний і тому може бути останками не Оксани Павлівни Єрмоленко, а когось іншого.

Петро вислухав усе це мовчки, опустивши очі. Потім запитав:

– Ви знаєте, де я служу? На Чорноморському флоті, у ракетній частині берегової оборони. Наша основна мета – знищення великих надводних кораблів суперника. Але наземні цілі ми теж можемо вражати. І в останні роки мені все частіше хочеться розвернути довірену мені батарею проти тих, хто довів усіх нас до такого життя.

– І ви точно знаєте, у кого саме мусите випустити свої ракети? – серйозно запитав Сергій.

– Ні, – Петро вперше з початку розмови подивився Сергієві в очі. – Якби знав, то вже, мабуть, випустив би.

3

На щастя, Петро, як чоловік військовий, умів швидко зосередитися на проблемі. Незважаючи на те, що в його душі боролися гнів, скорбота і бажання помсти, він за три години надав слідству значну допомогу.

Був складений опис викраденого. Оксана Павлівна частину своїх грошей вкладала в золоті й діамантові прикраси. І, як кожна жінка, любила ними похвалитися щонайменше перед рідними і близькими.

Коли Петро приходив у гості до батьків разом зі своєю дружиною, Оксана Павлівна не упускала нагоди покрасуватися в нових сережках чи перстені.

Петро зробив кілька дзвінків дружині, яка була на останньому місяці вагітності й тому сиділа вдома, і це допомогло відновити дані про деякі речі.

Окрім ювелірних виробів, злочинці викрали два поламані золоті годинники, що, як добре пам'ятав Петро, валялися з незапам'ятних часів у секретері. Також – комплект столового срібла і біля двадцяти рідкісних монет, що складали невелику колекцію батька.

Скільки в квартирі на момент пограбування було грошей, Петро не мав ані найменшого уявлення, і в цій графі в Сергія красувався знак питання.

Щоб повністю завершити розмову про викрадення, Сергій насмілився поставити найделікатніше запитання:

– Петре Григоровичу, я не співробітник податкової інспекції і запевняю вас, що, всупереч поширеній думці, наше управління з цими дармоїдами практично не пов'язане. Тому я прошу вас бути відвертими. Скажіть, чи не було у ваших батьків схованок? Тут, у квартирі, і, основне, на дачі?

– Ні, – впевнено похитав головою Петро. – Схованок не було. Принаймні, я про них нічого не знаю.

А як ви поясните той факт, що стародавній годинник у кабінеті вашого батька зламаний?

– Я вперше чую, що там могла бути схованка, – Петро спокійно витримав уважний погляд Сергія. – Злочинці, напевно, подумали, що там може бути щось важливе. Адже й піаніно навстіж відчинено. Але я вас запевняю: мої батьки не з тих, які так наївно щось ховають.

– Я вам вірю. Але ще один момент: за логікою речей виходить, що в бандитів був обізнаний навідник. Тому давайте поговоримо про масажиста вашої матері. Як його звати, не пригадуєте?

– Володя, – скривився Петро. – Я матері завжди говорив, що з цими шарлатанами, езотеристами чи як їх там, краще не зв'язуватися. А звідки ви про нього знаєте?

– Ми завжди знаємо більше, ніж здається, – запевнив його Сергій. – І завжди хочемо дізнатися ще більше. Розкажіть мені, Петре, про цього Володю. Чому ви назвали його шарлатаном?

– Тому що пристойні люди заробляти гроші ходять на роботу, а всі ці масажисти тільки руками водять, та язик мають добре підвішений. І деруть за це купу грошей, – відчеканив Петро.

– Ваш батько теж так вважав?

– Він ставився поблажливо до маминих слабкостей. А Володя тягав мамі всякі книжки про психотренінг, корекцію карми та інше. Он, уся шафа забита.

– Так, бачив, – кивнув Сергій. Він згадав, що коли вони робили огляд квартири, Басенко все прицмокувала язиком і говорила, що це ж треба, які тут є рідкісні видання з йоги і так далі.

– Ну от. Цей Володя приходив двічі на тиждень, у вівторок і четверг, здається. Я його кілька разів тут заставав.

– А коли був востаннє?

– На початку квітня, здається. Ну так, точно, батько саме готувався виходити в море, я одержав тижневу відпустку і досить часто приходив до батьків. Отоді з цим шарлатаном і перетнувся. У нього ще повна сумка якоїсь трави була.

– Сьогодні вівторок. Ви не пам'ятаєте, у який саме час приходив Володя?

– Удень. О дванадцятій чи о другій – точно не згадаю.

Сергій кинув погляд на годинник.

– Уже майже дванадцята. До речі, чому вдень? Адже ресторан, де працювала мама, – це не державна контора, куди зараз можна взагалі не ходити, все одно зарплату не дають. У ресторані працювати доводиться ого-го як, правильно?

– Правильно. Саме ресторан. Цілодобовий, до речі. По вівторках, четвергах і суботах моя мати працювала в нічні зміни.

– Зрозуміло. Що ж, почекаємо на Володю, а ви мені поки розповісте, чи не траплялося за останній місяць чогось підозрілого навколо вашої родини?

4

Володя так і не з'явився. І нічого особливого, з погляду Петра, не було, окрім загибелі «Карелії».

Так, батькові висували претензії. Так, він дуже нервував. Точилися розмови про те, щоб йому з ганьбою піти у відставку. Але ні турфірма «Синдбад», ні пароплавство йому нічим не загрожували. Просто Єрмоленкові доводилося ходити в прокуратуру і давати там різні нудні свідчення. Підписувати папери. І так далі.

Сергій почував, що день знову складається не так, як йому хотілося зранку. Він зробив зовсім небагато, а витратив купу часу. Ясно ж, що вдвох із Романом їм таку справу не потягнути. Пора просити в Куліша підмоги.

Попрощавшись із Петром, Сергій хотів одразу їхати в «Фонтанку», але вирішив спершу поговорити з усіма мешканцями під'їзду. Свій обхід він за звичкою почав із Римарук, сусідки Єрмоленків. Тут на нього чекав приємний сюрприз.

– Дуже рада, що ви зайшли, – Софія Василівна розпливлася в усмішці. – У мене є для вас новини.

– Новини – це добре, – мовив Сергій, дивуючись, які ще новини могли з'явитися за останній день у цієї милої бабці.

– Річ у тому, що вчора я вирішила не сидіти склавши руки, а пішла поговорила з усіма сусідами. Мені

вдалося дізнатися дві речі, що, можливо, мають пряме відношення до смерті Григорія Никифоровича. По-перше, Алевтині, яка живе на шостому поверсі, тієї ночі здалося, що хтось ходить по даху. А, по-друге, у нас тут у дворі є один навіжений кінолог. Має величезного дога, який так і дивиться, на кого б накинутися. Ми всім будинком не раз вимагали, щоб він припинив вигулювати свою псину в дворі. Зрештою, до нього ніби дійшло, що краще з нами не сперечатися. Останнього тижня він перейшов на пізні вигулювання. Я думаю, він щось знає. Правда, говорити зі мною відмовився в досить грубій формі.

– Нецензурно? – тоном щирого міліціонера запитав Сергій.

– Можна сказати і так, – Софія Василівна почервоніла.

– Номер квартири цього героя ви знаєте?

– Звичайно. Дев'ята.

– Величезне спасибі вам, Софіє Василівно. Ви справді дуже допомогли слідству.

Він запитав ще Софію Василівну, де знаходиться ЖЕК, і попрощався. До розмови із собаківником треба було підготуватися. Такі типи зі скаженими догами переважно відмовляються від співпраці з органами. Просто так, для понту. Щоб потім у компанії товаришів по чарці розповісти, як здорово відшили мента. А от Сергієві вшиватися ніяк не можна було. Тут важлива кожна зачіпка.

5

До дверей підійшли тільки після четвертого дзвінка.

– Хто там? – запитав сонний жіночий голос.

– Карний розшук Одеси, – грізним тоном повідомив Сергій. Жінка за дверима невиразно матюкнулася і відчинила. Сергієві одразу ж упав у очі витончений перстень із синім сапфіром на правій руці. За описом він цілком відповідав одному з викрадених у Єрмоленків. Це була нечувана удача, але Сергій поки вирішив

не подавати вигляду і трохи пограти на нервах незнайомки.

Якби не опухлі повіки, післяпохмільне обличчя і нечесане волосся, то її можна було б назвати красивою. Легкий, недбало загорнутий халат давав досить можливостей гідно оцінити незнайомку. Жодної ніяковості перед Сергієм ця юна особа не відчувала.

– Що, Коля знову набив комусь морду? – запитала вона байдуже.

– Ви вже дозвольте мені зайти, – наполегливо мовив Сергій.

Жінка знизала плечима і відступила на два кроки назад.

– А сам громадянин Варченко де?

– А хрін його знає. Сьогодні зранку взяв Джека і кудись змився.

– Так. А коли обіцяв повернутися?

– А він, може, взагалі не повернеться, – з викликом сказала жінка.

– Отже, доведеться мені у вас залишитися в засідці, – без тіні іронії сказав Сергій. – Буду чекати, поки з'явиться ваш чоловік.

– Ніякий він мені не чоловік.

– Співмешканець, – завершив тему Сергій. – Точніше, ви його співмешканка. Адже квартира на його ім'я записана, так?

– Ну.

Жінка явно не розуміла, до чого хилить цей слідчий, що звалився як сніг на голову.

– Як тебе хоч звати? – перейшов на «ти» Сергій.

– Оля, – буркнула дівчина.

– Це тебе Варченко так називає? Ех, Олько, не пощастило тобі з мужиком, – кажучи це, Сергій пройшовся по квартирі, оглядаючи обшарпані стіни, розстелене ліжко і величезну підстилку в кутку. – Тепер квартирку приберуть до рук Колині родичі. Треба було його швидше на собі женити.

– Що з Колею? – тепер Оля не на жарт перелякалася.

– По слизькій доріжці Коля пішов, – Сергій задер голову і подивився на стелю з розводами. – А може, і ти з ним за компанію. Га?

– Та поясніть ви, нарешті, що сталося!

Оля цієї миті була в нього за спиною. Найвигідніша позиція для несподіванок. Сергій різко повернувся, і міцно схопив дівчину за праву руку, на якій красувався перстень із сапфіром.

– Що це таке!? – гаркнув Сергій прямо Олі в обличчя. – Перстінчик-то гарячий, дівчинко!

Оля завмерла.

– Гарячий? – пролепетала вона.

– Ой який гарячий! У справі про пограбування з убивством проходить. Але ти це краще за мене знаєш. І сама зараз усе розкажеш. Будеш чесною – проведу тебе по справі як свідка. Почнеш брехати – заплутаєшся і років на десять-дванадцять підеш під посилений нагляд. Ясно!?

– Це ви про капітана, чи що? Та його не ми вбили... Коля цей перстень знайшов. У дворі.

– Знайшов? – глумливо запитав Сергій. – Це вам ще довести, громадянко, доведеться, – буркнув він, не відпускаючи Олю. – Розумієш, перстень цей упізнати дуже легко. Син убитого капітана зараз удома, тому скласти протокол – справа десяти хвилин. Це по-перше. По-друге: нам, ментам поганим, план робити треба, а не вникати у вашу брехню. Тому тобі зараз доведеться розповісти все з такими подробицями, щоб я в жодному твоєму слові не засумнівався. Зрозуміла?

– Зрозуміла, – Оля невдоволено знизала плечима.

– Ну валяй, полегши душу, як ви там Єрмоленка замочили.

Оля закотила очі і почала розповідати:

– Нікого ми не мочили. А все було так. У Колі є собака. Джек. Місцеві бабки постійно гуділи, що от мовляв, у вас злий собака... Скарги в ЖЕК строчили, дільничного приводили, взагалі, дістали нас страшно. Тоді Коля каже: «Щоб їм усім здохнути! Так і бути – вигулюва-

тиму Джека о п'ятій ранку і о десятій вечора». Як сказав, так і зробив. У неділю Коля годині об одинадцятій вийшов Джека вигулювати. Повертається веселий, але трохи схвильований наче. І каже: «Дивися, Олько, яка від нашого Джека користь». У руках він тримав цей перстень і відірвану кишеню від чиєїсь куртки.

– Де ця кишеня? – схопився Сергій.

Він уже приблизно уявив собі картину подій. Якщо Оля не бреше, а вона майже на сто відсотків говорить правду, це з усього видно...

– Викинули у відро.

– А сміття Коля, мабуть, раз на тиждень виносить? Ану пішли на кухню. І перстень зніми, я його в тебе зараз експропріюю. Бог дав, Бог узяв – чула таку приказку?

6

На відміну від масажиста Володі, Микола Варченко довго чекати на себе не змусив. Ледь устиг Сергій відпустити викликаних по телефону Петра Єрмоленка і двох свідків, запрошених для складання акту вилучення перстеня, як на порозі з'явився Коля власною персоною.

Він цілком відповідав характеристиці Софії Василівни – рослий жлоб із золотими зубами і заплилими жиром повіками.

– Що тут відбувається? – на подив сумирно запитав він, ледь утримуючи Джека на повідку.

У кутах рота Джека закипала піна. І очі в дога були якісь не такі. Хворі, чи що? Сергій погано розбирався в собаках, але йому здалося, що з Джеком не все гаразд.

– Не затримуйтеся, панове, виходьте, – Сергій поспішно виштовхнув свідків і, жестом показавши Петрові, що він йому передзвонить, по-хазяйськи захлопнув двері.

Саме це хазяйське поводження Сергія з квартирою, що здавалася Джекові його вотчиною, виявилося фатальним. Пес щосили шарпнувся, і його ікло зачепило Сергієву руку.

Сергій від несподіванки скрикнув і відсмикнув руку. Від великого пальця до зап'ястя була здерта шкіра, сочилася кров.

– Чорт би вас забрав, Варченко, з вашим чотириногим херувимом, – прошипів Сергій. – Дайте йод чи зеленку! І вату.

– Вати в нас немає, – зітхнула Оля.

Зрештою, йод і чиста ганчірка все-таки знайшлися. Укус відчутно поболював, але Сергію швидко стало не до нього. Треба було кувати залізо, поки гаряче.

З Колею розмова вийшла задушевна. На те були три причини: підписані Олею свідчення, агресивність Джека, а також акт упізнання і вилучення перстеня. Більше ніж досить, щоб схилити до співпраці будь-яку людину при розумі.

З'ясувалися подробиці. Близько одинадцятої вечора Коля вийшов зі своїм людожером на вулицю і відпустив його погуляти.

Цієї миті з під'їзду Єрмоленка вийшли двоє типів і швидким кроком попрямували до виходу з двору. Один із незнайомців мав при собі велику спортивну сумку.

Джек кількома стрибками перетнув двір і вчепився мертвою хваткою в куртку одного з незнайомців. Перший тип, у бік якого вчепився собака, закричав, а другий, у якого була сумка, довго не роздумуючи, кинувся втікати.

Коля схопив дога за нашийник і відтягнув убік. Мужик, звичайно, виматюкався і кинувся бігти слідом за своїм компаньйоном. Коля відібрав у собаки відірвану кишеню незнайомця. З кишені випав перстень. Ось така історія.

– І у вас за ці два дні не виникло жодних підозр? Ви ж знали, що Єрмоленка вбили? – недобре мовив Сергій.

– Знав, – похнюпив голову Коля. – Але підозр не виникло.

– Кепсько, Колю, – похитав головою Сергій. – Але це потім. А зараз ти мені скажи: описати цих мужиків можеш?

– Можу! Коля підбадьорився. – Ще й як можу!

– Тоді збирайся. Через п'ятнадцять хвилин я повернуся і відвезу тебе в управління. Там, у спокійній обстановці, за горнятком кави, ти нам фоторобот і накалякаєш.

7

У ресторан «Фонтанка» Сергій потрапив тільки о дев'ятій вечора. У його кишені лежали дбайливо складені фотороботи масажиста Володі і чоловіка невизначеного віку зі слідами виродження на обличчі.

Другого грабіжника, із сумкою, Коля відтворити по пам'яті не зміг.

Перед рестораном були припарковані в ряд шикарні іномарки. Сергій абияк примостив між ними свій непоказний службовий «Жигуль», вийшов із машини і рвонув на себе скляні двері ресторану.

До Сергія відразу ж підскочив метрдотель.

– Я з карного розшуку, дуже тихо сказав Сергій, наблизивши губи до самого його вуха. – Мені треба поговорити з дирекцією. І з вами, до речі, теж.

– Я весь до ваших послуг.

8

Сергій від'їхав від «Фонтанки» о пів на одинадцяту.

Розмова з керівництвом ресторану не дала зовсім нічого. Директор охарактеризував Оксану Павлівну як «сумлінного працівника», а на всі питання відповідав «не знаю», «не чув» і так далі.

Ресторан Сергієві дуже не сподобався лише бандитські пики. І як пристойна жінка, якою здавалася Оксана Павлівна з розповідей, могла працювати в такому закладі? Втім, гроші, гроші.

«Хвіст» Сергій помітив майже відразу. Це було сіре «Рено», модель 1993 року. Коли Сергій від'їжджав від ресторану, машина стояла на стоянці в крайньому ряду, і на вигляд була порожньою. Виходить, хтось із відвідувачів «Фонтанки» вирішив провести Сергія.

Відірватися від «Рено» у нічній Одесі на старих «Жигулях», хоч би навіть і з форсованим движком, було неможливо. Але страху Сергій не відчув.

Будь-якої миті він міг зупинитися біля найближчого великого посту ДАІ і, принаймні, взяти зброю – табельний макаров валявся зараз у сейфі на роботі. Міг просто поїхати в управління. Міг, зрештою, «хвіст» не помічати і спокійнісінько їхати додому. Все залежало від того, яку реальну небезпеку вбачати в переслідувачах.

Сергій подумки «просканував» усіх людей, яких бачив у ресторані.

Кілька кавказців, які щось галасливо святкували.

Троє похмурих ділків у кутку – вони пили горілку, по-змовницьки перешіптувалися і трясли мобільними телефонами.

Четверо молодих пацанів із квадратними щелепами, на вигляд – рекетири-початківці.

І, нарешті, двоє порівняно інтелігентних чоловіків років по тридцять у компанії дівчини. Вона була єдиною у залі особою жіночої статі.

Ці троє справляли найбільш підозріле враження саме тому, що на бандитів були зовсім несхожі.

Коли Сергій заходив у ресторан, цієї компанії ще не було. А коли закінчував розмову – вони сиділи в залі. На їхньому столі не височіли тарілки. Це означало, що прийшли вони порівняно недавно.

Швидше за все, «Рено» належить їм. Зупинитися і почекати, коли вони самі під'їдуть? Нерозумно – переслідувачі напевно не стануть зупинятися і проїдуть уперед.

Грати чи не грати – от у чому питання! Сергій вирішив його звичним способом, тобто не задумуючись ні на секунду.

Вердикт оперативника був таким: їхати додому, на рідну Вишневу вулицю, а там – буде те, що має бути. Зрештою, якщо невідомі дізнаються його домашню адресу, великої біди не буде. Живе він сам-самісінький, а

при сучасному рівні корупції дізнатися адресу слідчого можна набагато простіше.

Сергій так і зробив. Спокійно, не порушуючи правил, не перевищуючи швидкості, він подався через усю Одесу додому.

Зрідка поглядав у дзеркало заднього огляду. Щоразу бачив «Рено», що пленталося метрів за сто за його «Жигулями». Цю дистанцію – сто метрів плюс-мінус десять – водій «Рено» тримав із неабияким професіоналізмом.

Коли Сергій укотре кинув погляд у дзеркало заднього огляду, то ледь не скрикнув від досади: «Рено» стояло на узбіччі з вимкненими фарами.

Тепер дистанція між його «Жигулями» і машиною переслідувачів зростала зі швидкістю сімдесят кілометрів на годину. Більше того – з «Рено» вийшли чоловік і жінка й рушили до найближчої багатоповерхівки. Наскільки Сергій їх роздивився – це були ті самі, з ресторану.

Сергій напівголосно виматюкався. Це був найдивніший «хвіст» із тих, з якими йому доводилося стикатися у своїй практиці. Провели майже додому і покинули. От чортівня!

Додому залишалося зовсім трохи. Сергій жив у довжелезному шістнадцятиповерховому будинку, класичній «китайській стіні».

У під'їзд можна було потрапити з вулиці або з двору. Сергій прикинув, що «Жигулі» краще на дорозі не залишати, і вирішив заїхати в двір.

Для цього треба було повернути вже зараз, за триста метрів до рідного під'їзду, навпроти якого, як він помітив краєм ока, була припаркована «вісімка».

Звертаючи на об'їзну дорогу, що веде в двори мікрорайону, Сергій на секунду пригальмував. «Вісімка» ривком рушила з місця. Це свідомість Сергія теж зафіксувала – безпристрасно, як у протоколі.

А потім, як уже траплялося із Сергієм не раз, події зірвалися з місця в кар'єр.

Безпомилковий, відпрацьований роками інстинкт самозбереження підказав йому, що в'їжджати всередину мікрорайону не можна. Чому – тієї миті він ще не розумів.

Сергій миттєво переключив передачу на задній хід і від душі газонув. Його «Жигулі» задом вилетіли на середину проспекту. Одночасно з цим оперативник викручував кермо вліво, а, зупинившись і переключаючи передачу з заднього ходу на передній – вправо. Він хотів виявитися з підозрілою «вісімкою» на зустрічних курсах.

Сергій швидко кинув погляд убік «Рено», помітив, що його «ескорт» теж не стоїть на місці. Ні! Врубивши дальнє світло, «Рено» мчав назустріч «вісімці».

Але і це ще було не все. На тій самій дорозі, що вела в двір, куди так і не звернув Сергій, з'явилася стара «копійка».

Сергій перемкнувся на третю передачу за лічені секунди. Машина заревіла так, як, напевно, не снилося й армійському вертольотові.

Він промчав мимо «вісімки» швидше за блискавку. І тільки коли та виявилася далеко позаду, усвідомив, що скла у його «Жигулях» більше немає, і йому прямо в обличчя хльостає холодний зустрічний вітер.

До свідомості повільно доходило значення ледь чутного через ревіння двигуна тріску, що пролунав за мить до зустрічі з «вісімкою» і продовжував лунати звідкись зі спини.

Дзеркало заднього огляду теж було знесене кулями, і Сергію не залишалося нічого іншого, як пригальмувати й оглянутися.

«Рено» стояло на місці, розвернувшись упоперек дороги і нахилившись. Двері машини були відчинені.

Двоє чоловіків із короткоствольних автоматів стріляли довгими чергами вслід «вісімці», що віддалялася. Третій заливав свинцем «копійку», що задкувала у двори. І «вісімка», і «копійка» відпльовувались вогнем.

На щастя, інших машин на проспекті не було.

«Вісімка» зненацька вильнула вправо, переїхала переднім колесом через бордюр і врізалася в дерево. Праві передні дверцята машини відчинилися, і хтось стрімголов викотився з неї в темну масу кущів.

Сергій зрозумів, що настав час сказати своє вагоме слово. Зважаючи на все, «Рено» своє від'їздило. Принаймні, на сьогоднішній вечір.

Сергій розвернув машину і, під'їхавши до «Рено», крикнув одному з тих, що стріляли: «Сідай!» Той не став довго думати і влетів у гостинно відчинені Сергієм двері.

– Із другою машиною без тебе розберуться! Треба хоч одного взяти живцем! – випалив Сергій.

– Якщо вдасться, – сухо сказав незнайомець.

На подальше спілкування часу не було, бо з кущів загриміли постріли. Судячи зі звуку, це був не «короткий», як у людей із «Рено», а цілком стандартний армійський АКМ.

Ніхто не міг знати, що в бандита зламана нога, і він не може втекти при всьому своєму бажанні.

Темрява під густими кущами, посадженими між дорогою і тротуаром, опромінилася спалахами. Супутник Сергія голосно скрикнув і всім тілом навалився на слідчого. Схоже, він прийняв на себе цілу чергу.

Боятися смерті Сергій не звик. При зустрічі з нею оперативника опановувала холодна, твереза лють. Він схопив АКМСУ свого пасажира-невдахи і, штовхнувши попередньо відчинені двері, впав під колеса машини.

Тут у стрільця, який заліг у кущах, була мертва зона – заважав високий бордюр. Крім цього, Сергій був прикритий своїми «Жигулями».

– Кинь зброю! – закричав Сергій.

– А ти підійди і візьми, мент позорний.

Голос у бандита був зовсім молодим.

«А от підійти і взяти тебе, голуба, буде дуже просто», – подумав Сергій.

Він уже помітив, що в АКМСУ, який йому перепав, два магазини. Як це прийнято серед професіоналів, во-

ни були прикладені один до одного в протилежних напрямках і з'єднані ізострічкою. У бою така спарка дуже зручна. Закінчилися патрони в одному магазині, перевернув – і приєднав другий.

Сергій від'єднав «здвоєний» магазин. Один був цілком порожній, у другому ще було штук п'ятнадцять-шістнадцять патронів – такі речі Сергій визначав на вагу.

Що ж ти, падлюко, у людей стріляєш? – мовив слідчий, розмотуючи ізострічку. – Так же й убити можна!

Порожній магазин він обережно відклав на асфальт поруч із собою, повний приєднав назад до автомата й обережно відповз до заднього колеса машини.

У відповідь йому пролунала суцільна нецензурщина, з якої випливало, що гарних людей бандити не чіпають, а поганим під сонцем місця немає.

Цієї миті перестрілка за його спиною нарешті вщухла. Сергій навмисно не відповів на бандитську лайку, і стало зовсім тихо.

Слідчий запустив порожній магазин через дах своїх «Жигулів». Магазин прогримів по асфальту пішохідної доріжки за спиною бандита.

Трюк був елементарний, але дієвий. Так уже людина влаштована – боятися різких звуків за своєю спиною.

Одночасно з цим Сергій схопився на ноги і щодуху кинувся туди, де, як він зрозумів за голосом, перебував його некультурний співрозмовник. На бігу Сергій випустив у темну масу серед переламаних кущів три короткі черги.

Живцем узяти не вдалося. Сергій зі злості вбив бандита наповал. Дуже вже не хотілося здуру схопити кулю.

Коли Сергій оглянув «калашников» кілера, у його магазині не було жодного патрона. «Знав би прикуп – жив би в Сочі», – досадливо процідив оперативник.

Сергій перевернув бандита на спину, присвітив запальничкою, щоб роздивився обличчя. Хлопцеві було

від сили років двадцять. Прості риси обличчя, цівки крові з обох кутиків рота. У кишенях куртки – нічого цікавого.

Цей огляд зайняв десь півхвилини. Пообіцявши собі розібратися з убитим і розбитою «вісімкою» детальніше, Сергій повернувся до своєї машини. Він хотів оглянути свого пораненого «напарника», але замість цього ніс до носа зіштовхнувся з іншим чоловіком із ресторану. Його вкорочений «калашников» був спрямований Сергієві просто в серце.

– Здайте зброю, капітане, – тихим, але владним голосом зажадав чоловік.

– Та ми ж наче заодно, га? – Сергій зробив великі нерозуміючі очі. «А швидко бігає, сволота. І не захекався навіть», – подумав він, блискавично оцінюючи свої шанси на перемогу.

– Здайте зброю. Нам за неї звітувати, – сказано це було не без іронії.

– Ех, хлопці, до чого ж ви занудні, – зітхнув Сергій, простягаючи чоловікові автомат, у якому, до слова, не залишалося і трьох патронів.

– Покладіть на землю і відійдіть на три кроки.

Сергій усім тілом відважив церемонний уклін, двома руками опускаючи автомат на землю. Але замість того, щоб випрямитися і відійти, він кинув усі сто кілограмів свого натренованого тіла на гонористого есбеушника. У тому, що він має справу зі співробітниками СБУ, Сергій не сумнівався.

Той не очікував від Сергія такої спритності. А якусь мить есбеушник валявся на спині, збитий Сергієм. Автомат був у руках слідчого.

– Занудні ви і самовпевнені, – продовжив Сергій попереднім тоном. – Думаєш, якщо автомат на запобіжник поставив, то я цього вже не бачу, так? А взагалі спасибі, що боявся випадково підстрелити.

– Та встань ти, кабане, – прошипів есбеушник. – Ми ж тобі життя врятували, а ти назад у пляшку лізеш.

– Врятували – спасибі, – сказав Сергій, стрибком піднімаючись на ноги і протягуючи руку переможеному. – А тепер швидко розповідай, хто, навіщо і чому.

– Не було вказівок, – холодно сказав есбеушник. – Прийде час – дізнаєшся.

– Я зараз хочу. І зауваж: я нервовий, не те що ти. Можу випадково автомат із запобіжника скинути.

– Ми накази виконуємо, а не обговорюємо, – знизав плима есбеушник. – Було наказано забезпечити твою безпеку. Ми її забезпечили. Навіщо, чому – для нас не питання.

– І це ще не все, – за спиною Сергія, пролунав жіночий голос, що було повною несподіванкою. – Ти мусиш забути про все, що трапилося, і швидко, дуже швидко йти додому.

– Я-то, припустимо, забуду, – хмикнув Сергій, обертаючись. – Але зараз тут буде повно наших. Трупи, розбиті машини, стрілянина. Таке не приховаєш.

Обличчя тієї, яка з ним говорила, було сховане чорною маскою з прорізами, але майже на сто відсотків це була дівчина з ресторану. У неї в руках – крихітний пістолет-кулемет «Бізон-2».

– Вам так тільки здається, – заспокоїла його дівчина. – Повірте. І полковникові Кулішу рапорт писати не треба – позбавте себе від надмірних для вашого розумового розвитку зусиль.

– А мої «Жигулі»? На них живого місця немає! Що я скажу полковникові? – Сергій уже подумки прийняв нав'язані йому правила гри. Так, мабуть, буде навіть простіше.

– От запитає – тоді і скажете правду. А взагалі-то, ваш «Форд» уже цілком готовий. Заберіть його завтра з майстерні. На ньому можна чудово їздити.

ГЛАВА 9.
ЛЮДИ ГОЛЛАНДЦЯ. АНЖЕЛА

1

Коли я вперше опритомнів, ми ще були в морі. Ми – це я і нечіткі силуети наді мною.

Ми мчали, розсікаючи важкі штормові хвилі. Здається, вже світало. Втім, я можу помилятися – після такого удару по голові ручатися за точність якихось подробиць тієї пам'ятної ночі мені навіть соромно.

– Добродії, – озвався я слабким голосом, – скажіть мені, що відбувається.

– А-а, прочухався, – почув я незнайомий голос, і мені в ніс ударив добре знайомий запах хлороформу.

Коли я розплющив очі вдруге, був день. Я лежав на ліжку тюремного вигляду. Поруч із ним стояв грубий стіл, на якому височів графин з водою. Але склянки не було. Перше, що я зробив, – це випив не відриваючись увесь вміст графина.

Сів на ліжку, і дикий біль обхопив розпеченим кільцем мій череп. Я заплющив очі і відразу ж поставив собі діагноз – важкий струс мозку. Як лікар я розумів, що якби йшлося про більш серйозні ушкодження, мене вже давно не було би серед живих. Після того, як я усвідомив цей приємний факт, на душі стало легше і радісніше. Все-таки, я живий, а це головне.

Щоб оглянути рану на потилиці, мені треба було два дзеркала. В кімнаті не було жодного. Довелося діяти навпомацки. Розміри рани, на жаль, викликали серйозне побоювання. Буде шрам, коли рана заживе, – він залишиться на все життя прикрашати мою лисину, що теж має шанс з'явитися після цих пригод.

Коли я забрав пальці від рани, вони виявилися забруднені зеленкою і якимось коричнюватим пилом. Це означало, що кров уже засохла і про рану можна поки що забути. Що ж, і на тому спасибі.

Усвідомлення того, що мене лікували, теж утішило.

Я розумів, що обробляти рану людині, яку хочуть знищити, для бандитів досить безглуздо. А в тому, що моїми наглядачами є бандити, я вже не сумнівався.

Залишалося з'ясувати, які саме бандити. Адже бандити теж бувають різні. Є шляхетні розбійники, а є... Такі, яких переважна більшість.

2

Минула година, але ніхто не приходив.

Перемагаючи жахливе запаморочення, я встав з ліжка і підійшов до відра.

Відро для фізіологічних відходів стояло біля дверей, сором'язливо прикрите газеткою. Туалетного паперу, до речі, в камері не було.

Стіни моєї в'язницю були чистими і білими. Здається, їх зовсім недавно побілили. Це вселяло надію – коли камера-одиночка виглядає такою новісінькою, отже можна сказати, що перебування тут в'язнів ще не ввійшло у звичку її господарів. Справді, якби в цій кімнаті жив хтось до мене, він би напевно залишив якісь написи. Видряпав би нігтем щось типу «Немає щастя у житті!» Чи хоча б усім відоме слівце з трьох букв.

Потім я підійшов до заґратованого вікна. Воно було дуже маленьким і знаходилося під самою стелею. Єдине, що з нього було видно, – це сіре небо у важких хмарах. Я прислухався. Удалечині чітко чувся шум прибою.

Крім ліжка, столу і відра, у моїй кімнаті не було нічого. Жодної книги. Жодної газети. Ні телевізора, ні радіоприймача, ні навіть стільця.

Я взявся похапцем згадувати все, що стосувалося відомих мені розваг у камерах-одиночках. Свідчення жертв сталінських репресій, мемуари в'язнів Бастилії, «Граф Монте-Крісто». Але так нічого і не згадав.

Минули три години. За вікном сутеніло, і мені нарешті по-справжньому захотілося їсти.

Я вирішив нагадати про себе – а раптом про моє існування забули. «Може, вони думають, що я вмер?» – у мене по спині пробігли мурашки.

Я підійшов до бляшаних дверей і гепнув по них ногою. Роздався голосний гул. Я припав до дверей – у коридорі було так само тихо, як і раніше. Я повторив свою спробу. Жодної реакції.

– Гей ви там! Відгукніться!

Ніхто не поспішав відгукуватися. Я поплентався назад до ліжка. Може, мої конвоїри кудись відлучилися. Наприклад, дивляться футбол чи їдять. Мені дуже хотілося думати, що так воно і є.

3

Через годину я відчув у собі досить сил, щоб повторити спробу. Цього разу не лише через вечерю. Моя нова камера була маленькою, і сморід від невинесеного відра діяв на нерви.

Цього разу пощастило. «Зараз. Не галасуй. Чого шумиш?» – озвалися з-за дверей.

Через хвилину двері заскрипіли, і на порозі з'явився молодий чоловік із автоматом.

Обличчя в нього було простакуватим, однак козлячої тупості в очах не було.

На голові пов'язана квітчаста бандана. У вусі – не менше дюжини срібних сережок. Я чув, що в давнину моряки проколювали собі ліве вухо, коли вперше перетинали екватор.

«Правда, малоймовірно, що цей двадцятилітній жовторотий пацан колись забирався далі від Ялти», – подумав я. Щодо Ялти, як з'ясувалося згодом, я дуже помилявся. Та й щодо жовторотості – теж.

– Як здоров'ячко, командире? – поцікавився він і дружно вишкірився.

– Спасибі, поправляємося, – відповів я.

Чесно кажучи, звертання «командире» мене покоробило. Який я йому, до чортової матері, «командир»? Він з автоматом, а я в смердючій камері з розбитою головою. Це вже потім я дізнався, що «командирами» Гарпун називав усіх, кого не називав «козлами» чи «падлом».

– Шавкати будеш?

Мається на увазі «їсти»? – припустив я.

Ну так, жерти, – кивнув Гарпун, дивуючись моїй некмітливості.

– Буду.

– Тоді я зараз.

– Ей, почекай жерти. Давай хоч познайомимося! – крикнув я навздогін Гарпунові.

Як не дивно, Гарпун відреагував. Він скинув бровами, вишкірився і сказав:

– Мене звати Вітьок. Але ти мене краще називай «Гарпун», як наша братва.

– А я – Юлій Олександрович Рибачук, – відрекомендувався я.

– Це я знаю. Але я краще буду кликати тебе док. Іде?

Тієї ж миті двері за Гарпуном зачинилися. «От і на «ти» перейшли», – меланхолійно подумав я. Страшенно хотілося курити.

4

Залишки моєї вечері стояли на таці. Незважаючи на голод, я її ледь подужав – постійно до горла підступала нудота.

Пий кефір, док. Поліпшує травлення, – радив мені Гарпун. Він сидів на принесеному табуреті, поклавши автомат на коліна, і курив, глибоко затягуючись.

Можна тебе запитати, Вітьок?

Можна. Тільки на запитання «де ми знаходимося?» я відповідати не буду.

– Добре, не відповідай, не треба, – сказав я ображено. – Скажи мені, давно я тут? Це ж не таємниця?

Ні, не таємниця. Вже три дні.

«Боже мій! – промайнуло в мене в голові. – Три дні! Нічого собі струс мозку!»

– Якщо чесно, ми думали, ти відкинеш ласти, док, – додав Гарпун майже співчутливо.

– Я теж так думав, – буркнув я і вирішив, що продовжувати цю тему просто нерозумно. – А що, довго я ще тут буду?

– Це не мені вирішувати, док. Але думаю, що довго. Може, місяць, а може, два.

– Так-так. А можна поцікавитись, за що це мене так?

– Не треба було лізти, куди не просили, – по-філософськи мовив Гарпун, піднявши палець до небес. – А якщо чесно, то Хазяїн не казав. Думаю, він за дві секунди знайде тобі застосування.

– А хто твій хазяїн? – поцікавився я і стрельнув цигарку.

– Ти його не знаєш, – відмахнувся Гарпун.

– А може знаю, відкіля тобі знати? – з викликом сказав я.

Гарпун оглянув мене оцінюючим поглядом, потім щось довго обдумував і нарешті видав:

– Не схожий ти на тих, які з Хазяїном тусуються, зрозуміло?

Справді, що тут незрозумілого? І взагалі – чорт із ним, з його хазяїном. Чи мало бандюг на світі? Я вирішив зайти з іншого боку.

– Послухай, Гарпуне, а діти в тебе є?

Гарпун довго міркував, а потім зі збентеженою посмішкою сказав:

– Немає. Ну... мені, загалом, не говорили...

– Це добре. Припустимо, що немає. А от у мене є. Дочка, Настя. Їй сім років. Вона тільки в школу пішла торік. Уяви, як вона буде плакати, коли їй скажуть, що її тато потонув на пароплаві.

– Ну, допустимо, шкода дівчисько.

– Тобі, може, і «допустимо», а мені дуже її шкода, – сказав я роздратовано.

– Ну і що? – здивувався Гарпун.

– Ну та й то, Вітьок. Можна, я напишу їй листа? Буквально два рядки. Що, мовляв, тато живий, не хвилюйся, скоро приїду.

– Не можна, док, – відрізав той. Ти мене що, за козла маєш?

– Ні, – відповів я, майже не збрехавши.

– У дівчинки твоєї є мама. А в мами – телефон. Візьме її мама і ментам подзвонить. А ті почнуть шукати. Штемпелі на конвертах перевіряти, папір дивитися, всякі там почерки. І відбитки пальців. Я знаю, я про ментів читав, що вони можуть за слиною людину знайти, за землею на черевиках, не те, що за конвертом зі штемпелем... Тому навіть не думай про це, – підсумував той.

– Виходить, усі повинні думати, що я вмер? – поцікавився я якомога іронічніше.

– Ну так... Дружина твоя візьме – та й страховку одержить. Це ж саме той випадок!

– Я не застрахований, – процідив я, відчуваючи, як у глибині моєї душі міцніють роздратування, злість і смертельна туга.

5

Загалом, перша розмова з ворогами була вдалою. Хоч я нічого до пуття і не з'ясував, але після спілкування з Гарпуном мені полегшало.

Усе-таки я їм навіщось потрібний. Краще бути «потрібним» в'язнем, ніж просто в'язнем. До всього, мене обіцяли годувати, мені залишили цигарки.

Перед тим, як попрощатися з Гарпуном, я попросив бритву і зубну щітку. Зубну щітку обіцяли принести вранці. А от бритву – тільки до вечора наступного дня.

– Тобі ж треба електробритву. «Жилет» не підійде, – пояснив Гарпун.

Вони побоювалися, що я розітну собі вени. Знайшли ідіота. Врятуватися з потопаючого судна – і покінчити життя самогубством? Нонсенс!

Крім бритви, я попросив чогось почитати. Чи хоча б телевізор. Моє прохання щодо «почитати» поставило Гарпуна в тупик.

– Ну, може, хоч газети якісь старі. Чи журнали? – з надією запитав я.

– Ми не лохи, таку муру не читаємо, – гордо кинув Гарпун.

Правда, він обіцяв порадитися щодо телевізора.

– Якщо будеш добре поводитися, док, – принесу тобі ящик, – пообіцяв мені добрий Гарпун.

Я подивився на нього з вдячністю. Щоб закріпити за собою амплуа щедрої феї, яка виконує всі мої заповітні бажання, Гарпун підхопив смердюче відро і вийшов.

6

Я наковтався анальгіну і занурився в неспокійний сон. Мене морозило, серце билося, як скажене, а в голову лізли різні страхіття.

Мені марилося, як я заволодіваю автоматом Гарпуна і з боями прориваюся назовні. Втікаю від переслідування та опиняюся біля пожвавленого шосе... Там я ловлю машину і, відстрілюючись, прориваюся до найближчого телефону. Стікаючи кров'ю, я дзвоню в рідну міліцію і... цієї миті просинаюся.

Прокинувся я від того, що хтось тряс мене за плече і звав то «доком», то на ім'я й по батькові. Я важко розліпив повіки і, пересилюючи дикий біль, сів на ліжку.

Біля мене стояв Гарпун. Обличчя в нього було блідим і переляканим.

– Що?... Щось трапилося? – промимрив я.

– Уставай, док, пішли зі мною. Тільки швидше.

У руках у нього були мої штани, сорочка й піджак. Речі пахли хімчисткою і виглядали як новенькі.

– Одягайся, док, – скомандував Гарпун і почав розкладати їх на ліжку.

Зі спритністю осінньої мухи я почав знімати гидотну байкову піжаму, що була на мені весь цей час, і натягати штани.

– Швидше, док, – тривожно сказав Гарпун, і додав: – Будь ласка.

Із цього «будь ласка!» я зрозумів, що відбувається щось серйозне. Невже загадковий хазяїн Гарпуна вирішив поговорити зі мною?

Гарпун спостерігав за мною, стоячи віддалік, і дуже нервував. Незабаром його хвилювання передалося і ме-

ні. Хтозна, що вони там затіяли? Може, мене зараз поведуть на розстріл?

– Слухай, Вітьок, ти мені можеш сказати, що сталося, чи це, так би мовити, сюрприз? – поцікавився я із серйозним виразом обличчя.

– Розумієш, док, одній людині погано, похмуро відповів Гарпун.

– А-а, ну це міняє справу. Не міг би ти, Вітьок, мені пояснити, як саме погано.

– Розумієш, у животі дуже коле, потім ця, температура. Вона стогне, як ненормальна, качається по ліжку. Нікого не кличе, навіть Цукра.

«Ага, ця «одна людина» – жінка», – зміркував я. А ще там є якийсь Цукор. Судячи з імені – теж, мабуть, не професор математики.

Гарпун відчинив двері, націлив мені в спину автомат, і ми рушили кудись по погано освітлених коридорах.

7

Стан хворої виявився гіршим, ніж я думав.

Дівчина обливалася потом, марила і стогнала. Вона лежала на правому боці, підібравши ноги до живота. Лише цього мені вистачило, щоб поставити діагноз: апендицит.

Я не на жарт злякався. Гарні справи – вперше в житті опинитися сам на сам з апендицитом!

– І давно це?

– Із самого ранку, – відповів той, котрого Гарпун відрекомендував як Цукра.

– А чого в лікарню не відвезли? – строго запитав я.

– Думали, відлежиться, – розгублено розвів руками Цукор. – А воно он як.

– Температура?

– Тридцять дев'ять і п'ять.

Обличчя дівчини було червоним, набрякло. Вона знову застогнала. На ній були ажурні мереживні трусики і футболка з написом «Love». Судячи з доглянутих

форм, дівчина займалася своїм тілом цілком професійно. Щоправда, я як фахівець одразу відзначив, що чудові груди дівчини, які не снилися навіть Мерлін Монро, наполовину складаються із силікону.

– Як її звати? – запитав я.

– Анжела, – відповів Цукор.

– Знімай з неї футболку і труси, – буденним лікарським тоном зажадав я. – Будеш мені допомагати.

У думках у мене не було нічого дурного, але Цукор сприйняв мою команду інакше.

– Ти що, оборзів? – грізно сказав він. – А в харю тобі не дати, козел?

І тут я по-справжньому розлютився. Мене витягають серед ночі до якогось дівчиська, яке зараз умре від перитоніту, а ці кретини вирішують, роздягати дівчину чи не роздягати.

– Послухай, Цукре, мене не хвилює, що ти про це думаєш. Якщо хочеш, щоб я її оглянув, роби те, що я сказав. Повір мені, я бачив жінок не тільки без одягу, але й без шкіри, – сказав я тоном, що не допускав жодних заперечень.

Про «жінок без шкіри» – це, звичайно, була цитата. Але завдяки тому, що ні Цукор, ні Гарпун ніколи в житті не читали Булгакова, моє красномовство їх зачепило.

– Фільтруй базар, Цукоре. Роби, що док сказав, бігом! – скомандував Гарпун і кинув на мене перепрошуючий погляд.

Він був явно на моїй стороні.

– Коротше кажучи, медбратом сьогодні будеш ти, – я тицьнув пальцем на Гарпуна. – А Цукор буде цілитися в мене з автомата. Але краще нехай він піде і заварить міцну каву, бо я сам на ногах ледь тримаюся. Зрозуміло?

І я підійшов до дівчини та почав огляд.

З перших же дотиків до її дерев'яного живота стало ясно, що найнебажаніший поворот подій близький. Апендицит дуже збільшений, однак, зважаючи

на все, розриву ще не було. Треба терміново щось вирішувати.

– Лікарня далеко? – запитав я Гарпуна.

– Далеко. Години півтори їзди, – розгублено пробурмотів Гарпун.

– Може, ще встигнемо. Машина є?

– Є, але в лікарню нам не можна, – захитав головою Гарпун.

– Як це – не можна!? Та ти розумієш, що таке апендицит, матері твоїй так!

– Розумію. І все одно не можна. Дівчинка в розшуку. Вони її відразу відправлять у міліцію. Розумієш?

– Розумію. Раз такі справи, скажи своєму хазяїну, що завтра доведеться розщедритися на похорон.

– А ти для чого? Ти ж доктор, а не палець собачий?

Аргументація Гарпуна, зізнатися, мене сильно вразила.

– Ну і що, що я доктор? Ти думаєш, можна ось так, вилкою, вирізувати апендицит?

– Можна, – впевнено відповів Гарпун. – Я фільм бачив. Про полярників. Там таке робили.

– Та ти подумай своєю головою, Вітьок! То фільм, а це – життя.

– Мене не гребе. Я сказав можна – значить можна.

– Ти, напевно, жартуєш, так? – поцікавився я з надією.

Так би ми й сперечалися над тілом умираючої Анжели, якби дискусію не припинив Цукор, який з'явився на порозі з великою чашкою кави. Він поставив її на підлогу, зняв автомат із запобіжника і сказав:

– Та ні хера він не жартує, док. Рахую до п'яти. Ясно?

Автомат у його руках був найпереконливішим аргументом.

8

Я зрозумів, що опір марний. Зрештою, давав же я клятву Гіппократа допомагати всім, хто того потребує?

Був ще один аргумент, окрім погроз від моїх нових «медбратів». До лікарні Анжела могла й не доїхати. Не прооперувати її з хвилини на хвилину означало летальний результат на сто відсотків.

Моїм помічником був Гарпун. А Цукор добровільно взяв на себе функції старшого куди пошлють.

Я сьорбав каву і віддавав вказівки. Мені потрібні були стерильні інструменти – Цукор побіг у підсобку кип'ятити фінки і столові ножі. Мені потрібен був стерильний хірургічний матеріал – Цукор побіг за нитками.

Голка, бинти і всяка інша дрібнота знайшлися досить швидко. Як дезинфікуючий засіб вирішили використовувати горілку «Столичну».

Зізнаюся, я почував себе молодим Пироговим під Севастополем. Принаймні, хірургічні засоби були майже такими ж.

Залишалося вирішити одну-єдину проблему. Як зробити так, щоб моя пацієнтка не почувала болю? Знав я таких, котрі на початку операції були начебто без свідомості. Але після першого ж надрізу вони сідали на операційному столі і починали репетувати, як ненормальні.

Мені дуже не хотілося, щоб Анжела поводилася подібним чином. Хоча б тому, що Цукор міг не витримати такого видовища і ненароком випустити мені в спину коротку чергу.

І тоді я знову згадав легендарного Пирогова. Він же якось обходився без ліків. Як? Та дуже просто – застосовував рауш-наркоз. Рауш-наркоз – це коли б'ють по морді. Причому б'ють так, щоб пацієнт знепритомнів і, відповідно, надовго перестав почувати біль.

Коли ми поклали на стіл Анжелу, вона вже не стогнала і не металася, а лежала тихо і була блідішою, ніж простирадло. Я дуже боявся, що ми спізнимося. Тоді на моїй совісті буде перший пацієнт, який помер через мою нерозторопність.

Але щойно я на здивованих очах «медбратів» одним точним рухом розрізав стінку живота над збудженим

апендицитом Анжели, то почув, як за моєю спиною впадало щось важке. Я не обернувся, бо знав – це знепритомнів Цукор.

А от Гарпун тримався молодцем ті дві години, що я колупався в кишечнику Анжели і робив усе для того, щоб дівчина жила довго та щасливо.

– Коли опритомніє, дасиш їй анальгін, – сказав я, відтираючи милом руки.

– Угу, – кивнув Гарпун.

Здається, від побаченого його словниковий запас усох до одних «угу».

– А тепер веди мене спати, – сказав я, відчуваючи, що в мене підкошуються ноги.

ГЛАВА 10. ЩЕПЛЕННЯ ДЛЯ СКАЖЕНОГО

1

Сергій вважав себе врівноваженим. Він міг розлютити тільки тоді, коли сам того хотів. Він мало пив і порівняно небагато курив, міг пробігти на армійський норматив будь-який крос і тридцять разів підтягтися на турніку. Незважаючи на те, що робота слідчого на його пам'яті підкосила багатьох на вигляд нормальних хлопців, Сергій був упевнений, що йому це не загрожує. Тому коли над ранок він прокинувся в холодному поту і кинувся на кухню за цигаркою, це його добряче стривожило.

Хлопець абияк добрався до кухні, клацнув вимикачем і сів на табурет. Нестерпно нила прокушена Джеком рука. Сергій оглянув укус. Рубець по краях зробився синім, з ліловим відливом.

Він викурив цигарку, жадібно випив дві склянки води і, накрившись ще однією ковдрою, ліг знову. Завтра треба встати раніше, щоб устигнути до роботи заїхати в автомайстерню за машиною.

2

Його розповідь Басенко сприйняла дуже серйозно.

– Знаєте що, Сергію? Негайно подзвоніть власнику собаки, нехай він перевірить її на сказ. А самі їдьте в центральну інфекційну лікарню.

– Ви не жартуєте, Еміліє Олександрівно?

– Не жартую, – похитала головою Басенко. – Сказ – це серйозне захворювання.

– Але ж ніяких симптомів немає! Навіть рука перестала боліти, – Сергій дуже не любив лікарів. Він пригадав, що стандартний курс щеплення проти сказу триває тридцять днів...

– Сергію, Сергію... Це якби я почала розповідати вам, що немає жодних шансів нарватися на неприємності о пів на дванадцяту ночі...

Сергій здригнувся. Звідки Басенко може знати про вчорашню перестрілку? Та нізвідки. Просто збіг.

3

– На що скаржимося? – привітно поцікавився молодий лікар.

– На сказ, – через силу посміхнувся Сергій. – Вчора собака вкусив. Здоровенний дог.

– Якщо дог був здоровенним, – сказав лікар, оглядаючи рану Сергія, – то вам ще пощастило. До нас тут вранці один неприємний суб'єкт прийшов із симптомами сказу. У нього бік прокушений. То там такі сліди, що мамо рідна! А за його словами собака крізь куртку із сорочкою кусав...

Сергія немов струмом ударило. От тобі й на! Як він не подумав про це відразу!

– Як ви сказали, лікарю? Суб'єкт? – Сергій понизив голос. – І куди ви його помістили?

– Як годиться... – цієї миті до лікаря дійшло, що Сергій виявляє невластивий звичайним пацієнтам інтерес до чужих проблем. – Послухайте, а вам не все одно, куди?

Замість відповіді Сергій продемонстрував посвідчення. І фоторобот.

– Це він?

– Певна схожість є, – обережно сказав лікар. І поспішно додав: – Він мені відразу не сподобався. Замість документів – довідка про звільнення. Коли я йому повідомив, що в нього виявлені клінічні симптоми і треба лягати в лікарню, він послав мене прямим текстом. А я йому чесно сказав, що він може йти на всі чотири сторони, тільки днів через три в нього відмовлять ноги, а ще через день він узагалі може відкинути копита. Зрештою, Сева – так його звати – погодився лягти в наш стаціонар.

– Знаєте, лікарю – чудеса бувають, – слідчий ледь не розплакався від щастя. Про те, що він сам, можливо, теж заражений, Сергій уже не думав.

4

– Скажіть, лікарю, а до вашого скаженого пацієнта ніхто не приходив?

Щодо відвідував – не знаю.

Тоді ось що. Подзвоніть сюди, – Сергій дав телефон Романа. – Скажіть, що капітанові Іванченку терміново потрібна опергрупа за адресою вашої лікарні. І поясніть мені, як пройти в палату до цього Севи.

5

Всеволод Вікторович Лисюк, шістдесят п'ятого року народження, двічі судимий, почував себе дуже, дуже погано. Укушений бік пік вогнем. Йому хотілося вити вовком. І він вив. У затемненій звукоізольованій чотиримісній палаті, де він, на щастя, був сам, це допускалося.

Навіть пустити собі кулю в чоло у Севи не було змоги. Тільки невелика фінка, але вона не годилася. Перерізати собі горло Севі не вистачало мужності.

Степан його кинув. І той фраєр із ідіотським псевдо Ростобан його кинув теж. Більше за все Севі зараз хотілося всадити фінку в серце спершу одному, а потім іншому.

Думки плуталися.

«Ну нічого, сучата. Коли мене відкачають, я вас знайду, якщо мене ментовка раніше не злапає. Але це вже дзуськи. А хоч би й знайшли? Я ж чистий! При мені нічого немає, крім фінки. А фінка – не доказ».

Двері в палату відчинилися, і зайшов дужий медбрат.

– Братухо, не в ту палату приїхав. Марафет був уже, і години не минуло, – на більше Севи не вистачило, і він знову опустив голову на подушку.

– Тобі посилений курс лікування прописали. А то шерсть на лапах виросте, бабам подобатися перестанеш, – криво посміхнувся медбрат, наповнюючи шприц із ампули.

– Ах ти, суко! – Сева спалахнув люттю. Було в голосі цього медбрата щось таке... ментовське – зрозумів Сева і вихопив з-під подушки фінку.

Проте Сергій був цілком готовим до такого розвитку подій. Не хоче, щоб на нього надягли наручники під снодійним – не треба. Можна застосувати рауш-наркоз.

6

– Слухай мене уважно. Ще зовсім недавно сказ на тій стадії, з якою ти потрапив у лікарню, не лікували. Клали просто людину в палату, і вона там за тиждень успішо здихала. В нас у країні і досі всіх без розбору від сказу не лікують. Ти лікарів не цікавиш, тому що забашляти за лікування не можеш...

Сергій говорив неголосним, владним тоном. Поєднання такої ділової інтонації зі звичною для урки лексикою надавало його словам особливого колориту. Роман посміхався і дивився у вікно. За його спиною Сергій вміло обробляв Севу.

– І нас ти поки що мало цікавиш. Ми можемо просто здати тебе в СІЗО. А днів через п'ять тебе винесуть звідти вперед ногами. Я зрозуміло викладаю?

– Зрозуміло. Мені тепер одна доріжка, ви ж мене по мокрій справі проведете! То я краще від сказу подохну, ніж піду ще п'ятнадцять років зону топтати!

– Я до того і веду, – Сергій посміхнувся. – Є в тебе, Лисюк, шанс і від сказу вилікуватися, і термін скоротити. Я серйозно. Підеш по статті про замах на вбивство в стані афекту. Але ти мені мусиш здати другого пацана, який з тобою був. І, головне, розповісти, яка третя сука в цій справі замішана.

– Щоб я корешів здавав? Та ніколи!

У голосі Севи, втім, особливої впевненості не було.

– Та які вони тобі кореші, Лисюк? Щодо твого товариша не знаю, але третій, що із вами був, – мерзота рідкісна і до вас, чесних фраєрів, жодного стосунку не має. Ти знаєш, Лисюк, що причиною смерті капітана Єрмоленка була отрута, яку йому ввели через шприц? А зовсім не твоя фінка? Але хто про це згадає, якщо будеш ламатися!? Ніхто! Тоді вже точно здохнеш, як скажений пес, а твого товариша ми знайдемо і без тебе, будь спок!

– Ні. Брата-урку здавати не буду. Везіть у СІЗО.

– Можна й по-третьому, Лисюк, – мрійливо мовив Роман. – Вилікувати ми тебе вилікуємо, здохнути не дамо. Ми гуманні. Але потім ти нашу гуманність у камері смертників будеш років п'ять крити на чому світ стоїть. По сусідству дружок твій буде сидіти. А сволота, яка насправді капітана вбила, усе життя буде над вашою дурістю потішатися.

– То правда, не ми його замочили? – поцікавився Сева. І майже виправдовуючись, додав: – А може, ви брешете.

Роман дістав зі свого дипломата експертний висновок щодо смерті Єрмоленка і простягнув його Севі. Той, старанно ворушачи губами, прочитав усе від першого до останнього рядка.

– Ваша взяла, начальнику, – голос Севи затремтів. Такий гріх із душі зняли. Я ж не мокрушник по життю, а простий урка, мені чужого життя не треба. А то нас зі Степаном лихий попутав, треба було з квартири відразу дерти, як цей капітан із кімнати вискочив...

ГЛАВА 11.
ЛЮДИ ГОЛЛАНДЦЯ. МАРИНА

1

Весь залишок ночі мене мучили кошмари. Здавалося, Анжела б'ється в агонії, я не спроможний їй допомогти, а Цукор, озвірівши від ненависті, починає бити мене по голові...

Коли я прокинувся, був полудень. А прокинувся я від цокання старомодного будильника, якого на моє вчорашнє прохання приніс Гарпун. Приніс і тихо поставив на стіл.

Я не поспішав уставати. Я лежав і прикидався сплячим. Треба було багато чого обдумати. Бо, відверто кажучи, все те, що відбулося вчора вночі, можна було з легкістю прийняти за звичайне жахіття. Але як тільки я прокрутив у мозку кінохроніку останнього дня, то схопився, як ошпарений. Причина була проста – мене дуже непокоїв стан здоров'я моєї вчорашньої пацієнтки.

Майже одразу двері в мою камеру відчинилися, і на порозі з'явився Гарпун зі сніданком на підносі. Він елегантно зачинив двері ногою і сказав мені: «Привіт, док». Автомат, як і раніше, висів у нього на плечі. Пізніше, коли наше знайомство з Гарпуном стало більш ґрунтовним, мені почало здаватися, що Гарпун належить до тих людей, які навіть у вбиральню без автомата не ходять.

Із його задоволеного виразу обличчя я зрозумів, що Анжела, принаймні, жива.

– Ну, як хвора? – нетерпляче поцікавився я.

– Вищий клас. Ми, як ти сказав, дали їй анальгін, коли вона почала нити, що болить.

– А антибіотики? – запитав я.

Перед тим, як лягти спати, я послав Цукра в найближчу аптеку.

Привезли. Які просив.

Я швидко проковтнув сніданок і поспішив до Анжели. На моє приємне здивування, від учорашнього вмираючого лебедя не залишилося й сліду.

Рум'яна дівчина напівлежала на диванних подушках у махровому халатику і пила через трубочку сік. Ще вчора я строго попередив Гарпуна, щоб їй в жодному разі не давали їсти.

Я побалакав з Анжелою про те, про се, а потім уважно оглянув ліки, що привіз Цукор.

Удача всміхнулася мені. «Міська аптека 3, м.Приморське», – прочитав я на одній із упаковок. «Отже, ми десь під Приморським. За півтори години їзди». І хоча я толком не знав, яким чином моє життя може полегшити ця інформація, але все одно було приємно.

Я вколов у пухкенький задок Анжели те, що слід, вивчив кривий і косий шов на її правому боці і запитально подивився на Гарпуна.

– Які будуть вказівки?

– Хазяїн дозволив дати тобі телевізор, – вишкірився Гарпун. – Так що зараз я його тобі принесу. Між іншим, він раніше був у Цукра. Це його телек. Але Хазяїн наказав його тобі віднести.

Гарпун пустотливо підморгнув мені. Він уже помітив, що Цукор від мене не в захваті. Його, схоже, веселило, що в Цукра з'явиться ще один привід мене ненавидіти. Хоча що тут веселого? Так чи інакше, Гарпун уважно стежив за моєю реакцією.

Мені не хотілося конфліктувати з Цукром. Тому я спочатку навіть думав відмовитися. Але потім у мені скипіла кров дідуся-вірмена. Я подумав – якого чорта? Зрештою, вони тепер переді мною в боргу! Невже якийсь поганий телевізор – це адекватна плата за успішно проведену хірургічну операцію? Та ще й у таких умовах!? І вирішив, що плювати мені на Цукра. Про що я і повідомив Гарпунові в найміцніших висловах.

Той сказав «як хочеш», але з його погляду я зрозумів, що цим елементарним проявом свого людського до-

стоїнства мені вдалося завоювати його повагу. Спасибі дідусеві-вірмену!

І тоді, набравшись хоробрості, я запитав його:

– А можна мені поговорити з вашим хазяїном?

Ще вчора як відповідь на це запитання Гарпун просто послав би мене подалі. Цього разу, після мого нічного геройства, він понизив голос і сказав:

– Розумієш, док, його зараз усе одно немає. Але навіть якби він був, запам'ятай: поки він сам не захоче тебе бачити, тобі з ним не зустрітися.

Я кивнув.

– Ну добре. Хазяїна, допустимо, немає. А хто ж зараз над вами з Цукром начальствує?

– Хазяйка.

– Ну а з нею можна поговорити? – з надією запитав я.

Невизначеність мене лякала. Та й бути штатним лікарем у бандитів – теж не мармелад. Сьогодні, допустимо, апендицит. А якщо завтра когось підстрелять? І Цукор знову скаже – лікуй, чи тобі каюк. І доведеться лікувати. А там уже й каюк не за горами!

– Без базару, док. Якщо Хазяйка захоче – поговориш.

Під конвоєм я поплентався до своєї кімнати. Бритву мені, звичайно, не привезли. Забули. Проходячи повз дзеркало, я подивився на своє обличчя, покрите чотириденною щетиною, і вирішив, що ще трохи – і я стану схожим на орангутанга.

2

Я лежав на ліжку і, не надто вловлюючи зміст зображуваного, дивився чергову телевікторину. Зранку я переглянув уже вісім випусків новин – сподівався, що хоча б в одному з них буде щось про загибель «Карелії». Але дарма – ніхто про це навіть не згадав. Начебто б загибель судна – така ж звичайна річ, як, наприклад, зміна погоди.

«Може, владі вигідно приховати всі обставини тієї події?» – запитував себе я. Як невдовзі з'ясувалося, я був недалекий від істини.

Усе це було достатньо нудно, але телевізор я не вимикав. Тому що як тільки в моїй камері-одиночці запановувала тиша, у голову починали лізти всякі думки – одна гірша за іншу.

Я лежав і киснув, знемагаючи від нудьги і зневіри, коли двері відчинилися, в мою кімнату влетів Гарпун і сказав:

– Давай швиденько.

Він приніс учорашній одяг.

– Що цього разу? – запитав я.

– Тебе хоче бачити Хазяйка.

Я, мабуть, навіть зрадів.

3

Слід сказати, що відколи я отямився, то згадував про Марину майже щогодини.

По-перше, якби не вона, точніше, якби не моє ідіотичне бажання обов'язково знайти її і врятувати, я був би не тут, а в Одесі. Правильно говорив мій покійний батько: «Не дозволяй своєму члену приймати за тебе рішення». Грубувато, але загалом дуже правильно. Я усвідомив це тільки тепер.

А по-друге, я постійно запитував себе – що з нею, куди вона поділася? Я не хотів вірити в те, що її вбили. І правильно робив.

Бо коли Гарпун відчинив переді мною двері розкішної вітальні, назустріч ступила Марина власною персоною.

Я був настільки збитий з пантелику, що забув на якийсь час, як мене звати.

– Добрий вечір, Юлію Олександровичу, – прощебетала Марина.

– Добрий вечір... – пробурмотів я.

– Звіть мене Марина, – вона звабливо всміхнулася. – Адже так ви мене звали, коли стукали в двері каюти?

– Так...

Я відчував безпричинне зніяковіння. Це було поганою ознакою.

Я не хотів дізнаватися собі, що вже закоханий по самі вуха. Це ж якось дивно – закохуватися, коли тобі далеко за тридцять.

Я завжди вважав себе цинічним і спокійним. Різні пригоди, випадкові знайомства типу Аліси Вікторівни – це було в моєму репертуарі. Але закохуватися... ні, вибачайте. Щоб приховати своє зніяковіння, я кинувся в атаку. Як кажуть, найкращий спосіб захисту – напад.

– То виходить, це з вашої вини я дістав чимось по голові і опинився в одиночній камері. Правильно, Марино?

Усмішка зникла з її обличчя.

– Неправильно. Вказівки віддавав Голландець. Ваша поява в момент загальної евакуації злякала нас і поставила під сумнів успіх усієї операції. Тому ми були змушені... Скажіть ще спасибі, що все обійшлося ударом по голові.

– Спасибі, – кинув я і попросив дозволу закурити.

Марина простягнула мені скриньку зі справжніми гавайськими сигарами, пачку першосортного датського тютюну і пачку «Житан». Я вибрав сигару.

– Я розумію, це дивне запитання, – почав я, придушуючи кашель сигара виявилася дуже міцною. – І все-таки я хотів би знати, чому ви виявили великодушність під час катастрофи «Карелії».

Марина кинула на мене красномовний погляд і сказала:

– Якщо начистоту, то мене вразила ваша поведінка. Ризикувати життям через жінку, з якою навіть не знайомий, може тільки справжній чоловік.

У душі я розцвів від цього компліменту, але ніяк цього не виказав. Я мовчав, спонукаючи Марину продовжувати.

– І я подумала, що з мого боку буде винятковою підлістю вбити вас. Я зрозуміло пояснила?

– Ні. Якщо те, що ви кажете – правда, то я не розумію, чому ви мене не відпустите. Якщо я пообіцяю вам,

що нікому нічого не скажу, значить, будьте впевнені. Я – людина слова.

Марина захитала головою, що могло означати єдине – вона незадоволена моєю наївністю.

– Ви можете пообіцяти. Але ви не зможете виконати обіцянку. Тому що коли ви потрапите в лапи правоохоронних органів, із вас за дві секунди витягнуть усю правду. Це причина номер один.

– А причина номер два?

– А причина номер два така, що Голландець вирішив використати вас у одній операції.

– Попереджаю відразу: стріляти я не вмію. І пістолета ніколи в руках не тримав, – дивлячись Марині в очі, збрехав я.

– У нас досить людей, які стріляють, як Вільгельми Теллі. І до того ж вони віддані нам до могили. Наскільки мені відомо, в Голландця зовсім інші плани.

– Якщо я зараз запитаю, які саме, то ви, звичайно, скажете, що поки це таємниця і все таке інше. Правда?

Ви дуже здогадливі, – кокетливо сказала Марина.

– Виходить, поки для мене не знайдуть роботи, я буду до посиніння дивитися у своєму одиночному номері телевікторини?

– Якщо хочете, я дам вам свій відеомагнітофон, – запропонувала Марина. – Нічим іншим зарадити не можу. Слово Голландця тут закон.

– І для вас?

– І для мене, – сказала Марина і сховала очі.

Вона посміхнулася, але це була печальна посмішка скривдженої і покинутої жінки. І тоді я зважився на дурне питання:

– А що, Голландець – ваш... як би це мовити... чоловік?

В очах Марини блиснув розпач. Вона була близька до того, щоб утратити самовладання.

– Ні. Він мені не чоловік. Ми... ділові партнери.

В очах Марини стояли сльози. Мені стало її дуже

жаль, але втішати я не поліз. Мій погляд упав на пляшку віскі, що стояла на столику біля дивана.

– У вас є лід, Марино? – запитав я буденним тоном.

– Є, а що? – їй теж хотілося змінити тему.

– Тоді несіть його сюди. Я хочу запропонувати вам випити за знайомство.

Більше за все я боявся, що вона відмовиться. Було видно, що вона вагається. Але, зрештою, Марина лукаво примружила очі й сказала:

– Чорт, а таки можна випити!

4

Мене не треба було просити двічі. Випити віскі з розкішною жінкою – що може бути краще для знемагаючого від нудьги в'язня?

Я допоміг Марині з імпровізованою закускою і протер келихи чистим рушником.

Звичайно, стіл вийшов не бозна яким. Зовсім не те, що в каюті Аліси Вікторівни, де замість кабачкової була чорна ікра.

Я відкоркував пляшку віскі. Ми вже сіли на диван, як раптом на обличчі Марини з'явилася тривожна тінь. Рішучим кроком вона підійшла до дверей, відчинила їх і сказала кудись у коридор голосом строгої господині:

– Можеш іти. Я сама відведу його.

До мене дійшло, що поки ми з нею розмовляли, Гарпун, як вірний пес, чекав під дверима з автоматом. На випадок непередбачених ексцесів.

– А не стрьомно, га? – поцікавився Гарпун. – Всяке може статися, а ти сама не справишся?

– Я тобі що, з інституту шляхетних дівиць, чи що? – заперечила Марина.

У її голосі чулися командирські нотки. Було ясно, що вона звикла, щоб їй підкорялися. Щоб її тримали нарівні з чоловіками. Щоб боялися і поважали.

Гарпун пішов. Марина зачинила двері на замок.

– Вибачте, Юлію Олександровичу, – сказала вона.

Зі мною Марина була м'якою, немов віск.

5

Усе, що відбулося далі, було і незвичайним, і звичайним водночас. Залежно від того, як на це глянути.

З одного боку, коли симпатичний чоловік і красива жінка опиняються в одній кімнаті з пляшкою віскі, це рано чи пізно закінчується ліжком. З іншого, те, що відбулося між нами, було далеко не стандартною п'яною ситуацією.

Так, ми випили багато. Пляшка віскі спорожніла.

Я розповідав веселі лікарські історії з власної практики, а вона сміялася, як школярка.

Я зображував їй одну зі своїх пацієнток, яка вважала, що завагітніла від чоловіка, який був у плаванні вже одинадцятий місяць. І я добився свого – через дві години нашого спілкування вона дивилася на мене із захопленням.

Потім я розповів Марині про те, як, дивлячись на неї в «Розі вітрів», я придумував, як запросити її на танець. Тоді Марина запропонувала мені білий танець, але до музики так і не дійшло. Тому що коли наші руки зустрілися, танцювати нам одразу перехотілося.

Згадуючи той вечір, я можу сказати, що, напевно, мої халепи вартували такої щедрої винагороди. Я запропонував виключити світло, але Марина лише захитала головою, не пояснюючи, чому.

Можливо, вона зовсім мене не соромилася і, навпроти, гордилася своїм доглянутим тілом. А можливо, Марина побоювалася, що Цукор і Гарпун звернуть увагу на темні вікна в апартаментах своєї господині. Помітять, зроблять висновки і донесуть про все загадковому Голландцеві.

Так чи інакше, але світло мені не заважало. Я хотів розглянути кожен сантиметр її тіла, овіяного тонким ароматом французької туалетної води. Я хотів запам'ятати ту ніч надовго.

Під гарячими поцілунками Марини мій струс мозку як рукою зняло. Принаймні, головного болю я, пестячи Марину, не відчував. Марина діяла жагуче, але водно-

час дуже вміло. Я не без ревнощів подумав, що, напевно, я далеко не перший чоловік, якому Марина дозволила пізнати себе так близько.

З іншого боку, було б дивно і навіть протиприродно, якби я був першим. Така краса і такий розум, якими володіла Марина, не мають права сохнути.

Мушу сказати, Марина володіла незвичайними талантами в мистецтві любові. Ті речі, на які зважиться не кожна продажна жінка, вважаючи їх збоченням, Марина робила легко і з пустотливою усмішкою. Я остаточно втрачав від неї голову. Тому не дивно, що коли вона заснула, годинник на стіні показував третю годину ночі.

6

Марина тихо сопіла на моєму плечі. Можливо, усе через алкоголь, якого їй того вечора дісталося забагато. А може, я просто заморив дівчинку своєю всеспопеляючою пристрастю.

Я лежав без сну поруч із нею і курив цигарку за цигаркою. Наші речі були розкидані по всій кімнаті. Залишки вечері лежали на столику. Я думав над примхами долі. Про те, що ніколи не знаєш, де втратиш і де знайдеш.

Я дивився на красиве обличчя Марини, яке набуло в сні дитячого виразу. Я милувався ластовинням на її носі. Її вії ледь тремтіли.

Незважаючи на дику втому, у мене був прекрасний настрій. Мені навіть стали приходити думки про те, що, напевно, не так уже й погано бути діловим партнером такої жінки. А з Голландцем теж можна буде налагодити взаємовигідний контакт. І, можливо, все складеться чудово. Мені здавалося – хай там що, аби Марина завжди була поруч.

Марина засопіла і натягнула на голову плед, яким я її дбайливо вкрив. Точнісінько так само робить моя Настенька, яка боїться темряви і думає, що найкращий спосіб захисту від усіх лих – це сховатися під ковдру з головою.

Думка про Настеньку вдарила мене, немов струмом. Виходить, поки вона плаче над загиблим татом, поки її називають сиріткою, поки чужі дядьки й тітки сунуть їй цукерки в кишеню і жаліють поза очі, її тато, забувши про все, влаштовує своє особисте життя і про неї навіть не згадує!

Мені стало нестерпно соромно. Я уявив собі власний «заочний» похорон.

Уявив, як Наталя влаштовується на ще одну роботу, вже, здається, четверту, щоб витягнути навчання Насті в престижному ліцеї з поглибленим вивченням англійської мови... І я зрозумів, що буду найгіршим батьком у світі, якщо не скористаюся шансом, який подарувала мені доля.

Тихо, щоб не розбудити Марину, я встав з дивана. Кидаючи на сплячу тривожні погляди, почав одягатися. Потім тихенько відчинив двері і вийшов з кімнати.

Поцілувати Марину на прощання я не зважився. Боявся розбудити.

7

Я не знав, що за будинок став притулком мені, Марині, Анжелі, Цукру і Гарпунові. Але за час тих поодиноких прогулянок під дулом автомата, які мені випали за останні два дні, я почав трохи орієнтуватися.

Я знав, що моя кімната розташована на останньому поверсі, здається, на шостому, і над нею є тільки дах. Що Цукор, Гарпун і Анжела живуть приблизно на другому поверсі, а Марина – на третьому.

Розташування сходів теж трохи вивчив.

Намагаючись ступати якомога тихіше, я пішов униз. На другому поверсі завмер і прислухався – мені почули кроки і голос Гарпуна.

Як миша, я прослизнув у кут і затаївся серед якогось мотлоху. Але цього разу боявся даремно. На сходах не було нікого. Ніхто, схоже, моїм пересуванням не цікавився.

Через якийсь час я виліз зі свого укриття і пішов у зворотну сторону – а раптом там є вихід? Натомість цього я наткнувся на тупик, де було звалено масу цікавих предметів часів торжества розвинутого соціалізму.

Бронзова статуя Ілліча на повний зріст, стенд «Передовики соціалістичного виробництва», інше. Напевно, все це принесли сюди в пік демократичних перетворень, щоб потім викинути. Але руки не доходили – були турботи більш актуальні.

Стенд із новорічною стінгазетою. Здавалося б, звичайна дурничка – ялинка, Дід Мороз із мішком, бородаті анекдоти і карикатури. Але було там ще дещо – виведене фломастерами і посипане порошком із товчених новорічних прикрас привітання з Новим Роком для трудового колективу рибзаводу 4.

«Отже, ми на території рибзаводу!» – зробив я висновок.

Це добре. Навіть якщо зараз на території закинутого підприємства немає нікого, крім бандитів, сам цей факт свідчить про одну річ: якщо Приморське справді за півтори години їзди звідси, то очевидно, ті, хто тут працювали, ніяк не могли їздити сюди з Приморська. Надто довго.

Принаймні, основна маса робітників мала проживати десь неподалік. Напевно, у якомусь селі. Отже, мені зовсім необов'язково йти до шосе, де мене напевно будуть ловити. Я можу піти в найближче село.

От про що я міркував, крадучись по сходах.

Правда, одна ланка в моїх міркуваннях була дуже ненадійною. А саме: не було жодної гарантії, що мені взагалі вдасться вибратися за межі території рибзаводу.

Я спустився ще на один поверх, спокійно відчинив зовнішні двері і вискочив на вулицю. Вологий запах ночі вдарив мені в ніздрі. Це було повітря волі.

8

Я обернувся – виробничий корпус рибзаводу чорнів праворуч.

Шестиповерховий корпус службових приміщень був прямо переді мною.

Море шуміло віддалік. За моєю спиною горів єдиний, але дуже могутній прожектор. Він висвітлював двір із двома суперсучасними джипами, припаркованими біля порога корпусу.

Також у сніп прожекторного світла попадали ворота і стіни. Ворота були замкнені на чотири засуви і замок із електропроводом та обладнані багатокнопковим пультом керування. А стіни мали висоту в три метри і багаторядний колючий дріт зверху.

Я вирішив не витрачати дарма часу на обхід стін. Було зрозуміло, що дірки в них мені не знайти.

Спробувати перелізти через стіну теж було дуже небезпечно. Колючий дріт міг виявитися під напругою. Що таке одержати шістсот вольт, я дуже добре собі уявляв. У кращому разі це означало третю групу інвалідності.

А про те, щоб розібратися із замком на воротах, не було навіть мови. Я боявся складності різнобарвних кнопок на пульті, ревіння сигналізації, брязкоту воріт при відчиненні.

Але залишався ще один шлях, про який я думав із самого ранку, – море.

Наскільки я розумів організацію простору в таких місцях, як рибзаводи, тут обов'язково має бути пірс.

Усе-таки рибу треба якось привозити, перед тим, як обробляти. А пірс, як і пристань, обтягнути колючим дротом чи поставити на сигналізацію важкувато.

Може, десь на пристані виявиться човен чи безпритульний катер. Можливо, знайдеться мілке місце, по якому можна буде обійти паркан убрід.

«У крайньому разі – втоплюся», – сказав я собі. Тієї ночі в мене виразно загострилося почуття чорного гумору.

9

Ні човнів, ні катерів на пристані не було.

Шумів прибій. Море було темним і суворим. Удалечині пропливали вогні двох суден. Таких, як «Карелія», чи менших.

Змучений неволею, я, само собою, задивився. Побачення з волелюбною морською стихією настільки мене захопило, що на якусь мить я навіть забув, навіщо сюди прийшов.

Я нахилився, зачерпнув воду набіглої хвилі долонями й умив обличчя.

Вода була холодною, колючою й небезпечною. Такою ж небезпечною, як моя ситуація.

Я озирнувся. Так, паркан із «колючкою» тягнувся до самого моря і навіть заходив у нього метрів на двадцять, вироджуючись при цьому з цементного в ґратчастий. Але, все-таки, це був вихід.

«Звичайно, зараз не серпень. Але ж і не грудень», – втішав я себе, роздягаючись.

Пливти треба було зовсім недовго. Якщо швидко – а я завжди здавав нормативи з плавання краще за всіх суднових лікарів Чорноморського флоту – у воді треба буде протриматися лише сім-десять хвилин.

«Сім хвилин!» – жахнувся я і обернувся в нерішучості.

Але за своєю спиною я побачив те, що додало мені впевненості.

Більшість вікон «житлового» корпусу рибзаводу була яскраво освітлена. З цього можна було зробити єдиний висновок: мою відсутність помітили і здійняли тривогу. Мене вже шукають.

Я жваво скинув із себе одяг, зав'язав його вузлом і сміливо зайшов у море. Мене обпекла крижана вода.

– З Богом! вигукнув я, і прибій проковтнув звуки мого голосу.

Я поплив.

Мені було дуже страшно. Нічне море в квітні це не ванна-джакузі.

За ті десять хвилин, що я був у воді, мене чотири рази захльоствувало з головою. А двічі виникало цілком натуралістичне відчуття, що мою праву ногу зсудомило.

Однак це були тільки мої вигадки. Виявилося, що мій організм значно міцніший і витриваліший, ніж здавалося.

Я намагався не думати про те, що буде, якщо я потону. Тому що, як не дивно, був упевнений у тому, що допливу. І доплив. Обігнув ґратчастий паркан із колючим дротом. І навіть не кинув свого одягу, що став мокрим, як морські водорості, і важким, немов каменюка.

На дванадцятій хвилині я відчув під ногами твердий ґрунт. Зробив ще одне – останнє – зусилля. І зі спритністю підстреленого зайця вискочив на берег по ту сторону стіни.

Проблема була в тому, що мені довелося пливти, тримаючи одяг у лівій руці над головою. Якщо б не це, я б упорався хвилин за п'ять і змерз би рази в три менше. Але кинути шмотки я не міг.

Нічого цікавого навколо, крім залізобетонних конструкцій невідомого призначення, мені на березі не зустрілося.

Тому, цокотячи зубами, я приступив до викручування свого багатостраждального піджака, штанів і сорочки. Тепліше в них, звичайно, не стане. Але ж не подорожувати голяком!

10

Я біг настільки швидко, наскільки тільки міг. Голова гуділа. У розмоклих туфлях хлюпала вода. Рана на нозі, споліснута солоною водою, свербіла нестерпно. Мокрий одяг сковував рухи.

Важко дихаючи, я збігав униз із гірки, покритої сосновим лісочком, на яку забрався, щоб роззирнутися навколо.

Диспозиція була така – десь за три кілометри на північ від мого пагорба знаходилося щось схоже на населений пункт. Можливо, рибацьке село.

Поруч лиховісно здіймалися корпуси рибзаводу. За моєю спиною чорніло море. І більше нічого. Було таке враження, що я перебуваю на найбезлюднішій ділянці узбережжя.

Через півгодини божевільного бігу я був на краю села. Дружно забрехали собаки.

Село, назву якого я тепер, напевно, не згадаю, було невеликим – біля п'ятдесяти дворів. У ньому була одна-єдина вулиця, що йшла паралельно до морського узбережжя.

Ще з пагорба я примітив осторонь від села трасу.

У який із неосвітлених будинків, що стоять по обидва боки вулиці, зайти? І як пояснити свою появу?

Я трохи помізкув і вирішив таке: мені підходить будинок, власник якого має машину (що легко встановити з наявності гаража).

Незабаром я помітив такий будинок. За капітальним парканом надривався пес. Вікно світилося слабким блакитним світлом – було зрозуміло, що, незважаючи на пізню годину, господарі дивляться телевізор.

Поруч із воротами була кнопка дзвоника, над яким – охайна табличка із написом: «Феодосій Станіславович Закревський, герой Великої Вітчизняної Війни».

Я натиснув на кнопку дзвоника. Пес, брязкаючи своїми кайданами, подвоїв запопадливість. Я дзвонив і дзвонив. Нарешті двері будинку відчинилися, і низький чоловічий голос прокричав з ґанку традиційне: «Кого чорти несуть на ніч глядя!?»

– Мені потрібен Феодосій Станіславович!

Якщо можна крик назвати вихованим, то я прокричав цю нісенітницю найінтелігентнішим тоном.

– Феодосій Станіславович помер вісім років тому, – похмуро відгукнувся чоловік. – Чого треба?

– Річ у тому, що мене пограбували. Мені потрібна допомога! – без особливого зв'язку з «Феодосієм Станіславовичем» повідомив я.

Я вже був готовий до того, що чоловік захлопне двері і повернеться до свого телевізора. Але він не зробив

цього. Навпаки, підійшов до хвіртки і перепитав: «Чого-чого? Не чую!»

Через паркан я виклав йому на ходу складену побрехеньку. Про хлопців, які на мене напали і кинули в море. Про родину, яка думає, що мене вбили. Про документи, яких я позбувся. Правда і неправда в моїй розповіді були змішані в рівних пропорціях. Чоловік уважно слухав мене, час від часу вставляючи своє басовите «так». Нарешті він відчинив переді мною хвіртку.

Я був на сьомому небі від щастя.

– Заходь, розберемося, сказав чоловік.

Потім хазяїн штовхнув щосили свого пса і провів мене в будинок.

11

Ми сиділи на кухні і чаювали. Чоловіка звали Андрій Феодосійович, але він наполягав, щоб я звав його просто Кум. Як усі. Я, зрозуміло, не перечив.

Я розповідав, Кум слухав, підливаючи мені в чай самогонки. «Для зігріву», – пояснював він.

Проти самогону я не заперечував – це один із найдієвіших засобів, відомих медичній науці, проти відмороження і застуди.

Потім Кум запропонував мені поїсти, але від настільки пізньої вечері я відмовився.

Особливого враження будинок мого рятівника не справляв. «Усе, як у людей», – такими словами описувала подібні інтер'єри моя перша дружина Наталя.

Килими на двох стінах. «Стінка» із кришталем і сервізами. Японський відеокомплекс. Електричний камін, стилізований під справжній. Музичний центр, накритий мереживною серветочкою. Бронзова статуетка оголеної жінки з намистом на шиї, а над нею електронний годинник. Не вистачало тільки комп'ютера.

Цікаво, що питання про те, звідки в селянина з бідненького села в приморській глушині гроші на такі сучасні навороти, мені в голову не приходило. А дарма.

– А телефону в тебе випадково немає? – поцікавився я з надією.

Кум захитав головою:

– А навіщо тобі?

– Як це навіщо? В міліцію дзвонити! – відповів я.

– Ми тут нетелефонізовані.

– Ну, може в школі є телефон? Чи на трасі, га? не вгамовувався я, немов відчував, що ночувати в селі не можна нізащо.

– До траси – годину пішкадрала. А в школі телефон є, звичайно. Але хто тебе туди пустить уночі?

Аргументи Кума мене майже переконали. Тим більше, що втома і сп'яніння від кумівського самогону навалилися на мене важким чудовиськом. Мені почало здаватися, що я не пройду й кілометра.

– Ти лягай-лягай! Зараз я тобі постелю. А вранці я тебе, може, і відвезу ще. Якщо настрій буде.

– А може, зараз відвезеш? Га, Куме? Двісті доларів обіцяю, якщо зараз мене до вокзалу відвезеш! – зробив я останню спробу. У тебе ж є машина!

Але ні гроші, ні інші обіцянки Кума не спокусили.

– Машина-то є. Тільки колеса одного не вистачає. От завтра позичу в сусіда колесо – і поїдемо. Та куди ти так квапишся, немов на пожежу? Я ж тебе не жену!

Вигляд у Кума був досить привабливий. Тільки в посмішці ховалось щось недобре і штучне. Але мені вже на все було начхати.

12

Я лежав на чистій постелі на диванчику в кімнаті з електрокаміном і витав між сном і явою. Рана на моїй нозі була оброблена йодом і забинтована. Мої речі висіли на стільці біля ввімкненого каміна. Спиртне зігріло мене, а їсти не хотілося. Здавалося б – чого ще бажати? Але мені чомусь не спалося.

Я думав про те, як повернуся до Одеси. Про те, як зрадіє Настенька. Як ми підемо з нею в зоопарк годувати оленів чорним окрайцем із сіллю, й усе знову буде,

як завжди. Як я розповім капітанові Єрмоленку про свої халепи, а він скаже якусь капость, типу того, що так мені і треба, раз я не дотримуюся дисципліни.

Я навіть почав прикидати, на яке судно варто тепер податися. І чи можна буде вимагати від нашого керівництва компенсації за матеріальні цінності, що загинули разом із моїм багажем. Я жив завтрашнім днем, хоча прекрасно знав, що треба жити одним моментом.

Я слухав, як за вікном починають кукурікати перші півні, і світ заповнюється звуками села, хоча було ще темно. Я чув, як вийшов із хати Кум, скрипнувши дверима. Але я не пішов за ним. А шкода. Бо якби пішов, мене очікувало б неприємне відкриття.

ГЛАВА 12. БОЙНЯ

1

Сергій терпіти не міг допитів. Щойно пролунало ім'я Степана Закидахи і стали відомі координати, за якими він може зараз перебувати, Сергій одразу ж подався в управління. Бандюгу треба було ловити за гарячими слідами. А Роман залишився продовжувати допит.

Куліш дав Сергієві двох оперативників.

– Візьмеш на місці ще п'ятьох сержантів, а то, мабуть, зовсім занудьгували, – сказав Куліш.

З його тону Сергій зрозумів, що Куліш натякає на вчорашній розстріл службових «Жигулів». Дає зрозуміти, що він у курсі всіх справ. І водночас не хоче зараз обговорювати цю тему. «Ну і не треба», – подумав Сергій і вийшов із кабінету.

Першим оперативником був Олексій Лисенко, жива легенда управління, а другим – якийсь новенький лейтенантик – Андрій Гайдучок, який працював лише перший тиждень. Сергія це мало надихнуло, але справа мала бути дріб'язковою, тому він тільки знизав плечима. Головне було поспішити. Шлях стояв неблизь-

кий. За свідченнями Лисюка, Степан Закидаха жив у Дачному, а це від управління більше, ніж година швидкої їзди.

Андрій сів за кермо службового «газика», і вони рушили додому до Володимира Сотника, брата рецидивіста Степана Закидахи. Пішов дощ.

2

Володимир Сотник жив на окраїні, у приватному секторі. Прямо за його будинком починалися сумні поля з не менш сумними перелісками.

За ними їхав УАЗ, повнісінький місцевих стражів порядку. Щоб хоч чимось розважитися, Сергій сказав, що брати будуть особливо небезпечного злочинця, а тому всім старшинам і сержантам запропонували одягнути бронежилети і каски. Сам Сергій від каски гордо відмовився, але бронежилет начепив.

В управлінні Сергій одержав факсом фотографії Закидахи і показав його несимпатичну фізіономію всім дачним міліціонерам.

На Сотника в міліції не було жодної справи, і його фотографій в архівах не було, але виявилося, що його знають у Дачному майже всі. Він був власником єдиного в містечку фотоательє, а крім цього, за чутками, тримав підпільний бордель.

На запитання Сергія: «Чого ж, панове міліціонери, матері вашій ковінька, ви не перевірили цю гіпотезу раніше», – старший лейтенант із похмурим обличчям сказав, що не було вказівок. «Зате замість вказівок, думаю, були хабарі», – хотів гаркнути Сергій, але стримався. Зрештою, не пійманий – не злодій. А підпільний бордель – не найстрашніший злочин.

Будинок Сотника потай оточили за всіма правилами оперативної науки. Більшість дачних асів патрульно-постової служби Сергій відправив місити грязюку в поле та на околиці.

Сам він із Лисенком і ще одним кремезним старшиною на прізвище Баскак зайшли з боку вулиці. Маши-

ну, за кермом якої сидів Андрій, залишили десь за сто метрів від будинку Сотника.

Жив Сотник, чорт забирай, непогано. Залізні ворота у високому паркані свідчили про наявність щонайменше однієї машини. А величезний двоповерховий будинок був розрахований явно не на скромне животіння.

– Добре фотографи заробляють. Ой добре! – глумливо прицмокнув губами Сергій.

– Ви би бачили, пане капітан, які до нього тачки заїжджають, – похмуро повідомив Баскак. «Лексуси» всякі. А сам Сотник на «Опелі» їздить. Скромний, гад.

Вони були вже біля самої хвіртки. В дворі залилися гавкотом дві дужі собачі пащеки. Це нагадало Сергію про аналіз крові, який він залишив у інфекційній лікарні. На душі стало паскудно. «Заразився я, чи все-таки пронесло?» – подумав він. У роті підозріло пересохло.

Сергій прогнав геть дурні думки і натиснув на акуратний дзвіночок під невеликим бляшаним навісом.

3

Тієї миті, коли міліція оточувала будинок, веселощі були в розпалі.

Лось сидів, втупившись у відик. Він тихцем прийняв півграма «синьої мрії», і через п'ятнадцять хвилин після прийому наркотику, останнього чуда синтетичної біохімії, його дах полетів у Китай.

Лось поставив першу касету, що потрапилася під руки, у відеомагнітофон, і відразу ж потрапив на сцену з татуйованим мужиком та двома красунями із силіконовими грудьми фантастичних розмірів.

Сцена була найбанальнішою, але «синя мрія» розмалювала її воістину немислимими фарбами. Нічого пікантнішого й цікавішого Лось у своєму житті не бачив.

Тому коли через сім хвилин красуні переключилися на двох негрів, Лось із відразою сьорбнув горілки і перемотав на початок. Так він робив уже сімнадцять разів і не мав ні найменшого уявлення, коли ж йому нарешті набридне.

Якби Чича чи Десна накрили Лося на гарячому, вони негайно вкололи б йому антидот, а після набили б морду. Тому що вживати «синю мрію» усім своїм людям Хазяїн категорично забороняв.

«Як швець завжди ходить без чобіт, так і серйозний бізнесмен не колеться нічим, крім вітаміну С», – любив говорити Хазяїн, посмоктуючи через трубочку апельсиновий сік. Під «серйозним бізнесменом» він розумів драгі-дилерів, тобто наркоторговців.

У Лося була ще одна слабкість: він істерично боявся СНІДу. З цієї причини Лось ніколи не користувався послугами повій Сотника і був одружений, що серед «братків» – велика рідкість.

Свою дружину Валентину Лось по-звірячому ревнував до всього, що рухається, і майже щомісяця ганяв її перевірятися на СНІД. Та й сам частенько перевірявся.

На відміну від Лося, Чича і Десна до СНІДу ставилися скептично. Чича був щиро упевнений, що це жарти американських мусорів, які придумали хворобу століття, щоб збути залежані партії презервативів і загнати всіх справжніх мужчин у нудні рамки сімейного життя.

Десна, який притримувався більш широких поглядів на проблему, реальність СНІДу визнавав, але завжди по-філософськи відзначав, що в їхній професії є й реальніші небезпеки.

З цієї причини Чича і Десна забавлялися з двома сімнадцятилітніми вихованками Сотника і почували себе непогано.

А сам Сотник працював, тому що був жадібний до грошей і відпочинок дозволяв собі рідко.

А тепер, Алевтиночко, вистав попу вище. Вище, ще вище! Ось так. Обернися, подивися в камеру. Ротик відкрий. Чудово!

Клацнув фотоапарат.

Студія Сотника була обладнана невимогливо. Три «юпітери», три масляні радіатори «Самсунг», софа, кушетка, тахта, двоспальне ліжко, крісло, два стільці, ду-

шова кабінка, кілька спортивних тренажерів для симуляції дешевого садомазо, кілька вентиляторів для симуляції романтичного вітру й один вертикальний стовп для викрутасів у техаському дусі – от і вся обстановка.

Алевтина – не позбавлена чарівності здоровуля з високими принципами – була б його найкращою натурницею, якби погоджувалася на власне порнографічні сцени із залученням осіб своєї статі. Чи хоча би протилежної.

Сотник упадав за нею більше року, але не міг домогтися взаємності. Алевтина говорила, що готова служити своїм тілом мистецтву, але нізащо не буде трахатися перед камерою з якимось смердючим бомжем.

«Але я ж, я ж – не бомж! – ображався Сотник. – І Генка не бомж, і Аркаша!»

«Може, ви і не бомжі, а трахатися я з вами не буду!» – заявляла Алевтина.

«Слухай, може, ти лесбіянка, га? Ну скажи лесбіянка? – надихався Сотник. – Це ще краще! Знаєш, які в них підйоми? У тебе відразу зарплата рази в три виросте, клянуся!»

«Побачимо, – заявляла Алевтина. Побачимо. Може, я і лесбіянка. Але мені потрібен час, щоб порадитися зі своїм серцем».

Час минав, Алевтина все радилась із серцем, а Сотник знемагав від любові. До того ж, він побоювався, щоб на Алевтину не поклав око хтось із людей Хазяїна. Особливо сучий кіт Ростобан, від одного тільки погляду якого душа Сотника тікала в п'яти.

Тому якщо інші «співробітниці» підпільної фірми Сотника приїжджали і їхали самі, то Алевтину він завжди привозив на знімальну сесію сам. І відвозив додому теж.

Дзвінок від хвіртки був продубльований Сотником у декількох місцях у домі. Зокрема і тут, у студії, що займала дві третини цокольного поверху.

Ще третина була відведена під гараж для двох машин. Коли Сергій натиснув на кнопку дзвінка, у кутку

заблимала червона лампочка, і пролунало мелодійне «динь-делень».

– Алевтино, накинь халат і почекай на мене тут, – суворим голосом наказав Сотник. – Я зараз повернуся.

– А халат навіщо? – Алевтина байдуже позіхнула.

– Про всяк випадок, – пробурмотів Сотник.

«І справді – навіщо?» – здивовано подумав він, піднімаючись у розкішний хол, куди сходилися всі шляхи його чималенького будинку – із другого поверху й із сусідніх кімнат.

– Ти на когось чекаєш? – підозріло запитав Десна, який з'явився на сходах другого поверху. Він був задрапірований у простирадло, як римський патрицій. У його руці переконливо чорнів «парабелум».

– Може, Степан? – знизав плечима Сотник. – Чи Ростобан?

Десна прекрасно знав, що Степан тут уже не з'явиться ніколи. А Ростобанові зараз було не до бабів. Ростобан, напевно, діставав чортів від Хазяїна за вчорашній провал.

Тому Десна похитав головою і сказав:

– Почекай. Я зараз.

Він швидко натягнув штани й сорочку і побіг у сусідню кімнату за Чичею. Майже відразу відтіля почувся жіночий вереск і голосна лайка Чичі.

Тривога Десни передалася Сотнику. Щойно Десна зник, Сотник миттю кинувся до невеликого телевізора, що стояв на столі, майже вимкнув звук і вибрав дев'ятнадцятий канал. Потім Сотник підійшов до вікна.

Мав він одну таємницю, про яку не знав жоден із людей Хазяїна. Під підвіконням крайнього лівого вікна в холі була кнопка. Якщо на неї натиснути, вмикався мініатюрний мікрофон, вправлений поруч із дзвоником хвіртки, а камера, замаскована під високим двосхилим дахом будинку, починала передавати зображення на телевізор.

Сотник побачив голови трьох людей, один із яких був у міліцейській формі і з автоматом на плечі. У руках він мав рацію.

«Чорт, якщо зараз не відчинять, доведеться ламати двері», – почув Сотник голос хлопця в рудій шкіряній куртці. Хлопець задер голову і подивився майже в самісіньку камеру.

Сотник поспішно вимкнув систему спостереження. «Вони налаштовані рішуче. Рація потрібна, щоб із кимось зв'язуватися, – гарячково міркував він. – А з ким? З підкріпленням, з іншими ментами. Виходить, це не випадковий візит. Будинок майже напевно оточений. Оце так влип! Що ж робити?»

Якби зараз у його будинку не було братви, Сотник би нічого не боявся. Ніякого криміналу в нього не було, робочі матеріали зараз були найневинніші. За збереження порнографічної продукції зараз не судять, а виготовлення з метою наживи довести буде непросто. Голий задок Алевтини – дурниця, а не порнографія.

Але братва... Вони озброєні, нещадні, на кожному, напевно, висить не одна справа. Перестрілка може виникнути на рівному місці.

Єдиним прийнятним рішенням було вшиватися. Коли з другого поверху спустилися Десна і злий, як собака, Чича, у холі вже нікого не було.

4

– Дайте рацію, – зажадав Сергій. – Другий? Говорить перший. Ніхто не відповідає. Починаю проникнення в будинок. Зараз ми трохи потріщимо, будьте готові.

Сергій повернув рацію старшині.

– Стріляйте, Баскак. Чого чекати? – Сергій звів свій макаров.

По металу з гуркотом відбійного молотка забарабанили кулі. Засув відлетів, вони відчинили хвіртку й увірвалися в двір. На прив'язі заходилися від гавкоту два ротвейлери.

До входу в будинок було кроків з десять. Двері виявилися відчиненими. «Лисенко – біля входу, Баскак – зі мною», – наказав Сергій, і вони ввалилися у величезний хол, по-європейськи з'єднаний із кухнею.

У холі, перед маленьким телевізором сиділи двоє молодих хлопців. Стрижені потилиці, клубні піджаки, бандитські пики. Телевізор репетував так, що в Сергія ледь не заклало у вухах. Сергій був готовий заприсягтися, що телевізор увімкнули кілька секунд тому. Коли вони вривалися в двір, його ще не було чути.

Якби не виття телевізора, картину можна було б назвати ідилічною. Бандити сиділи рядочком у двох однакових кріслах і попивали з високих склянок пиво. Наче сімейна пара голубих на відпочинку!

Один із них скорчив незадоволену гримасу, прикрутив звук і, змірявши Баскака поглядом, повним презирства, процідив:

– Яке ви маєте право?

Я т-тобі зараз покажу, як-ке... від несподіванки і злості Баскак почав заїкатися.

Так, це було справді зненацька. З'явитися з облавою в будинок до фотографа, щоб піймати грабіжника-одинака, і знайти там мужиків, які на вигляд – справжні бандити з почту якогось дуже великого боса.

Спокійно, старшино, – сказав Сергій, жестом зупиняючи Баскака. – У нас ордер на арешт Степана Закидахи й обшук будинку. Попрошу дати мені документики і лягти на підлогу, панове. Обличчям униз. Руки за головою.

Чича і Десна переглянулись. Потім ліниво виклали на стіл перед телевізором документи і лягли, заклавши руки за голову.

Сергій прислухався. Тепер, коли звук був прикручений, за причиненими дверима праворуч почулися неголосні, але красномовні подихи пристрасті. Зітхали щонайменше двоє.

Сергій показав Баскаку очима на двері і взяв зі столу документи. В обох були прострочені посвідчення співробітників відділу охорони туристичної фірми «Синдбад». І паспорти. Дійсні, не підроблені. Зброї хлопці не мали – це треноване око Сергія помітило відразу. Можна і не обшукувати.

«Чому не відчиняли?» – теж запитувати безглуздо. Зрозуміло, що відповіддю буде резонне «Через телевізор нічого не чути».

– Хазяїн удома? – запитав Сергій, через брак кращого запитання.

– А хто його знає? – позіхнув Чича. – Може, й удома. За всім не встежиш.

От-от, – підтакнув Десна, нагло повертаючись і підпираючи голову рукою. – Може, і вдома, а може, він і не хазяїн.

Баскак тим часом зайшов до кімнати, де Лось дев'ятнадцятий раз переглядав поганеньку груповуху з таким натхненим виглядом, немов мав справу з щонайновішим шедевром світового кіномистецтва. На Баскака він навіть не поглянув.

– Лягти на підлогу, руки за голову! – гаркнув Баскак. На екран телевізора він намагався не дивитися.

– Ша! – Лось роздратовано потряс вказівним пальцем, не відриваючи погляду від ритмічних рухів засмаглого чоловічого черева.

Баскак підійшов до телевізора і висмикнув шнур із розетки.

– На підлогу!!! – закричав він, червоніючи.

Після місяця регулярного вживання «синя мрія» робить із найбагатшої свідомості людини двовимірне, плоске коло. І змушує шість годин підряд по цьому колу їздити, відчуваючи безмежний кайф від самого процесу їзди.

З тим же успіхом Лось міг палити один за одним сірники чи виривати сторінки з товстої книги. Головне – щоб йому ніхто не заважав. Бо людина під «синьою мрією» стає наче споряджена гранатою. І ця граната готова вибухнути в руках у кожного, хто до неї доторкнеться.

Баскак був упевнений, що проклятий наркоман на нього не зреагує. І тоді він, Баскак, із повним правом дасть йому за непокору прикладом по голові. Тому Баскак трохи розслабився і втратив контроль над ситуацією.

Лось не думав майже нічого. Але обривків думок, що крутилися в його голові, вистачило на те, щоб вибудувати найпростіший ланцюжок «був кайф – немає кайфу – замість кайфу сіро-синя балакуча пляма – сіро-синя пляма зламала кайф – сіро-синю пляму треба зламати».

Граната, у яку перетворила Лося «синя мрія», вибухнула. Лось швидко зігнувся в кріслі («Блювати буде, чи що?» – устиг подумати Баскак). Рука Лося рвонулася до пістолета, що був заткнутий позаду за брючний пояс.

Лось устиг викинути руку вперед і вистрілити, перш ніж кулі буквально розмазали по кріслу накачане тіло Баскака.

Це послужило сигналом. Ні Сергій, ні Десна, ні Чича не бачили, що і як відбулося. Але рефлекси кожного почали свою руйнівну роботу.

Десна блискавично підсік ноги Сергія, і той упав на спину. Чича підхопився на ноги, вихопив пістолети, заховані під плоскою подушкою крісла, і кинув парабелум Десні. А свій вальтер зняв із запобіжника і навів на Сергія...

Стрілянина на першому поверсі послужила сигналом і для переляканого до смерті Сотника. Вони з абияк одягненою Алевтиною стояли під дверима, що вели зі студії в гараж, і прислухалися до того, що коїлося в холі.

Щойно загриміли постріли, Сотник зрозумів, що баритися більше не можна. Він відчинив двері в гараж, посадив Алевтину в «Лексус», оскільки в його «Опелі» закінчився бензин, і натиснув на кнопку дистанційного керування воротами гаража. Чого боятися їм, бандитам, та ще й у гаражі, власне кажучи, власної блатхати?

Оперативник Лисенко, якого Сергій залишив біля входу, ввірвався в хол. Він одразу зрозумів, що справи кепські. У голову його колеги був спрямований вальтер, а на нього самого – парабелум Десни.

– Кидай зброю, – процідив Десна. – А то вам обом капець.

– Стріляй же, Олексію, – зумисне повільно протягнув Сергій, не відводячи погляду від чорної зіниці пістолетного дула. – У них у стволах іржа, мені аж звідси видно.

– Заткни сьорбало! – з істеричними нотками в голосі викрикнув Чича. – Якого хріна ви взагалі сюди полізли!? Вам же не ми потрібні!

Цієї миті прямо в них під ногами загурчав автомобільний двигун. Його шум швидко підсилився і тепер уже лунав знадвору.

– Єдрена корінь, – посміхнувся Сергій. – Слухай, Олексію, ці двоє нам дійсно по сараї, правильно? А там хтось драпака дає. Поклади ти на хрін цей пістолет.

Поранений старшина Баскак за ці кілька секунд зміг добратися до відчинених дверей так, щоб бачити спину Чичі.

Сергій краєм ока помітив рух у кімнаті, де почалася стрілянина. Завдяки тому, що, на відміну від інших, Сергій не втратив здатність тверезо мислити, він зрозумів, що пора готуватися до великих неприємностей.

Баскак прицілився і натиснув на спусковий гачок. Тієї ж миті Сергій ударив Десну, який стояв над ним на коліні, в пах і відкотився убік.

Одночасно вистрілили всі, хто мав зброю.

За секунду знадвору почулися гуркіт і стрілянина. Підоспілі міліціонери оточення відкрили вогонь вслід «Лексусу», але добротна стулка воріт, повертаючись на своє місце після удару бампером, врятувала Алевтину, яка сиділа на задньому сидінні.

5

Сергій схопився на ноги. Він був з голови до ніг в крові, хоча не мав жодної подряпини. Чича був убитий наповал, Десна – поранений у праве плече, а Лисенко лежав на спині і не рухався. З-під його бронежилета витікав струмок крові.

Сергій щосили заїхав Десні по правій вилиці і, прикувавши його наручниками до мертвого Чичі, залишив на опіку сержанта, який увірвався в хол з автоматом.

Сергій вискочив у двір, заповнений міліцією.

– Лейтенанте! Обшукати будинок, нічого не чіпати! Всіх затриманих не відпускати з-під прицілу. Захоче хтось смикнутися – стріляйте до чортової матері! До мого повернення нічого не починати!

Сергій лютував. Коли він їхав сюди, то думав, що матиме справу з одним грабіжником. А замість цього напоровся на ціле кубло. Двоє поранених співробітників, трупи невідомої братви... І жодних слідів Степана Закидахи. Якщо, звичайно, це не він зараз дає драла на тачці.

Ну нічого, повернеться в Одесу – він цьому Лисюкові влаштує. Не міг попередити, гад. І це називається «добровільна співпраця з органами»?

Це все Сергій думав, вилітаючи на вулицю, по якій мчав, розбризкуючи з-під коліс весняну грязюку, чорний «Лексус». Зараз він був навпроти «газика», в якому ловить гав цей молодий опер. Як там його... Андрій.

Утім, Андрій гав не ловив. Як тільки «Лексус» промчав мимо, він зістрибнув з машини на землю і випустив услід джипу всю обойму.

Результатів стрілянини Сергій не бачив, оскільки «Лексус» сховався за поворотом. Щойно він підбіг до Андрія, зрозумів, що опер всадив усі свої кулі в «молоко».

– Що ж ти спиш!? – накинувся він на Андрія. – Треба було цей гівняний «бобик» одразу поперек вулиці ставити! І стріляти у водія, а не по колесах!

Там із водієм була жінка. Дуже красива, до речі. А нас учили не застосовувати зброю, коли є заручники. І кулі я не в «молоко» висадив. У нього від коліс аж клапті летіли. Не розумію, як він ще може їхати.

– Та що тут незрозумілого – пропіленуретановий заповнювач там! А щодо «красивої жінки» – може, вона не заручниця, а найстрашніша кілер у світі, – буркнув

Сергій. – Добре, відпускай кермо, зараз покатаємося. Ці не мають піти.

Сергій розвернув «газик» і вони помчали слідом за «Лексусом».

6

Коли повз нього по головній вулиці Дачного промчав чорний «Лексус», за кермом якого сидів Сотник, він ледь не кинувся слідом за ним. Але щось втримало. Надто підозрілим було це все.

Він дістав цигарку і вирішив почекати хвилинку, подумати. Зрештою, із Сотника автогонщик – як із нього балерина. У крайньому разі догнати завжди встигне.

Він чекав не даремно. Через півхвилини слідом за «Лексусом», прямо посеред дороги – одне колесо ліворуч від суцільної смуги, інше праворуч – промчав міліцейський «газик» із блимавкою. За вітровим склом мелькнуло знайоме з фотографій обличчя слідчого Іванчука. «Ай-яй-яй, пане капітан, порушуємо», – хмикнув він і клацнув запальничкою.

Сьогодні він був на непримітних «Жигулях», що цілком могли зійти за службовий транспорт. Та у формі. І з посвідченням. Без цього зараз нікуди.

«Так, Ігоре, давай подумай, – сказав він сам собі, потираючи вилицю. – Іванчук жене Сотника. Отже, ментовка все-таки на нас одним краєчком вийшла. Говорив я Голованю: «На чорта з дешевими уркаганами зв'язуватися!» – але ж він у нас гросмейстер, найрозумніший пахан...»

Ігор уголос виматюкався і загасив цигарку. До нього дійшло: якщо Сотник на тачці Чичі, то сам Чича зараз у ментовці. Чи дуже близький до того, щоб там опинитися. А це означає, що діяти треба негайно. Швидко, нещадно і без страху. Йому все вдасться. Бо вдавалося завжди. Голованю поки можна не дзвонити – він тільки завчасно в штани накладе.

Через чверть години білі «Жигулі» зупинилися напроти воріт Сотникового дому. Із авто вийшов підтягну-

тий капітан міліції, взутий у чудові туфлі з м'якої італійської шкіри, що не мають нічого спільного з чорними форменими черевиками. У руці капітан тримав плоский стильний портфель під колір своїх туфель.

Біля хвіртки нудьгував сержант із автоматом, у безформному бронежилеті і заляпаній брудом уніформі. Вигляд у нього був, що називається, «лежачих не б'ють».

– Міське управління по боротьбі з організованою злочинністю. Слідчий Іванчук тут? – строго запитав капітан сержанта.

– Я точно не знаю, – сержант прикусив губу. – Здається, виїхав, але скоро повернеться.

– Хто ж керує операцією? – строго запитав капітан.

– Старший лейтенант Ставків.

– Чортзна що. Такі справи на лейтенантів залишати, – скривився капітан. – Добре, ведіть мене до вашого лейтенанта.

У холі в ніс Ігорю відразу вдарив гострий запах пороху і крові. На підлозі лежав Чича обличчям униз. Ні його, ні Лося поки що не прибирали, чекаючи на прибуття експертів.

На низькій софі біля дальньої стіни сиділи Віка й Інга – дві Сотникові повії. Очі в обох були на мокрому місці. Віка байдуже глянула на Ігоря і відвела погляд.

«Молодець, дурепо, розумієш, що тобі краще мене не знати. А то знайдуть тебе потім на якомусь смітнику, дрібними частинами. Втім, тобі і так тепер не жити, дівчинко. А жаль», – подумав Ігор, оглядаючись.

Поранених Лисенка й Баскака на «уазику» відправили в лікарню, не чекаючи на швидку допомогу.

«А багато крові налили, гади. Втім, це й на краще. Ще почали б розкручувати цих лопухів. Вийшли б на нас... Ну життя пішло!»

– Ну ви і костоломи... – скривився Ігор. – Багато «братків» перестріляли, старлей?

– Особисто я – жодного. А взагалі двох. Третій поранений.

На душі в лейтенанта було млосно. Стрілянина, погоні, повії, ще цей капітан приперся, з холодними очима...

– Мене керівництво прислало на підмогу Іванчукові. Для оперативного допиту затриманих. Тільки я не знав, що затриманий – один-однісінький. Ну нічого, й одного розкрутимо. Де ви його помістили?

Ходімо, – запросив лейтенант.

До цієї миті Ігор уже цілком оцінив обстановку. Судячи із шуму і важких кроків нагорі, там вели обшук щонайменше двоє. У холі нудьгував ще один сержант, який наглядав за Вікою й Інгою. Троє. Четвертий – біля воріт. П'ятий – лейтенант.

Шостим виявився старшина, який стеріг Десну.

«Забагато, звичайно, – подумав Ігор. – Але рано чи пізно треба йти ва-банк. Справи і так гірше нікуди. Зараз – пан або пропав».

Крім Десни, який сидів на стільці, у кімнаті ще був Лось. Його тіло безформним мішком громадилося на закривавленому, зрешеченому кулями кріслі. Це трохи заспокоїло Ігоря. У смерті двох він упевнився, третій перед ним, живий. Поки що живий.

А щодо Сотника і його повій... Якщо вони потраплять й у руки Іванчука, це буде, звичайно, погано, але не смертельно. Якщо ж ні – то сьогодні вночі Ігор добереться і до них.

Коли Десна побачив Ігоря у формі капітана міліції, він ледь не відкусив собі язик, однак нічим не видав свого знайомства з ним.

На столі лежали кілька ампул із позначкою «2 міл». Це було для Ігоря повною несподіванкою. Чорт, якась сволота обікрала їх із Хазяїном. Це гівно може виявитися й у кишенях трупів. Виходить, цей доказ цілком знищити не вдасться. Висновок єдиний – його доведеться використовувати.

Ігор сів прямо на стіл, відкрив портфель і запустив туди руку, зробивши вигляд, що риється в паперах.

Ну що, голубчику, готуйся, – лагідно мовив Ігор. Зараз говорити будемо.

Зненацька він ударив Десну носком туфлі по колінній чашечці і закричав:

– Чого мовчиш, гаде!?

Його крик змішався з виттям Десни. Портфель полетів на підлогу, як скинута рукавичка. У руках Ігоря спалахнув ледь помітним вогнем довгоствольний пістолет із глушником. Його неголосні постріли були заглушені новим криком Ігоря:

– Чи ти оглух, падло!!?

Обоє міліціонерів – і старший лейтенант, і сержант – не встигли зрозуміти, що сталося, як осіли на підлогу. В чолі кожного червоніли акуратні круглі дірочки.

Ігор підняв з підлоги портфель, а іншою рукою схопив Десну під руку й рвучко підняв на ноги.

– Пішли, швидко, – прошипів він.

– Ну ти даєш, Ростобане, – зойкнув Десна. – Ну ти, блін...

– Потім подякуєш. Пішли.

І на весь будинок додав:

– Чи будемо в мовчанку грати, с-сукото!!?

7

«Лексус» мав би явні переваги перед «газиком», якби Сотник умів водити машину так само добре, як Сергій.

Тому відірватися Сотникові так і не вдалося. Більш того – вже за кілька хвилин дистанція між ними була від нуля до тридцяти метрів. Сергій акуратно таранив «Лексус», а потім трохи скидав швидкість, даючи тому змогу оговтатись після зіткнення. Автокатастрофа і зайві трупи в плани Сергія не входили. Пасажири «Лексуса» були потрібні йому живими.

По рації він зв'язався з ДАІ Одеси й попросив зустріти джип на в'їзді в місто.

– Тільки в жодному разі не стріляти! – додав Сергій, перш ніж дати відбій.

На великому контрольно-пропускному пункті ДАІ все було готове до зустрічі з «Лексусом». Шлагбауми опущені, три міліцейські машини стояли за ними попе-

рек траси. Машини, які рухались із боку міста, направляли в об'їзд, а ті, що прибували з боку Дачного, поступово скупчувалися перед КПП.

Сотник бачив, як вся ця грізна пишнота наближається з невблаганною швидкістю. Він зовсім утратив розум. Йому здавалося, що міліціонери, які його переслідують, відкриють вогонь, щойно він зупинить машину.

Сотник зробив останню спробу врятуватися. Він кинув машину на порожню зустрічну смугу й почав різко гальмувати, наївно сподіваючись, що «газик» проскочить уперед, а сам він устигне розвернутися і погнати джип назад до Дачного.

Але Сергій блискавично зреагував на його маневр. Він скинув швидкість слідом за «Лексусом» і м'яко потаранив джип у праве крило.

Під дулами пістолетів Алевтина і Сотник вилізли на свіже повітря.

– Усе хлопці, все. Доїздилися, – широко посміхнувся Сергій. – Руки за голову і обличчями на землю.

– Утім, дівчина може лише присісти, – додав він великодушно.

Як відзначив Сергій про себе з величезним полегшенням, дівчина зовсім не постраждала. Це було єдиним, що тішило. Бо патлатий мужик, який виліз через кермо, не був схожий на Степана Закидаху.

– То це ти і є той горезвісний Сотник? – запитав Сергій розчаровано.

Андрій тим часом на швидку руку оглядав «Лексус».

– Так, – погодився Сотник, безмежно радіючи, що йому не продірявили голову. – Це я.

– А ви хто? – звернувся до дівчини.

Я Алевтина, фотомодель.

– Дуже приємно. А я – Сергій, нещадний борець зі злочинністю.

І мені приємно, – чарівно всміхнулася Алевтина. І з надією запитала: – А ви нас відпустите? Ми ж нічого поганого не робимо.

– Пане капітан! Тут таке... – голос Андрія тремтів. – Самі подивіться.

Сергій, тримаючи Сотника й Алевтину під прицілом, підійшов до Андрія.

Задній люк «Лексуса» був відкинутий нагору. У багажному відділенні лежав великий поліетиленовий мішок, прикритий рядном. Зі страшного кривавого місива на Сергія дивилося людське око.

Сергія вивів із заціпеніння сигнал рації в «газику». Він підскочив до машини.

– Капітан Іванчук слухає! – гаркнув він несвоїм голосом.

Це був сержант Липовий. Один із тих, хто вів обшук на другому поверсі будинку Сотника, коли туди заявився Ростобан.

– У нас надзвичайні обставини. Багато вбитих. Нам терміново потрібна допомога.

– Що ви мелете, сержанте!? Докладіть обстановку!

– Пане капітан, приїжджайте негайно. Викличте з Одеси підмогу. Тут купа трупів...

Сергій обвів диким поглядом Алевтину, Сотника, Андрія, розпотрошений джип і машини ДАІ, що під'їжджали збоку КПП.

Це була реальність. І вона стрімко перетворювалася божевільню.

ГЛАВА 13.
ЛЮДИ ГОЛЛАНДЦЯ. СИТНИК

1

Злодійкувато озираючись, Кум ішов до сараю. На ньому були кожух із двома місткими накладними кишенями і високі чоботи. Він зайшов у сарай і дістав із кишені кожуха мобільний телефон. Набрав номер.

– Це Кум, чуєш? Це ти, Гарпуне? Хазяїн є? Немає? Ну тоді ти вирішуй... Тут один мужик з'явився... Каже,

що доктор, так-так. Чи не ваш, випадково? Ага, я так і думав... Я так одразу й зрозумів... Та він це... у мене зараз... Нажерся, як паскуда, і спить. Мокрий весь. І поранений... Скоро – це коли? Давайте швидше... А то ще прокинеться... Мені зайвих проблем не треба, ти ж знаєш. Ну давай...

2

Коли Кум повернувся в будинок, я вже не чув – мені нарешті вдалося забутись. Але не проспав я і години, як мене розбудив звук автомобільного двигуна.

Я скинувся на ліжку, намагаючись зрозуміти, що відбувається. Серце скажено калатало.

Але я не встиг навіть одягти штани. Бо наступної миті двері в будинок ледь не злетіли з петель від удару чиєїсь ноги. У кімнату ввірвалися Цукор і Гарпун. Обоє були в бронежилетах і з автоматами. Обличчя в них були жорстокими і нічого доброго не віщували.

– Добігався? – запитав мене Цукор, дико витріщивши очі.

У нього був такий вигляд, наче він готовий прямо зараз, на місці, зарізати мене столовим ножем. Гарпун теж виглядав рішуче.

– Можна і так сказати, – відповів я, покірно піднімаючи руки вгору.

– Думав, від нас утечеш? – вступив Гарпун.

– Думав, – чесно зізнався я.

Через кілька хвилин я вже був одягнений, а мої руки – закуті у наручники.

Гарпун завів двигун, Цукор загрозливо наставив на мене пушку. Ця «мова жестів» була мені зрозуміла і вже навіть добряче набридла.

Нарешті із сараю з'явився Кум. Вийшов попрощатися. Цукор опустив бічне скло.

– Я в боргу, братухо, – повідомив Куму Цукор.

– Іуда доморослий, – повідомив Кумові я і плюнув йому прямо в підлу харю. Втім, не потрапив.

3

Я знову був у своїй камері-одиночці. Там нічогісінько не змінилося відтоді, як я під конвоєм Гарпуна пішов до Марини.

Той же графин із водою, відро, стіл і будильник. «І от знову переді мною параша, вишка, вартовий», – вертівся в мене в мозку нав'язливий куплет блатної пісні.

Усупереч моїм побоюванням, годувати мене не перестали. І без «виховної години» обійшлося. Про мою невдалу втечу теж не говорили. За винятком одного разу, одразу після повернення в камеру.

– Слухай сюди, командире, – почав Гарпун, дивлячись на мене недобрим поглядом. – Якщо ти ще раз спробуєш відмочити такий номер, май на увазі от що: твоя дочка, як її там...

– Настя...

– Отож... Твоїй Насті каюк буде, якщо ти ще раз спробуєш таке зробити. Тому краще не намагайся. Ясно?

– Ясно, – похмуро запевнив я Гарпуна.

Потяглися нудні дні. Гарпун зі мною більше не розмовляв – мабуть, таким був наказ керівництва. Марина більше не кликала мене до себе випити віскі з льодом.

Утім, Марину можна було зрозуміти. З її погляду те, що я зробив, було зрадою. Вона мені повірила і виявила свою довіру явно і недвозначно, а я цю довіру не виправдав. Моя втеча поставила її в неприємне становище, змусила психувати Цукра, Гарпуна і, напевно, таємничого Голландця. Але що вдієш – не співається пташці в пазурах у кішки!

Одяг у мене знову забрали. А бритву так і не принесли.

У піжамі і з бородою я нагадував собі Робінзона Крузо. І це мене не дуже тішило. Якщо справді я доживаю тут останні тижні свого життя (а саме так мені починало здаватися, коли в мою камеру ніхто не заходив більше, ніж дванадцять годин), хотілося б дожити їх інакше.

Цукор скористався моєю опалою у своїх інтересах. Того ж дня, коли я повернувся у свою в'язницю, у мене конфіскували телевізор. Тепер зайнятися було зовсім нічим. І я вирішив від усієї душі полюбити фізкультуру. Я відтискався від підлоги, стрибав, бігав на місці, присідав, піднімав і опускав табурет, тримаючи його за одну ніжку, пробував сидіти в позі лотоса і робити «мостик». Словом, розважався, як міг.

І ще я думав про те, щоб повторити втечу. Незважаючи на залякування Гарпуна, я чомусь був упевнений, що про «каюк» – чистий блеф. Гра на моїх батьківських почуттях. А я не такий ідіот, щоб дозволяти бандитам грати на своїх нервах, як на гітарі.

4

Я був особливим ув'язненим. Без права переписки і без права на побачення. Але одного разу мене все-таки навідали.

Коли я впізнав свого гостя, то був на грані того, щоб повірити в те, що реальність зрадила мій розум і в мене почалися галюцинації.

– Не може бути! – вибухнув я, коли впізнав у доглянутому жевжику першого помічника капітана Єрмоленка, пана Ситника. – Андрій Валерійович! Як?

На Ситникові був дорогий демісезонний плащ, приємне блакитне кашне і темні окуляри. На потопельника він був зовсім не схожий.

Я схопився з ліжка, щоб потиснути руку колишньому колезі.

Ситник був у своєму амплуа. Він буркнув щось типу: «Здрастуйте, Юлію!» – і простягнув мені свою чисту, пещену руку. Долоня була холодною. Але не настільки, щоб прийняти Ситника за примару.

Весь вигляд Ситника пашів зарозумілістю і самозадоволеністю. Коли ми разом служили на «Карелії», це здавалося мені до певної міри нормальним.

Ану, як називається бізнес, коли топлять кораблі і ганяються з автоматами за ні в чому не винними людь-

ми? Це називається бан-ди-тиз-мом. Хіба не так? – поцікавився я.

Ситник скорчив одну зі своїх класичних зневажливих мін і сказав:

– Називайте як хочете. Це справи не змінює.

– Навіщо ви прийшли? – запитав я втомлено.

– Ми хочемо запропонувати вам вигідні умови, – мовив Ситник.

– Для початку, хто такі «ми»? Це ви, Андрію Валерійовичу?

– Ми – це Голландець і його люди... Ну і я теж, звичайно.

5

– Ми б хотіли, Юлію Олександровичу, щоб ви ввійшли в наш колектив і працювали з нами пліч-о-пліч, – сказав Ситник і самовдоволено посміхнувся. – А потім ми вас відпустимо.

– До чорта, Андрію Валерійовичу, – розлютився я. – Ви починаєте з порожньої демагогії. Хіба я ще не «увійшов» у ваш так званий колектив? Хіба я не його частина? Та я більша його частина, ніж ви, якщо хочете знати! У мене ж немає власного життя. І волі теж нема. Я весь – частина вашого колективу. І зрештою, якщо ви негайно не перейдете від демагогії до чогось конкретного, я просто відмовлюся з вами говорити. І оголошу голодування. Як і належить в'язневі. У мене, між іншим, є вимоги. Я думав, ви будете говорити про мої вимоги, а не про те, що ви колись мене відпустите, якщо я буду добре поводитися!

– Ми розглянемо ваші вимоги. І задовольнимо їх, якщо вони здадуться нам резонними, – сказав Ситник.

Було видно, що такого емоційного напору з моєї сторони він не очікував. Я вирішив кувати залізо, поки гаряче.

– Та куди вже резонніше! – репетував я і кружляв навколо табурета, на якому сидів Ситник, так швидко, що той не встигав повертати за мною голову. – Перша

вимога: написати моїй дочці, що її тато живий. Чи повідомити їй про це в особистій бесіді. Мені не важливо. І принести від неї підтвердження. Друга вимога: бритва та нормальний людський одяг. Мені осточортіло бути схожим на снігову людину. Третя вимога: щоденні прогулянки. Я хочу небагато – людських умов існування. Хоча б як у зеків. Півгодини прогулянки щодня! Тому, якщо хочете, щоб я на вас працював, то дайте відповідь: чи будуть виконані мої умови?

– Т-так. Так.

– Ви даєте слово?

– Даю, ваша взяла, – буркнув Ситник.

Я задоволено посміхнувся. Так, Ситник був рідкісним падлом. Але своє слово він тримав завжди. Був у нього пунктик на цьому «слові». Перша перемога була за мною. Я знову сів на ліжко і сказав:

– Тоді з усією чесністю скажіть мені, чого саме вам від мене треба.

Ситник набрав у легені побільше повітря, як перед довгою промовою, відкашлявся і сказав:

– Ми хочемо, щоб ви послужили нам професійно.

– Але Андрію Валерієвичу, хіба я минулого тижня не вирізав апендицит одній милій особі? Чи це не «професійно»? І хіба цього мало? Я врятував дівці життя, а в мене навіть телевізор відібрали!

– Це був перегин. Я сьогодні ж розпоряджуся, щоб телевізор повернули, – голосом справедливого командира сказав Ситник. – Але цього разу я маю на увазі дещо інше.

– Що саме? Кажіть, не мусольте, бо мені набридла вже ця розмова!

Я не жартував. Товариство Ситника мені дійсно набридло.

– Ви ж хімію учили в інституті, так? – запитав Ситник.

Я відразу зрозумів, що він почав дуже здалеку. Відповідати я вирішив обережно, щоб не влипнути в нову пригоду.

– Учив. Але, по-перше, це було давно. За царя Гороха, можна сказати. А, по-друге, мені ніколи більше трійки з хімії не ставили.

Я, звичайно, нагло брехав.

– Ви брешете, Юлію Олександровичу, – похитав головою Ситник. – Про те, що ви закінчили інститут із червоним дипломом і навіть примудрилися пролізти в аспірантуру, мені добре відомо.

«Кадебешник смердючий! – подумав я зневажливо. – Мабуть, свого часу вивчив мою особову справу від першої сторінки й до останньої». Але я розсудливо промовчав.

– Дійсно, як це можна забути, – сказав я з меланхолійною іронією. – То що там у вас?

Цього разу ви нам потрібні як хімік.

– Розводити в правильних пропорціях героїн?

– Як не дивно, ви близькі до істини, – кивнув Ситник.

Коли я плів про героїн, то від усієї душі сподівався, що дуже далекий від істини, бо прекрасно знав, що чим ближче ти до наркотиків, тим ближче і до смерті. Для мене ця теорема доказів не потребувала.

– Поясніть свою думку, – похмуро сказав я і закурив.

Від колишньої іронії, як і від гарного настрою, не залишилося й сліду.

– Пояснюю. І буду з вами максимально відвертим, Юлію Олександровичу. Нам до рук потрапила значна партія якоїсь речовини. Звичайно, ми майже не маємо сумнівів, що ця речовина наркотична. Причому якась нова.

– Проклята синтетика, – скривився я.

Я знав, що нічого гіршого за синтетичні наркотики людство ще не винайшло. Хіба що атомну бомбу.

– Так-так, ви праві. Швидше за все, це синтетичний наркотик. Ми припускаємо, що цей наркотик виробляється в одній з підпільних лабораторій біля Одеси. Ми здогадуємося, що його продають за кордон.

– Як це: ви «здогадуєтеся»? – в'їдливо перепитав я. – Ви його що – вкрали?

Тоді я не знав, що попав у десятку. Ситник скривився і сказав:

– Яке це має значення?

– За великим рахунком ніякого. Тільки до чого тут я?

– Ми хочемо, щоб ви визначили, який саме наркотик в нас у руках. І чи наркотик це взагалі.

Я аж присвиснув від несподіванки. І це називається «ділова пропозиція»!

– Андрію Валерійовичу, ви що, не при своєму розумі? – запитав я тихо, дивлячись Ситникові прямо в очі. – Я, звичайно, знаю хімію на відмінно. Але я не хімік. Розумієте? Я-не-хі-мік!

– Я давно помітив, що ви дуже скромна людина, Юлію Олександровичу. Хлопці мені казали, що ви й апендицит Ліці вирізати не хотіли. Мовляв, це надто складно і ви не зумієте. Ви не хірург і вам нічого не вдасться. Але ж вдалося! От і з хімією вдасться! До того ж, інших варіантів, окрім вас, у нас немає!

– Та що ви за бандити такі, якщо у вас варіантів немає? А якби мене тут не було, що б ви робили?

– Але ви ж є! – тріумфував Ситник.

Убивчий аргумент.

– Ви грамотна людина, Андрію Валерійовичу. Ви маєте розуміти, що для дослідження складу хімічної речовини потрібне устаткування. Потрібні реактиви. Потрібний спектрограф. Комп'ютер зі спеціальним програмним забезпеченням. Ми ж не в середньовіччі. А в каструлі хімічний аналіз не зробиш. Ви хоча б це розумієте?

– Це я розумію, – обнадіяв мене Ситник. – Якщо устаткування таке необхідне для аналізу, ми його вам забезпечимо.

Я не витримав і розреготався.

– Ви хочете сказати, що купите на чорному ринку за п'ятдесят баксів спектрограф і привезете мені, щоб я робив аналізи?

– Якщо він необхідний – купимо, – кивнув Ситник.

Мені почало здаватися, що другого такого невігласа, як Ситник, просто не існує.

– Та він же сотні тисяч доларів коштує!

Ситник вивчаюче подивився на мене.

– Ви не обманюєте?

– Ні. Якщо є бажання перевірити – перевірте. І не морочте мені більше голову такою маячнею.

– Тобто, якщо я вас правильно зрозумів, ви відмовляєтеся.

– Саме так. Ви мене правильно зрозуміли. Я відмовляюся, – я склав руки на грудях і відвернувся.

Ситник замовк. Я вже думав, що він зараз піде і знову потягнуться одноманітні, нудні будні. Жратва, фізкультура, сон. Сон, жратва, фізкультура. Але ні.

– Ви даремно відмовляєтеся. Якби ви погодилися нам допомогти, ми б вам віддячили. По-перше, п'ятдесят тисяч доларів готівкою. По-друге, воля. За умови, що ви принаймні перші три роки будете жити в Чехії чи Польщі. На вибір. По-третє, ми обіцяємо, що більше нічого не будемо від вас вимагати.

Першої миті я ледь не повірив, настільки спокусливо це все виглядало. Потім зрозумів – неправда. П'ятдесят тисяч доларів, та ще й воля! Чи не занадто для людини, у якої забрали все? А ще через хвилину я вирішив, що гіршим, ніж зараз, моє становище не буде в будь-якому разі.

– Із цього слід було починати, Андрію Валерієвичу. Але додайте ще ті три вимоги, з яких ми починали.

– Добре. Можна вважати, що додали. Хоча це, як на мене, вже нахабність.

«Нахабність» я проігнорував і поспішив закріпити успіх.

– Ви даєте мені слово, що ні ви, ні Голландець, ні Марина, ні тим більше Цукор з Гарпуном не будуть заперечувати щодо умов договору, який ми з вами зараз укладемо?

– Даю, – твердо сказав Ситник.

– Тоді по руках, – запропонував я і простягнув йому руку.

Так я став членом банди, відомої фахівцям як «група Летючого Голландця».

6

Переді мною стояв розкупорений пластиковий контейнер без єдиної позначки на стінках. Білий і стерильний. Навіть на вигляд – типова контрабанда.

У контейнері рівними рядами, перекладені традиційними картонними прокладками, лежали ампули з якоюсь речовиною.

На ампулах не було жодних позначок. Лише напис «2 міл». Цінність цієї позначки була приблизно такою ж, як напису «слон» на клітці зі слоном. Будь-яка медсестра знала, що це стандартні ампули обсягом два мілілітра.

Марина, Цукор і Ситник стояли навколо столу з контейнером і з очікуванням дивилися на мене. Гарпун стояв позаду. Як звичайно, з автоматом. До цього автомата, що дивиться мені в спину, я ніяк не зміг звикнути. Якщо до такого взагалі хтось може звикнути. Я нервував і був злий, як пес.

Переді мною була нелегка задача. Ось так, за запахом і кольором, розпізнати наркотик, що, можливо, ще не відомий академічній хімії!

«Мабуть, якщо це дійсно так, можна буде написати про це дисертацію», – подумав я, щоб себе підбадьорити. Може, я стану професором завдяки цій гидоті?

– Добре, дайте мені ніж і рушник, – сказав я.

– Ніж? Піди погуляй! – відрізав Цукор.

Я вже помітив, що якщо не брати до уваги Марини, яка зумисне не дивилася в мій бік і відмовчувалася, головний тут – Ситник. Тому я вирішив, що якщо просто зараз, у присутності Ситника, не з'ясую свої стосунки з Цукром, то прощай-прощавай моя кар'єра в банді Голландця. І я сказав:

– Андрію Валерійовичу! Я маю ще одне прохання. Заберіть звідси Тимофія. І поясніть йому, що я тепер –

повноправний член вашого колективу і звертатися до мене слід винятково на «ви». І ще, якщо це буде нескладно, нехай Гарпун забере автомат. Я не можу працювати, коли знаю, що мою спину будь-якої миті може прошити десяток-другий куль. Ви ж розумієте, що я не втечу. Щодо Насті мені все дуже зрозуміло пояснили.

Ситник подивився на мене, потім відіслав Цукра в сусідню кімнату, а Гарпунові запропонував переміститися на диван. Разом із автоматом. Блиснувши очима, Цукор щез, а Гарпун, який внутрішньо тріумфував, що до нього явно благоволять, засяяв і сів на дивані.

Марина ж продовжувала стояти біля столу і вперто дивилася повз мене своїми бездонними очима.

– То як щодо ножа? – повторив я. – Мені треба відкрити ампулу. Не ламати ж її руками?

Ситник чемно витяг із кишені штанів великий туристичний складаний ніж і простягнув його мені.

– Тільки без вибриків, Юлію Олександровичу, – сказав він насторожено.

Скляний ковпачок ампули відлетів під моїм вивіреним рухом.

Я підніс ампулу до носа і принюхався.

Запах був знайомим, але не дуже.

– Дайте чайну ложку, – наказав я.

Марина помчала в сусідню кімнату.

Ситник стояв поруч і дивився на мене, як на чарівника.

Я вилив вміст ампули в ложку і понюхав його. Знову – щось знайоме, але що? Речовина була безбарвною, рідкою і летучою. «Спиртовий розчин якоїсь гидоти», – вирішив я.

– Ну що? – запитав Ситник.

– Поки нічого. Я ж попереджав, що не хімік.

Я попросив запальничку. Речовина не горіла, але ледь уловимий димок ударив мені в ніздрі.

Потім потер рідину між пальцями, спробував на язик, ще кілька разів нагрів її. Картинка починала вимальовуватися. Колись подібну гидоту ми використову-

вали для наркозу. Це було, здається, на практиці в неврологічному диспансері. Однак я не поспішав ділитися цими відкриттями зі своїми новими колегами.

Я розбавив речовину водою. Потім спиртом. Тоді розбив для проби ще одну ампулу.

– Ну що? – приставав до мене Ситник. Ви можете зробити якийсь висновок? Хоч би попередній?

– Попередній висновок такий: це справді наркотик. Синтетичний. Якщо точніше – його спиртовий розчин, тому що первинно цей наркотик являє собою порошок, як і героїн. Але дуже маленької крупинки цього порошку досить, щоб людина полетіла на Місяць. Такої маленької, що вона поміститься на кінчику голки. Тому його розводять, щоб не помилитися з дозуванням.

– Як він називається?

– Точної назви я не знаю.

– А неточна? – допитувався Ситник.

А неточна вам нічого не скаже.

І все ж.

– Якщо дуже хочеться знати, то це одна з похідних лізергінсаліцилової кислоти. Але, наскільки я знаю, цю речовину вже не використовують у медицині.

– Чому?

– Бо вона починає розкладатися і втрачає дію швидше, ніж ти встигаєш її вколоти. А для того, щоб цього не сталося, застосовують надзвичайно дорогі стабілізуючі присадки.

– Але це ж не розкладається! – заперечив Ситник.

– А я і не казав, що це, – я потряс ампулою перед носом у Ситника, – і та речовина, про яку я говорю, – одне і те ж. Я не знаю, що це за наркотик. Але можу встановити, до якої групи він належить. От ви, Андрію Валерійовичу, наприклад, бачите яблуко. Ви знаєте, що це яблуко, але сорт ви точно не назвете. Ми й сортів знаємо небагато: макінтош, антонівка і якийсь там джонатан. А насправді фахівці виділяють біля семисот самостійних сортів яблук. До чого я веду? До того, що я не знаю, що за це сорт. Але я бачу, що це яблуко.

Я поставив порожню ампулу на стіл і закурив. Ситник виглядав заклопотаним.

– Але нам треба точно знати три речі: дози, у яких уживається, дія і побічні ефекти. І ще точну наукову назву.

– Ви що, ширятися ним вирішили? Нудно тут, так?

– Ні, не ширятися. Нам треба вести з покупцями товару предметну розмову. Ми не хочемо продешевити. То ви можете дати гарантію, що це наркотик, Юлію Олександровичу?

– Гарантії, як казав Остап Бендер, дає тільки страховий поліс. А я припускаю. Я припускаю, що, швидше за все, це наркотик.

– А дози?

– Поки не випробуєш – не дізнаєшся, – безапеляційно сказав я і глибоко затягнувся.

Мені й у голову не приходило, чим можуть обернутися мої слова. Дарма, звичайно. Тому що завжди слід пам'ятати, з ким маєш справу.

– Виходить, треба випробувати, – мовив Ситник.

– На чому? На кроликах, чи що? – безтурботно гострословив я.

– Ну... на собаці, наприклад. А потім прикинути, у скільки разів людина важча за собаку, і... помножити, – розвинув свою теорію Гарпун.

«Мабуть, якби Гарпун пішов учитися, з нього, може, були б люди», – подумав я і розсміявся.

– Можна і на собаці. Тільки собака тобі не розповість, були в неї приходи чи ні. Значить, і визначити, наркотик це, ліки, снодійне чи просто якась спиртова настойка, не вдасться.

– В натурі... Ти правий, док... Собака не годиться, – розгублено сказав Гарпун.

– Тоді будемо пробувати на людині, – беззаперечним тоном мовив Ситник.

– Тільки хто на такі експерименти погодиться? Можна ж запросто копита відкинути. Від передозу.

– Ви. Ви погодитеся, сказав Ситник.

Посмішка сповзла з мого обличчя. Я не став перепитувати, чи жартує він. Я уважно подивився Ситникові в очі і зрозумів, що про жодні жарти не може бути й мови. Ситник був серйозний, немов кримінальний кодекс. Як і завжди, зрештою. Чим Ситник ніколи не міг похвалитися – то це почуттям гумору.

– А якщо я не погоджуся?

Здогадливий Гарпун зняв автомат із запобіжника. Парабелум Ситника перекочував із кобури під піджаком у руки колишнього старпома. Марина закусила губу і відвернулася. Я закурив ще одну цигарку.

Ще хвилина минула в повній, гробовій тиші. Мені стало страшно, як ніколи в житті. Я спробував останній варіант.

– Марино, – сказав я. – Ви що, теж за те, щоб наді мною, як над кроликом, робили експерименти?

Я намагався виглядати серйозним і мужнім. Не впевнений, щоправда, що мені це вдавалося.

Замість відповіді Марина повернулася до мене спиною і вийшла з кімнати. Мені здалося, що перед тим, як зачинити за собою двері, вона тихо зітхнула. Напевно, тільки здалося.

– Вибирайте самі, Юлію Олександровичу. Або ви власними руками вводите собі наркотик, або ми вас зв'язуємо і робимо це насильно, – запропонував Ситник.

– Я сам, – сказав я зривистим голосом. – Тільки дайте мені слово, Андрію Валерійовичу, що якщо я помру, ви замість мене пошлете моїй дочці привітання з днем народження.

– Можете вважати, що вже послав, – сказав Ситник. Його слова пролунали зловісно.

7

Я сам наповнив шприц і вколов його вміст собі у вену.

Потім ліг на диван і подумки попрощався з життям.

Через дві хвилини, за моїм внутрішнім годинником, моя свідомість понеслася галопом. Спершу мій вну-

трішній погляд заволокло синім, як волошка, туманом. Потім одне за іншим почали з'являтися видіння.

Моє тіло німіло. Зникали відчуття дотику. Зате образи – чіткі і яскраві, як зображення на екрані найкращого японського телевізора, почали оживати. Дуже скоро я втратив відчуття часу і провалився в сон, що був, мабуть, реальнішим за саму реальність...

...Я бачив себе шестирічним чи, може, семирічним. Я плив крізь зелені води якогось тропічного моря. Мені назустріч мчали риби найказковіших кольорів і форм. Жовтогарячі і рожеві водорості приємно лоскотали моє голе тіло. Риби були дружніми. Деякі з них вели зі мною бесіди. Про що ми говорили, я тепер точно не згадаю, але впевнений, що тема розмови була дуже приємною, а все сказане – цікавим і актуальним. Вода була тепла, я плив із задоволенням. Я знав, що переді мною – щось прекрасне і вічне: любов, слава, досконалість. Я плив, розглядаючи все навколо, море мені не набридало, а його мешканці, серед яких були і риби з приємними жіночими обличчями, слідували за мною ескортом, як свита...

Потім картинка різко змінилася, і я побачив себе царем, чи, може, полководцем. Тисячі красивих жінок мліли, дивлячись на мене. Тисячі честолюбних чоловіків поглядали мене із заздрістю і замилуванням. Я розкидав милості і гроші праворуч і ліворуч, я був усіма люблений і щасливий, як ніколи в житті. Сяйво золота і дорогоцінних каменів, прекрасні квіти і птахи, водограї, ясно-зелене небо – у мене було таке відчуття, що я в раю. Я не пам'ятав, як мене звати, і що було зі мною раніше. Життя здавалося наповненим, щасливим і безкрайнім. Однак у якийсь момент мій приватний Едем заволокли хмари, знову ж сині, як волошка, і я відчув дикий, антарктичний холод...

...Коли я отямився, то виявилося, що я провів у забутті шість з половиною годин. По моїй шкірі повзли мурашки. Мені здавалося, що якщо я зараз же не одягну на себе шубу і валянки, то помру від обмороження.

На язику відчувався важкий сталевий присмак. Наче напередодні я викурив три пачки «Стюардеси». Голова розколювалася від нестерпного болю.

Коли я розплющив очі, то побачив, що поруч із мною нікого немає. Я лежав на дивані в тій же кімнаті, у якій проводив досліди з загадковою речовиною.

Я піднявся на лікті. Ні, все-таки в кімнаті я був не сам. На стільці біля вікна сиділа Анжела і читала «Ті, що співають у терні». Мабуть, перипетії любовних страждань героїв її так захопили, що вона не помітила мого пробудження.

– Анжело, – покликав я п'яним голосом.

– Юлію Олександровичу! – Анжела стрепенулася.

Вона підхопилася зі стільця, кинулася до мене і почала ніжно гладити моє волосся своєю пухкою долонькою.

– Як добре, що з вами все гаразд! Яка я рада, що ви живі! примовляла вона.

З її обличчя я здогадався, що вона справді рада. Рідкісний випадок у наш час. Я був навіть здивований. Хто б міг подумати, що Анжела, яку я бачив лише двічі (та й то, один раз вона була без свідомості!), так за мене хвилюється.

– Води, – попросив я, відчуваючи, що в мене в роті геть пересохло.

– Зараз, Анжела кинулася до холодильника і принесла мені «Спрайт».

Мені спала думка, що я вперше в житті спробував наркотик. Слово честі, перший раз!

Коли мої однокласники курили травку на практиці в Середній Азії, я з виглядом стукача-чекіста прогулювався поруч і висловлював своє несхвалення.

Коли мої колеги по інтернатурі експериментували з деякими таблетками зі списку «Б», я робив вигляд, що мене це не стосується.

Коли мій шкільний приятель Стас Маланчук, директор наркодиспансера для дітей забезпечених батьків, став наркоманом через регулярне зловживання службо-

вим становищем, – я намагався жити так, наче наркотиків узагалі не існує в природі. Я клявся собі, що ніколи і ні за яких обставин не спробую навіть невинного реланіума. Але... як завжди. Від в'язниці і від «баяна» зарікатися в нашому непередбачуваному житті не можна.

– Спасибі, Анжело, – мовив я після четвертої пляшки «Спрайта».

– Звіть мене просто Ліка. Добре? – Анжела посміхнулася професійною усмішкою жінки, яка звикла подобатися чоловікам.

8

– Юлію Олександровичу! Друзяко! – коли Ситник дізнався, що я живий і здоровий, він прискакав у кімнату зі спритністю молодого оленя.

«Друзяко»! – подумав я. – Оце загнув. Поховав мене вже, мабуть, подумки. А тут – «друзяко»!»

– Ну як? – запитав він, просяявши.

У мене не йшло з голови чорне дуло його парабелума. Якби не воно, я б щосили врізав Ситникові по морді з відчуттям своєї повної, стовідсоткової моральної правоти.

– Як... Наркотик. Тепер уже точно, що не аспірин.

– Кайф був?

– Був.

– Сподобалося?

– Сподобалося, не хвилюйтеся.

– Дозу з'ясували?

– З'ясував. Нуль цілих п'ять десятих мілілітра. На рило.

Ситник одразу записав мої дані в блокнот. Було відчутно, що після того, як він мене ледь не угробив, його ставлення до мене стало більше, як би це мовити, ніжним.

Скрипнули двері, й у кімнату зайшла Марина. На ній був махровий халатик рожевого кольору і тапочки.

Напевно, спала собі преспокійно під шум прибою, поки я блукав між життям і смертю. Але якщо я хоч

трохи розуміюся на людях, Марина була рада моєму «поверненню».

– Як ви себе почуваєте? – запитала вона, зворушливо опускаючи вії.

– Нормально. Дякую, – зумисне холодно відповів я.

«Нехай знає, засранка, що я до неї тепер байдужий», – подумав я не без задоволення.

– А як наркотик називається, ви не з'ясували? – з надією поцікавився Ситник.

– Ні. Цікаво, як я мав це з'ясувати? Чи ви думаєте, що назва приходить сама собою під час галюцинацій? – їдко поцікавився я. – Потрібна спеціальна апаратура. Але де її взяти? Отже, дізнатися це неможливо. Хоч ти десять чоловік ним накачай, назва наркотику на ампулах з цим гівном не проступить.

– М-да, – погодився Ситник.

Марина й Анжела захихотіли. Було видно, що я для них обох – герой дня.

За хвилину в кімнату ввалилися Цукор і Гарпун.

– А я думав, ти здохнеш, – із незлобивою щирістю повідомив Гарпун.

– Я теж так думав, – повідомив я і не кривив душею.

Почував я себе таким розбитим і нещасним, – навіть припускав, що до ранку можу померти.

ГЛАВА 14. ПІСЛЯ БОЙНІ

1

Коли зла, нещадна і безпомічна нецензурщина вичерпалась, Сергій мовив глухим, важким голосом:

– Мужики, через півгодини тут буде половина управління. Напевно, приїде і сам Куліш. Таких НП у нас в області не було з дев'яносто п'ятого, коли підірвали автобус «Беркута». Ми маємо бути готові до того, що всіх нас прямо тут розжалують у гівночерпальники. Я на місці Куліша так би й зробив, бо саме цього ми й заслуговуємо. А ви взагалі першими попадаєте під підозру. Це ясно?

Сергій зиркнув на двох сержантів, обличчя яких були буквально зеленого кольору.

– Ясно, пане капітан, – сержант ледь ворушив язиком.

Другий виявився менш кмітливим.

– Чому це ми першими попадаємо під підозру? – буркнув він, тупо дивлячись на труп Десни. – Пістолет, знаряддя вбивства, у нього в руках, а ми нагорі були.

З огляду на стан Сергія, це було зайвим. Капітан не стримався:

– Та тому, козел ти безрогий, що я людей убив більше, ніж ти голих дівок у своєму житті бачив! І я знаю, що кажу! Бути того не може, щоб такий лопух, як цей, – Сергій кивнув на Десну, – перестріляв шістьох чоловік, з яких четверо – озброєні міліціонери, а потім замість того, щоб утікати, пустив собі кулю в чоло. Так не буває. Не бу-ва-є! Я ж бачив його очі сьогодні, коли він у меня стріляв. Такі тільки морди бити лохам уміють, троє на одного, та ще, напевно, впритул когось застрелити можуть. Якщо попадуть, звичайно. А те, що ти, сержанте, не майстер спорту зі стрільби, тобі ще доводити доведеться.

Вони стояли в дворі будинку Сотника. Біля хвіртки лежав застрелений сержант у мішкуватому бронежилеті. Ще троє міліціонерів і дві повії були в будинку. І всі мертві.

– Ну, особисто я вас поки ні в чому не звинувачую, – Сергій криво посміхнувся. – Ви, лопухи, і з п'яти метрів у людину не потрапите, це на ваших пиках написано. Та й спільниками тому, хто тут побував, ви бути не можете. Це професіонал-одинак, йому такі спільники до задниці. То що, ви взагалі нічого не чули?

– Ну, не те щоб зовсім нічого... – протягнув сержант, якого Сергій зопалу назвав «козлом безрогим». – Машина наче під'їжджала. Внизу в кімнаті хтось закричав: «Що ти мовчиш, падло?» Чи щось таке. Я подумав, що це ви затриманого допитуєте. Потім, хвилини через чотири, на вулиці завівся автомобіль. І все.

Сергій потер очі. Було близько шостої години вечора, а він відчував, що день тільки починається. Потім закурив і сказав:

– Добре, мужики. Я хочу, щоб зараз усі ми заспокоїлися, перестали затоптувати місце злочину і негайно вийшли. Своєю метушнею ми вбитим не допоможемо. Ще я хочу, щоб поки не приїдуть експерти, ми обійшли весь будинок з вулиці. Мене цікавить, які машини проїжджали тут за останні дві години. І які люди проходили. Все. Пішли працювати.

2

До сьомої години вечора на околиці Дачного зібралася вся еліта управління. Найкращі експерти, найкращі кінологи, найкращі оперативні працівники і Роман Тесля.

Інтуїція Сергія не підвела – прибув і особисто полковник Куліш. На його подив, Куліш сприйняв те, що відбулося, досить спокійно. Особливо коли дізнався, що від убитих злочинців залишилися деякі документи, і є ще два живі свідки – Сотник і Алевтина.

Інформація надходила з усіх боків. Серед сусідів Сотника знайшовся свідок, який стверджував, що бачив білий «Жигуль», який зупинився біля будинку приблизно тоді ж, коли там відбулося криваве побоище.

У тому, що невідомий убивця утік із місця злочину саме на «Жигулях», сумніву не було. Службові собаки, яким надали для обнюхування пістолет, утратили слід безпосередньо за хвірткою.

На всі пости ДАІ області відразу ж був переданий наказ оглядати всі машини, причому особливу увагу приділяти «Жигулям» білого кольору.

Але не буває поганого, щоб на добре не вийшло. Через те, що в будинку Сотника того дня було вбито і поранено близько десяти чоловік, злочинець при всій своїй обережності двічі вступив у калюжі крові.

Басенко однозначно запевнила Сергія, що виявлені сліди злочинця цілком ідентичні загадковому відбитку

італійських туфель сорок четвертого розміру, що був виявлений на квартирі Єрмоленка. Це нічого не додало до відповіді на питання: «Як знайти злочинця?» але, принаймні, дозволило вибудувати версію, що цілком збігалася з багатогранними свідченнями Всеволода Лисюка, які зараз були в портфелі Романа.

– Ходімо покуримо. А то душно щось, – запропонував Куліш, виводячи Романа й Сергія з будинку Сотника.

– Так, ситуація складна, – процідив Куліш, розминаючи цигарку. – Посадив нас хтось у болото по самі вуха. Але я тебе, Сергію, не звинувачую. Операція проводилася грамотно, діяв ти ініціативно і цілком згідно з обстановкою. Чесно кажучи, я дуже радий, що в той момент, коли вбивця чи вбивці з'явилися в будинку, тебе там не було.

– Я собі ніколи не прощу, що мене там не було, – глухо сказав Сергій. – Тоді ці суки живими б не пішли. Хоча я думаю, що він був сам. Діяв явно професіонал-одинак. Усі застрелені з одного ствола. Це перше. Сліди залишила лише одна людина – друге. І третє – у свідченнях Лисюка постійно фігурує той самий навідник на псевдо Ростобан. Я майже не сумніваюся, що саме Ростобан увів пораненому Єрмоленкові отруту.

– Росте твій підопічний, як на дріжджах, га? – підморгнув Куліш Романові.

– Та він і раніше був не маленький, – усміхнувся Роман. – А взагалі Сергій усе правильно каже. Я з його цілком погоджуюсь.

– Правильно, – кивнув Куліш. – Я й не сперечаюсь, що правильно. Але давайте думати, з чим ми маємо справу, і як нам головних бандитів ловити. Тому що єдине ясно: ми зіштовхнулися з дуже могутньою злочинною організацією. І те, з чим ми поки мали справу тільки надводна, так би мовити, частина айсберга. Хочу почути ваші думки. Ти в нас, Сергію, бігав-стрибав більше за інших, тому тобі слово.

У мене висновок один і він дуже простий. Те, що сьогодні відбулося, – велика трагедія, але і наш голов-

ний козир перед прокуратурою і міністерством. Управління може зараз собі дозволити будь-які заходи...

– Давай про міністерство й іншу політику буду думати я, роздратовано кинув Куліш. Ближче до діла, капітане!

Добре. Нам відомо, що вбиті бандити працювали у службі охорони турфірми «Синдбад».

– Що??? – очі Романа округлилися.

– Так, пане майор, так. Тієї самої фірми, якій реально належала «Карелія». І, до речі, «Чорноморець», капітан якого ніби покінчив життя самогубством. Я вважаю, що поки бандити не встигли опам'ятатися, «Синдбад» треба бомбанути «Беркутом».

Роман скривився так, немов перехилив склянку неочищеного самогону.

– Слухай, Сергію, ти що – у вільний від роботи час по пивнухах тягаєшся, га? Де ти таких слів набрався? Бомбанути «Беркутом»! Це ж треба...

Куліш запобігливо виставив долоню.

Пане майор, Іванчук лише називає речі своїми іменами. Продовжуйте, пане капітан.

– Отже, «Синдбад» – перша мета. Друга... Сергій зам'явся.

– ...«Судремпром», – підхопив Роман. – Це обов'язково! Я ж не дарма провів стільки часу з паперами щодо загибелі «Карелії». Там суцільний бардак, усе шито білими нитками, головний інженер Білий загинув місяць тому у Стамбулі за нез'ясованих обставин. Я вам доповідав, пане полковник!

– Так, так... – Куліш прикурив другу цигарку від першої і задумливо уп'явся поглядом у сірі поля за околицею Дачної. – І на що ми в підсумку маємо вийти, га? От, допустимо, влаштуємо велику облаву. Накриємо дві фірми. Заарештуємо чоловік тридцять. І що з того? Що!?

Куліш аж трусився від злості.

Ви розумієте, що ні Ростобана, ні реальних хазяїнів цього гадюшника ми так не дістанемо? У кращому разі –

зловимо Ростобана. Але ви розумієте, що проти нього все тримається на свідченнях одного нещасного кримінальника, який із хвилини на хвилину може померти від сказу? А труп Степана Закидахи в целофановому пакеті їде зараз у морг. Це означає, що Ростобанові напевно вдасться вийти на волю через сорок вісім годин після затримки.

Це була правда. В останках, які виявили в багажнику «Лексуса», Сотник на місці пізнав тіло Закидахи.

– Розуміємо, – запевнив Куліша Роман. – Але не можемо ж ми сидіти склавши руки і чекати, коли ця банда уб'є ще десяток людей? Я вважаю, що зараз, за гарячими слідами, ще є надія захопити злочинців зненацька. Завтра може бути вже пізно. Тут я підтримую Сергія – зараз від Івана Івановича можна одержати санкцію на проведення великої облави. Зіграти на емоціях. Бо потім емоції закінчаться.

Іваном Івановичем в управлінні називали обласного прокурора. Вибити з нього дозвіл на велику операцію було дуже непросто. Це знали всі.

Цієї миті сутінковий півморок розрізав сніп світла з фар машини, що під'їхала до будинку Сотника. Було майже неможливо щось розгледіти. Пролунав довгий, тривожний сигнал.

– По мою душу, здається, – пробурмотів Куліш і швидко пішов до машини.

Сергій і Роман зі здивуванням попленталися слідом за ним.

Машина була добряче обшарпаним, але загалом досить поважним «Лінкольном». З нього вийшов чоловік у довгому жовто-білому плащі. За кермом «Лінкольна» Сергій помітив того самого «чоловіка з ресторану», який учора виступив в амплуа його рятівника під час перестрілки.

– Здрастуйте, полковнику, – сказав чоловік у плащі і запобігливо відчинив перед Кулішем задні двері авто. – Сідайте, нам треба з вами поговорити.

– Панове, я прошу вас поки що зайнятися протоколюванням того, що трапилося, – сухо сказав Куліш Романові і Сергію. – Повернуся десь за півгодини.

Потім полковник сів у «Лінкольн», і машина плавно рушила з місця.

3

Сергієві почало здаватися, що він уже ніколи не залишить цей проклятущий будинок Сотника, який пропах порохом і смертю. Минуло вже більше години, а полковник не повертався.

Ішла нудотна, рутинна робота. «Голова убитої лежить на софі...», «Судячи з відбитка стопи, злочинець мав приблизно сто дев'яносто сантиметрів зросту...» і так далі.

Трохи розважили слідчих тільки купи фотографій, виявлені в підвалі-студії Сотника. Слід було визнати, що Сотник мав непоганий смак до оголеної натури. Потрапляли знімки, що значно перевершували середній вульгарний рівень порнографічного жанру.

Особливо добре вдавалася Сотнику Алевтина. Але, може, саме тому Сергій, який ніколи особливою сором'язливістю не відрізнявся, відвів погляд і швидко склав фотознімки в стопку. А потім зненацька для самого себе порвав їх на дрібні клаптики і засунув у кишеню.

– Ти чого це, капітане? – насторожено запитав Роман. – Знищуєш речові докази в ході слідства, так?

– Це не речдоки, а звичайна порнографія. Таких доказів можна в будь-якому газетному кіоску купити з півтони.

– Ну і логіка, – похитав головою Роман, але на цьому розмову припинив.

Зрештою, у порівнянні з вісьмома трупами і горами порнографії на відеокасетах, ці фотокартки були справді дрібницею. Щоб упаяти термін за призначення кубла і виробництво порнографічної продукції з метою наживи, доказів тут вистачало і на п'ятьох.

– Хлопці, підніміться-но сюди! – покликала зверху Басенко. – У мене тут є щось цікаве.

Коли слідчі з'явилися в холі, Басенко показала їм два целофанові пакетики. В одному був шприц і дві ам-

пули. В іншому – кілька золотих прикрас. На ампулах було відсутнє маркування, крім скромного напису «2 міл».

Що ж тут незвичайного? знизав плечима Сергій. – Звичайний героїн у незвичайній розфасовці.

– Та ні. Це не героїн. Бо хоч героїн і колють у вену, але розповсюджують його в кристалічному виді і тільки перед вживанням плавлять у чайній ложечці на вогні свічки чи запальнички. Героїн в ампулах – абсурд. Тепер візьміть до уваги такий факт: на внутрішньому згині ліктя в того трупа, який був у кріслі перед відеомагнітофоном, є кілька слідів голки. Виходить, це майже напевно наркотик. Логічно?

– Логічно, – погодився Роман.

– Мені теж це здалося логічним. І оскільки наркотики не можуть бути смертельними отрутами, я його спробувала. На смак, зрозуміло. І висновок такий: це щось не відоме нашій науці. Мені, принаймні, важко сказати, з чим ми маємо справу. Точну інформацію ми зможемо одержати тільки в ході лабораторних аналізів.

– Шкода тільки, що це ніяк не наближає нас до піймання убивці Єрмоленка, – без особливого ентузіазму протягнув Сергій.

– Хтозна, – загадково посміхнулася Басенко. – Адже це, Сергію, ще не все. Ви ж упізнали прикраси в другому пакеті?

– Навіть я впізнав, – сказав Роман. – Вони збігаються з описами Петра Єрмоленка. Де ви їх знайшли?

– Їх знайшла не я, а розумна службова собака, якій дали понюхати одяг, виявлений у джипі. Я дозволила собі припущення, що цей одяг належить убитому Закидасі. І, уявіть, не помилилася. Поки ви тут писали протоколи, собака вивела нас на схованку за будинком. Але головне не в тому, що ми знайшли викрадені речі. Я тепер можу висловити обґрунтоване припущення, що дружина Єрмоленка жива. Принаймні, впевнена, що тіло, з яким ви, Сергію, мали справу в Гоголевому, належить не Єрмоленко. В нас у морзі лежить труп якоїсь

іншої жінки, яка дійсно нагадує Єрмоленко за комплекцією, але це не вона. Така підозра виникла в мене одразу, коли я подивилася на перстень, конфіскований вами в того собачника. Руки жінки, чий труп згорів у підвалі дачі Єрмоленків, дуже постраждали від вогню, але не настільки, щоб я не могла судити про характер ожиріння пальців. Отож: перстень із сапфіром, який ви принесли, підходив убитій хіба що на мізинець. Я подумала: «Всяке буває, може, вона його саме на мізинці й носила. Чи купила давно, а з тих пір поправилася». Я збиралася попросити вас, щоб ви дізналися про це в сина Єрмоленків, але все не до того було. А зараз я оглянула інші прикраси, і мушу вам сказати, що вони всі не того діаметра. Тобто менші на один-три міліметри, ніж носила вбита. Ви мене розумієте?

– Розумію. Тільки не можу зрозуміти, навіщо подібна інсценівка. Жодних ідей, крім тієї, що Єрмоленко співпрацювала з убивцями, в мене немає. Але навіщо їй це?

Голова Сергія розколювалася від питань, на які не було відповіді. Але не встиг Роман запропонувати йому свою версію подій, як його покликали до телефону.

– Капітан Іванчук слухає.

– Полковник Куліш говорить, – гмикнула трубка. – Слухай, я вже в Дачному не з'явлюся. Закінчуйте там усе, залишіть у будинку засідку з оперативників і повертайтеся.

– Так точно, пане полковник. А коли облава?

– Це службова таємниця, капітане. Та вона вас хвилювати і не повинна. Цим будуть займатися оперативники й «Беркут».

– Але ми мусимо бути присутніми. У нас же не закрита справа про вбивство Єрмоленка...

– Та закриєш ти свою справу! – гаркнула трубка так, що тріск був чутний Романові і Басенко. – Ти б знав, на яких я людей вийшов, одразу б притих! Чи хочеш, щоб на тебе наступного разу наїхали з гранатометами!? Усе, відбій.

ГЛАВА 15. АНАЛІЗ

1

Після того, як я спробував речовину із загадкових ампул, Анжела таки прикипіла до мене душею.

Коли наступного ранку я прокинувся у своїй камері, то побачив, що вона, як і вчора, сидить на табуреті біля вікна і читає книгу.

– Доброго ранку, – сказав я, приємно здивований.

– Я буду у вас доглядальницею, поки вам не стане краще.

«А мені вже дуже навіть непогано!» – ледь не прохопилося в мене, але я вчасно прикусив язика.

Справді, краще прикидатися хворим. Потерпілим за науку. Тим більше, що для цього є всі підстави. Тоді до тебе і ставляться краще, і багато чого дозволяють.

Красиві молоді дівчата напрошуються до тебе в доглядальниці, і ніхто не заперечує. Ніхто – це Цукор. І тут неприємний холодок знову побіг у мене по хребту. Мені жваво уявилося, що буде, якщо Цукор дізнається про те, що Анжела доглядає мене і дивиться на мене закоханими очима.

Я поставив їй це відверте запитання. Анжела знітилась і навіть почервоніла.

– Узагалі, Тимочка з Гарпуном зараз поїхали в місто, їх не буде до вечора... Але це секрет.

– Якщо ви вже проговорилися мені про цей секрет, то скажіть, що вони в Приморську роблять? – запитав я просто так, для підтримки розмови. І, може, для того, щоб зрозуміти, на який рівень відвертості збоку Анжели можу сподіватися.

– Вони сказали, що шукають для вас якусь апаратуру. Ну, щоб ви дізналися, як називається цей наркотик... Збиралися в якийсь НДІ...

– І не набридло їм! – сплеснув я руками. – Та я вже чути не можу про цей наркотик і його назву. Навіщо вона їм!? Вони що, оголошення в газету збираються давати, типу «Продам кокаїн за доступною ціною»?

Чи думають, що покупці таких речей самі сорт не визначать?

– Не знаю, – мекнула Анжела.

«І справді, відкіля їй знати?» – подумав я і відразу ж охолов.

– Вони мене ні в що не посвячують, – виправдовувалась Анжела.

– Чому не посвячують? Ви що, не член банди Голландця? – запитав я і жартівливо їй підморгнув.

Але жарту вона не оцінила.

– Ні. Я просто так. Як заручниця, тільки добровільна. Бо після того, як вони пристрелили Ходжу і Крамаренка, мені нікуди...

У мене й у думках не було розкручувати Анжелу на відвертість. Бачить Бог, вона на неї напросилася сама і розповіла мені про те, як у якомусь із південних морів Марина, Цукор і Гарпун зжили зі світу кількох бізнесменів і отримали з цього гарний навар під носом у спецслужб і закордонної поліції. А Ліку, яка була з одним із цих товстосумів, узяли із собою – як здобич.

Признаюся, я був шокований. По-перше, я не підозрював, що банда Голландця – організація такого широкого, міжнародного розмаху. До останньої миті я був підсвідомо впевнений, що маю справу з людьми місцевого, українського рівня. А виявилося, що ні. Виявилося, Інтерпол був би дуже не проти здерти шкіру з Голландця, Гарпуна, Марини, Цукра і, не виключено, з пана Ситника. Або, наприклад, показово повісити їх десь у Відні. Біля будинку Організації Об'єднаних Націй.

А, по-друге, мені було шкода Ліку. Тим більше, що по її симпатичному личку десь на середині розповіді стали текти найсправжніші, не награні сльози.

Ну і ну! Я, який бував у бувальцях, – і то ледь витримую атмосферу цього місця. А вона, двадцятилітнє дівчисько з родини буфетниці й електрика, яке навіть технікум міського господарства не встигло закінчити, напевно, незабаром зовсім з розуму зійде від туги.

– Ну а Тимофій – він вам зовсім не подобається? – запитав я голосом співчуваючого невропатолога.

Анжеліка схлипнула, завмерла на хвилину, сховала обличчя в носову хустинку і розревілася на повний голос, лаючи свого «коханого» на чому світ стоїть.

Слід сказати, такого багатого запасу нецензурних висловів, який Анжела використала для того, щоб охарактеризувати моральність Цукра, не було навіть у мене з моїм морським і медичним минулим.

Мені стало подвійно шкода її. У пориві цієї жалості я запропонував Ліці сісти біля мене на ліжко. Я чомусь не сумнівався в тому, що вона сяде, не відмовиться. І я почав утішати дівчисько обіцянками про те, що зроблю все можливе, щоб я і вона вибралися звідси живими і неушкодженими.

Я гладив її по голові і по плечах. Я говорив їй якісь дурниці про те, що в мене є план (хоча нічого схожого на план у мене не було), я обіцяв, що допоможу їй сховатися в Одесі від братків Крамаренка і від убивць Ходжі, зрештою, плів усе, що приходило в голову. Правда, женитися на ній я не обіцяв.

Мої ласкаві слова потрапили в ціль. Через десять хвилин моїх ніжних фантазій і обіцянок обличчя Анжели просвітліло. Вона вже не пручалася моїм ласкам і не червоніла, а тільки мліла і мовчала, із вдячністю дивлячись на мене.

Потім Анжела відповіла на мій жаркий і, можливо, надто грубий поцілунок своїм солодким і довгим поцілунком. І, подарувавши мені лукаву й жагучу усмішку, жваво забралася до мене під ковдру.

Тільки тоді я помітив, що від ковдри гидотно несе в'язницею чи лікарнею. Але я не звертав уваги на цей запах. Тому що поруч зі мною була дівчина, красу якої я зміг оцінити ще тоді, коли оперував її за всіма правилами скотинячої хірургії.

Загалом, це був один із найприємніших епізодів з історії стосунків лікарів і їх пацієнток. Уже потім мені спало на думку, що в моїй камері цілком могло бу-

ти встановлене щось типу підслуховуючої апаратури. Але тоді я навіть не думав про те, що ми з Анжелою дуже ризикуємо. І Анжела, здається, теж про це не думала.

2

Коли через дві години безперервної та дуже натхненної метушні ми нарешті опам'яталися і згадали про те, де перебуваємо, нам стало страшно. Щоб прогнати геть погані думки, я сказав Анжелі, що вона могла би прибрати в моїй камері. Помити вікна, підлогу й поміняти білизну. Тоді в неї буде готова відповідь на можливе запитання Цукра: «Чим ви тут займалися?» Анжела визнала мою пропозицію дуже своєчасною.

Я подумав, що якщо вона піде, то мені стане зовсім сумно. Я запропонував їй разом поснідати, тобто поділити на двох мій сніданок. Наша любовна імпровізація так нас вимучила, що ми були страшенно голодні. Анжела пообіцяла принести мені ще поїсти. З цими її словами мене наче осяяло.

– Ліко, мила, а можна тебе попросити про одну послугу? Я розумію, що ти, швидше за все, відмовишся... Я розумію, що ти не хочеш ризикувати життям... І мені неприємно просити тебе... Ти можеш подумати, що я займався цим із тобою заради мого прохання... Але все-таки, можна хоча би попросити?

– Просіть, Юлію Олександровичу! Я все зроблю, – запевнила мене Анжела. – Якщо тільки це буде можливо. Я на все готова.

– У моєї дочки Настеньки десятого травня буде день народження. Вона думає, що я загинув. Ти розумієш, яка це травма для дитини?

– Розумію... Звичайно, я розумію.

– Тому я хотів попросити... Не могла би ти відправити їй листівку? Напиши хоч два слова привітання. Будь-які два слова. І підпис: «Цілую тебе, скоро повернуся, тато». Ти можеш це зробити так, щоб ніхто не знав?

Анжела задумалася. Вона не відповідала досить довго. Напевно прикидала, чим їй може загрожувати виконання мого прохання.

– Я спробую... Я зроблю все, що зможу... Мені дуже хочеться вам допомогти. І вашій дочці теж... Справді, дуже хочеться!

Сказавши це, Анжела вискочила з кімнати. Я, звичайно, сумнівався, що мій задум вдасться. Але тепер у мене принаймні була надія подати звісточку додому.

Звичайно, я не був таким дурнем, щоб вірити в те, що старпом Ситник виконає мою вимогу і відправить Насті телеграму. Але обкрутити мене навколо пальця бандитам було так само просто, як і позбавити життя. А от Анжела, принаймні, не обдурить.

3

Гарпун, Ситник і Цукор приїхали тільки під вечір.

Настрій у них був бадьорим, а морди – червоними й обвітреними. Можна було здогадатися, що весь цей день вони провели на вулиці, на пронизливому вітрі.

Анжела вже попередила мене про мету їхньої поїздки. Але я, звичайно ж, робив вигляд, що ні про що не здогадуюся.

– Ну що, док, знайшли ми тобі апаратуру, – сказав Гарпун з дуже задоволеним виглядом.

– Проваладалися цілий день, блін, – уставив Цукор.

– І що за апаратура? – поцікавився я.

– Та хрін розбереш! Там навалом усякої! Хоч задницею жуй, – Цукор був, як завжди, точний в оцінках.

– «Там» – це де? – запитав я.

Я думав, що вони мають на увазі якийсь радіоринок.

– У цьому інституті... Як його...

– В Інституті проблем фармацевтичної промисловості, – підказав більш ерудований Гарпун.

Так вони вам і продали свій спектрограф! Тримай кишеню ширше! – посміхнувся я.

– А ми і не збиралися купувати! – заламав брову Гарпун. Ми своїми бабками розкидатися не звикли...

– Навіщо ж ви туди ходили?

– Та виглядали там. Що, де, як. Ми ж туди сьогодні вночі поїдемо. Тому готуйся, док!

До мене нарешті дійшло. Як до жирафи. Вони хочуть улаштувати мені екскурсію, щоб я скористався апаратурою і визначив їм назву наркотика. У них що там, сторож куплений? Недовго думаючи, я запитав про це Гарпуна.

– Нє-а. Я ж тобі сказав, що ми свої бабки на мудодзвонів витрачати не звикли. Довіряти всякому гівну теж не можна. Вранці візьмуть із нас бабки, а ввечері подзвонять ментам.

– Як же ми туди зайдемо?

– Прорвемося з боєм, док, – заспокоїв мене Гарпун, наче йшлося про те, щоб піти випити пивця в генделик.

4

На ділі я був уперше. Я навіть ніколи не вимовляв такої фрази – «йти на діло».

Усе було, як і має бути. Маски, холодна і хижа зброя в руках моїх компаньйонів, вивірені рухи і суворі очі.

Наша новенька «Волга» кольору вершкового морозива пригальмувала на задвірках Інституту.

Стояв собачий холод, а опалення в машині не працювало.

Марина сиділа на задньому сидінні поруч зі мною і цокотіла зубами. Гарпун і Цукор теж були тут – а як же інакше? Має же хтось приглядати за мною, щоб я не дав драла.

План був простим. Знешкодити охоронців, яких було четверо. Причому зробити це так, щоб ніхто не встиг увімкнути сигнал тривоги. Захопити одного охоронця із собою за провідника. Разом із ключами від усіх корпусів і кімнат.

Потім залізти в лабораторний корпус «С» і там на якийсь час облаштуватися. За найоптимістичнішими підрахунками, мені треба було не менше години. А за найпесимістичнішими, я міг не впоратися і за три.

Звичайно, якби ми задумали такий хід у році вісімдесят восьмому, я б вирішив, що ми просто подуріли. Тоді штат охорони подібних закладів був солідним. У той час ми ще боялися шпигунів, витоку інформації, крадіжки секретів. А тепер, коли всі секрети або давно продані, або відомі кожному американському студентові, країна не боїться нічого. Тому четверо п'яниць як охорона були якраз.

– Навіть якщо хтось у ментовку подзвонить, ті не приїдуть, – сказав Цукор. – Ментовці в падло такими дурницями займатися.

У мене не було такої твердої впевненості, як у Цукра. Але все-таки я розумів, що, швидше за все, так і буде. Інститут стояв на околиці, оточений пустирем і посадкою. Машини мимо не їздили, посту ДАІ близько не було. І до всього, була неділя.

Ми вийшли з машини і рушили вбік освітленої будки охорони біля в'їзду на територію Інституту.

5

– Допоможіть, людині погано! – несвоїм голосом репетувала Марина.

Вона тарабанила тонкими пальчиками у віконце будки. Обличчя її було перекошене від страху. Ми спостерігали за виставою, що розігрувалася, через огорожу.

Будь ласка, скоріше! – заходилася Марина.

Виглядала вона дуже правдоподібно. Волосся розпатлане, куртка розстебнута, обличчя вимазане брудом.

Можна подумати, що вона дійсно потрапила в аварію. Марина була дуже хорошою акторкою. Я б ніколи не подумав, що настільки хорошою.

– Там чоловік помирає! Та люди ви чи звірі!? – кричала Марина, показуючи кудись у темряву.

Нарешті їй відчинили. На порозі будки стояв чоловік у тільнику і з кобурою на боці. Через його спину визирав ще один – плюгавий і патлатий. На ньому були ватник і шапка-вушанка. Типовий сторож зі стажем.

Це була перша двійка. Двоє інших сторожів сиділи безпосередньо в головному корпусі, який був зв'язаний із прохідною на воротах системою зв'язку.

– Чого треба, красуне? – поцікавився той, що був у тільнику.

Марина проспівала свою пісню на «біс». Про те, як її «Запорожець» наскочив на люк, у нього відлетіло колесо, і машина врізалася в дерево, а її дядько лежить там із переламаними ногами...

– Скоріше допоможіть! Його треба винести з машини, а я сама не можу! – кричала Марина.

– А скільки заплатиш, золотце? – поцікавився плюгавий чоловічок у шапці-вушанці спокійним і діловим тоном.

Від такого повороту подій я ледь не втратив свідомість. Але Марина, здається, не розгубилася. На відміну від мене, вона була великим знавцем людської натури.

– Двадцять баксів на двох, – сказала Марина. – Тільки швидше, я вас дуже прошу!

– Не годиться, – сказав плюгавий.

– Не годиться, – підтримав його той, що в тільнику. – Зараз часи он які пішли. Сама знаєш, красунечко.

– Двадцять п'ять! – сказала Марина, гнівно блиснувши очима. І додала: – У мене з собою більше немає.

– Тридцять, – заперечив плюгавий. – Потім розберемося. Часи, сама знаєш, які! Що таке тридцять зелених? Один раз кралечку зводити в кафе – і немає. Так що тридцять зелених – це по-людськи.

– Добре, тридцять, – важко зітхнула Марина. – Тільки пішли швидше, а то дядько... Знаєте, він у мене старенький уже!

– Ми ось через тебе пост кидаємо, – з докором сказав той, що в тільнику, і причинив двері будки. – Керівництво дізнається шкіру здере. А ти на гроші жлобишся.

Вони вийшли на вулицю і повільно рушили слідом за Мариною. Ситник вийняв з кобури пістолет, заря-

джений капсулами з «м'яким» нервово-паралітичним газом. Люди Голландця були гуманними бандитами – вони не вбивали без особливої потреби.

Відокремившись від нас, Ситник безшумно, мов ідеальний спецназівець, прилаштувався за групою з трьох чоловік, яка прямувала вбік посадки. Прожектор на воротах світив їм у спини.

Марина впевнено йшла попереду, рятівники її дядька нетвердою ходою пленталися слідом.

Ситник ішов за десять кроків за ними. Усе було б, як задумано, якби чоловік у тільнику не виявив завидної спостережливості. Він уважно подивився на землю, по якій стелилися довгі тіні, і сказав своєму компаньйонові:

– Ти глянь, Грицю, нас наче троє, так?

Плюгавий Гриць перерахував тіні й мовив:

– Та за нами якийсь мужик іде!

Усі, крім Марини, обернулися. Чоловік у тільнику потягнувся до кобури. Марина відскочила вбік і затисла ніс долонею. Двічі озвався газовий пістолет Ситника. Звичайно, реакція колишнього старпома була значно кращою, ніж реакція чоловіка в тільнику.

Як тільки два тіла впали на землю, ми вискочили з укриття. Допхали тіла охоронців до посадки і кинули їх на купу торішнього листя.

Вони пролежать там без свідомості десь години з чотири. У найгіршому разі застудяться.

6

Зв'язки ключів у будці біля воріт не було. Втім, було б дивно, якби ми її там знайшли. Ситник скрипнув із цього приводу зубами й підняв трубку телефону.

– Грицю? – запитали на тому кінці проводу. – Якого хера так пізно?

Голос в охоронця був п'яним і веселим, що мене особисто обнадіяло. З п'яними ж упоратися значно легше! Та й охоронців можна зрозуміти. Чим ще займатися в такий час і в такому місці?

– Який тобі Гриць!? – гаркнув Ситник. – Полковник Миколаїв з тобою розмовляє! Відчиняй двері головного корпусу. Екстренна перевірка з прокуратури.

Командирські інтонації вдавалися Ситникові на славу. Навіть капітан Єрмоленко не вмів так смачно гаркати на підлеглих, як це робив старпом Ситник.

– Вас зрозуміли. Відчиняємо, – тричі гикнувши від страху, відрапортував охоронець. – Сержант запасу Пилипчук.

Замкнувши двері будки зсередини, ми вийшли у внутрішній двір і миттю побігли до дверей головного корпусу Інституту.

Збоку ми і справді нагадували якийсь секретний підрозділ по боротьбі з організованою злочинністю на завданні: всі в цивільному, зі зброєю (крім мене) і злі, як чорти.

Коли ми підбігли до центрального входу, двері вже були розчинені навстіж. Сержант запасу Пилипчук, як виявилося, зовсім молодий, голий по пояс двадцятилітній хлопчисько з веснянкуватим носом, стояв біля дверей із розгубленим виглядом і був готовий діставати по шиї. Мабуть, стійкий умовний рефлекс діставати по шиї залишився в нього з армії.

– Чому розхристаний? – продовжував ламати комедію Ситник.

– Ми того... не знали...

– Де твій напарник?

– Він це... спить... утомився...

– Чому спить під час виконання службових обов'язків?

– Та ми це... не знали.

– Як його прізвище?

– Пазиненко.

Пішли, поговоримо з Пазиненком.

Ситник говорив, не знімаючи маски. Але це, здається, зовсім не здивувало сержанта Пилипчука. Швидше навпаки – додало правдоподібності. А наша присутність його просто надихала – такі гості, ні з того ні з сьо-

го! Мабуть, про те, що збройні бандитські формування існують не тільки в телевізорі, але й у житті, сержант запасу Пилипчук навіть не підозрював.

7

Ми вломилися в підсобку. Другий охоронець, абсолютно голий і п'яний, як чіп, лежав на дивані, розкинувши руки. Поруч із ним була дівчина. Вони спали. Не впізнати в дівчині дешевеньку повію було важко.

Тона тіней на очах, півтони рум'ян на щоках. Сітчасті колготи, рожеве декольте, з якого, наче ненароком, вивалилися груди. Волосся, вибілене перекисом водню, причому корені вже встигли відрости.

– Що тут відбувається? – строго запитав Ситник.

– Культурно відпочиваємо... типу того... – пояснив охоронець і почервонів.

Повія розплющила одне око і подивилася на нас із неприхованим інтересом.

– Мене звати Леля, – сказала вона низьким, прокуреним голосом. – Ви теж до мене, так?

Ми із Ситником переглянулися. Комедія явно затягувалася. Час минав, а ми ще не проникли в лабораторію.

– Де у вас туалет? – запитав Ситник сержанта Пилипчука.

– Т-там, – той указав на двері з табличкою, на якій був зображений джентльмен у капелюсі.

«Міг би і здогадатися, – подумав я. – За запахом».

– Слухай, Лелю. Ми не до тебе. Тому вставай і марш у туалет.

– Це ще навіщо? – капризно протягнула дівчина. – Він же чоловічий!

– Я сказав, що в туалет, – значить, без розмов, – гаркнув Ситник, обернувся і зробив знак Цукру і Гарпунові.

Ті спритно підхопили з дивана тіло сплячого і потягли в туалет, відкіля лунали незадоволені коментарі Лелі. Сержант голосно гикнув, буркнув «вибачте», набрав у легені повітря і нарешті поцікавився:

Пане полковник, а навіщо Пазиненка в туалет? Там же навіть води немає.

Цілком імовірно, він так і не зрозумів, що відбувається. А я завжди наївно думав, що такі ідіоти зустрічаються тільки в підручниках із психіатрії.

– Збройний напад, хлопче, – пояснив Ситник і його парабелум уперся в груди сержанта Пилипчука. – Будеш добре поводитися – залишимо живим.

8

Ще півгодини ми витратили на пошук потрібної лабораторії. Проблема була в тому, що я сам погано пам'ятав, яка саме апаратура мені потрібна і як вона виглядає. Нарешті ми все-таки знайшли щось схоже на спектрограф.

Після того, як був оголошений «збройний напад», із сержанта Пилипчука хміль як корова язиком злизала.

Він перестав гикати, став зібраний, небагатослівний і ввічливий до ідіотизму. Він послужливо відчиняв усі двері, на які тільки я показував, і не випендрювався. Напевно, йому дуже хотілося жити. Що ж, хлопця можна зрозуміти.

Нарешті мені вдалося ввімкнути спектрограф, з'єднаний з ним через цифровий інтерфейс комп'ютера, і запустити програму хімічного аналізу.

Марина стояла в мене за спиною і допомагала мені чим могла. У неї того дня була подвійна функція. З одного боку, вона була моєю асистенткою, з іншого – охороною.

Крім Марини допомагати мені не було кому. Цукор залишився вартувати замкнених у туалеті Лелю і Пазиненка. Гарпун тримав під прицілом сержанта Пилипчука, а Ситник курив, дивився на годинник і наглядав за обстановкою.

– Довго ще? – запитав він, нервово затягуючись.

– Довго. Десь півгодини, – відповідав я.

Сказав я це, щоб якось підбадьорити старпома. Чесно кажучи, апаратура працювала настільки повільно і

зі скрипом, що я взагалі мав сумніви, чи з цього щось вийде.

– А швидше не можна? А то всяке може бути.

– Швидко тільки кошенята родяться, – відповів я.

– Не квап його, – гаркнула Марина, втупившись поглядом в екран комп'ютера.

Аналіз ішов повільно. «Аналіз завершений на десять відсотків», – світився на екрані комп'ютера маловтішний напис.

– Залишилося ще дев'яносто відсотків, – сказала Марина і зітхнула.

Цієї миті скляні двері в лабораторію відчинилися і на порозі виник чоловік у білому халаті.

У руці в нього була пробірка, наповнена якоюсь жовтогарячою рідиною. Чоловік обвів нас здивованим поглядом з-за окулярів із величезними опуклими лінзами.

Я був готовий битися об заклад, що перед нами – типовий представник загону трудоголіків. Такі ночують на робочому місці. Такі забувають імена дружин і дітей, надаючи перевагу своїм пробіркам і установкам. Як скоро з'ясувалося, я був недалекий від істини.

Ситник відреагував миттєво – він уже тримав гостя під прицілом.

– Що тут відбувається, Федоре? – строго запитав працівник, звертаючись до сержанта Пилипчука.

Збройний напад, – відповів той і подивився на Ситника, наче шукав у нього підтримки.

Ситник не поспішав уживати радикальних заходів.

– Це ще хто? – запитав він Пилипчука.

– Професор Зелений. Начальник цього сектора, – сказав чоловік, поставив пробірку на дірчасту підставку на столі й зробив два кроки в наш бік.

– Краще стіите там, де стоїте, професоре, – Ситник тримав гостя під прицілом парабелума.

Але сивоголовий професор не звертав уваги на погрози Ситника. Трохи накульчуючи на одну ногу, він попрямував до нас із Мариною і вибухнув спонтанною нотацією.

Хто дав вам дозвіл працювати на моїй апаратурі? Хто вам дозволив!? Хто вас узагалі сюди пропустив!? Та ви знаєте, скільки коштує ця апаратура? Я ж відповідаю за неї головою, як ви не розумієте?

– Ми розуміємо. Ми нічого не зіпсуємо. Слово честі, – пробубнів я.

На моєму обличчі була вовняна маска, і говорити через дірку для рота було таки не зручно.

– Якщо ви наблизитеся до них хоча б на один крок, я буду стріляти, – твердо і голосно сказав Ситник.

До професора нарешті почало доходити, з ким він має справу. Він зупинився, зняв окуляри і почав їх нервово протирати подою халата.

Щоб бути ще переконливішим, Ситник вистрілив в одну з люмінесцентних ламп, що рядами висіли на стелі. Плафон розлетівся на друзки.

– А зараз, професоре, ви сядете на цей стілець і будете сидіти на ньому тихо, як миша. Скажете ще хоч слово – я вас застрелю.

– Т-так, – кивнув професор і покірно почимчикував до стільця. – Застрелите, – луною повторив він.

– Залишилося ще двадцять відсотків, – оголосила Марина.

9

Це була мить мого торжества.

Через п'ятнадцять хвилин могильної тиші я виглянув з-за комп'ютера і повідомив Ситникові, що операцію можна згортати.

– Дізнався? – запитав Ситник, пожираючи мене очима.

– Дізнався. Це «синя мрія».

Марина запустила на комп'ютері програму, що відповідала за знищення всієї інформації, використаної в роботі.

Я подумав, що це зайве. Ті, хто будуть цікавитися нашою операцією, за дві секунди визначать, що саме ми аналізували і до яких результатів прийшли.

Для того, щоб замести сліди по-справжньому, треба знищити і спектрограф, і комп'ютер, і професора Зеленого.

Перед тим, як іти, ми замкнули професора в кімнаті. На прощання, щоб професору добре спалося, Ситник випустив у простір лабораторії капсулу з «м'яким» нервово-паралітичним газом. Це для того, щоб він не викликав завчасно міліцію.

Те ж саме зробили з сержантом Пилипчуком, з повією Лелею й охоронцем Пазиненком. У це важко повірити, але коли ми повернулися і відімкнули туалет, то побачили, що Пазиненко продовжує спати, поклавши голову на кришку унітаза.

ГЛАВА 16. НОВИЙ ХАЗЯЇН

1

Головний офіс фірми був занурений у пітьму. А в двох компактних одноповерхових виробничих корпусах кипіла робота.

Жалюзі на усіх вікнах були опущені. Тому тільки вузькі смужки світла, що лежали на потрісканому асфальті внутрішнього двору, та димок, який курився над чотирма вузькими трубами, свідчили про те, що в корпусах іде якась робота на благо народу.

У тому, що діяльність іде саме на благо народу, можна було не сумніватися. Будь-хто, хто відкрив би статут фірми, у розділі першому «Мета і завдання» зміг би прочитати: «Виробництво, збереження і збут лікарських препаратів, схвалених Міністерством охорони здоров'я України». Кожному зрозуміло, що Міністерство охорони здоров'я нічого поганого не схвалить.

Фірма займалася виготовленням препаратів з риб'ячого жиру. Раз на два тижні з Ізмаїлу приходила вантажівка, набита першосортною сировиною. Вона розвантажувалася на внутрішньому дворі, заступник

директора з виробництва і комірник підписували накладні, і вантажівка їхала.

Потім четверо чорноробів із «магнумами» перевантажували рибу в іншу машину. Заступник директора і комірник підписували зовсім інші папери, і машина рушала до Криму. Там вантаж, доставлений машиною, зникав у топці місцевої сміттєспалювальної фабрики.

Сировина надходила із зовсім інших джерел. І справжня продукція не мала нічого спільного з благом народу.

Ростобан підійшов до прохідної фірми о пів на дванадцяту ночі. Він був одягнений у коротку куртку, високі черевики і потерті класичні джинси. Не минаючи прохідну, потрапити в офіс фірми було неможливо.

Охоронець кинув на Ростобана короткий підозрілий погляд.

– Пароль, – зажадав він.

– Хер.

– Я не жартую. Хазяїн дві години тому поміняв пароль.

– Який же ти кретин, Берцику, – зітхнув Ростобан. – Ми ж з Хазяїном цей пароль самі призначали.

– Пароль, – повторив охоронець.

– Ну ІТУ-4.

Проходь.

Там, усередині, теж сидів охоронець. Ступаючи нечутно, Ростобан підійшов до залізних дверей і дістав ключі. Дуже обережно, плавно відкрив замок. Так само плавно потягнув двері на себе.

Тому, хто спостерігав би за Ростобаном збоку, могло здатися, що він дивиться телевізор з вимкненим звуком. Ростобан діяв зовсім безшумно.

Коли двері відчинилися досить широко, Ростобан прослизнув усередину. Як він і думав, Колун клював носом на пості. Дійсно, чого б не подрихнути, якщо ти сидиш за зачиненими дверима приміщення, яке знаходиться усередині периметра, що охороняється?

«Ну буде тобі, козлові, наука», – подумав Ростобан і пройшов повз Колуна в офіс.

Він пройшов по зануреному в пітьму коридору до останніх дверей, за якими був Головань. Сидить зараз, мабуть, на стільці, тупо вирячується в темряву перед собою і мукає щось незрозуміле. Як під «синьою мрією». З тією лише різницею, що Голованю «синьої мрії» не треба. Він сам собі «синя мрія». І червона, і зелена.

В обов'язки Колуна входило повідомляти Хазяїна про всіх, хто проходить по селекторі. Тобто теоретично ніхто не міг застати Голованя зненацька. Але не Ростобан.

Він поклав долоню на округлу ручку дверей і обережно спробував, чи вона провертається. Ні. Замкнено. Ростобан поліз за універсальною відмичкою.

Через півхвилини замок піддався. Настільки ж безшумно, як і зовнішні двері.

Ростобан різко крутонув ручку вправо і ввірвався в кабінет. Наосліп ляснув по вимикачі – добре, що знав, де той розташований. З-під стелі заюшило світло.

Головань сидів за столом. Прямо в груди Ростобану був спрямований улюблений обріз хазяїна – дванадцятого мисливського калібру.

– Четвірка з плюсом, – вищирився Головань. – Але не п'ятірка.

2

– Як ти мене вирахував? – запитав Ростобан. – Ти що, чув як я в замку колупався? Не мав би!

– Ех, Ростобане, Ростобане... Ти мене маєш за повного недоумка... Жерти будеш?

Головань походжав по кабінеті, заткнувши обріз за пояс. Самовдоволена посмішка не сходила з його обличчя.

– Давай. Деньок сьогодні видався хреновий. На мені шість нових мокрих справ.

– Чого ж ти відразу не сказав!? – стрепенувся Головень.

– Як я тобі мав сказати? Відкритим текстом по радіотелефону, так?

– Ну пароль же сказав змінити? Відкритим текстом, не побоявся, наче.

– Я ж тобі розумно сказав «місце твоєї ходки». А як вухатим це прошарити, якщо вони не знають, з ким я говорю. Взагалі, пароль тут ні до чого, туфта. Просто хотів тобі натякнути, що не все чисто.

Твій натяк я зрозумів, як бачиш, – кивнув Головань. – А з Колуном сам розберуся.

Головань натиснув на кнопку селектора і закричав: «Колуне, підйом!» Потім пішов довгий потік лайки, а за ним кілька слів про «хавку» й горілку.

– Та що Колун, – великодушно махнув рукою Ростобан. – Якщо ти і без нього мене вирахував, то Колун тепер може спати хоч добу. І я навіть не зрозумів, як саме ти це зробив.

– А так. От ти розумний і через це не маєш спільної мови з братвою. А поговорив би щиро з Колуном – він би тобі розповів, що три дні тому в офісі були електрики. Щось колупали-колупали, а потім забралися. Як ти думаєш, вони проводку дивилися чи лампочки міняли?

– Усе, зрозумів, можеш не продовжувати. Який принцип сигналізації?

– Мене принципи не гребуть. Сигналізує вона особисто мені.

Головань відгорнув полу піджака й постукав по маленькій пластмасовій коробочці, схожій на пейджер, що висіла в нього на поясі.

– Куди не глянь – суцільна техніка, – процідив Ростобан. – Не люблю техніку. Для нормальних мужиків роботи скоро не залишиться.

– Досить мені зуби заговорювати, – різко перебив його Головань, нахиляючись до Ростобана, який недбало всівся на край столу.

Від його самовдоволеної благодушності тієї миті не залишилося й сліду. Такі перепади настрою в Голованя часто траплялися.

– Розповідай, що в тебе за мокрі справи, і чому я не можу знайти ні Чичу, ні Десну.

– Ти і Лося тепер не знайдеш, – зло прошипів Ростобан.

Він подався вперед і впритул подивився на Голованя.

– Тому що менше треба випендрюватися. Пропонував я тобі: давай, я просто цього капітана продірявлю, та й по всьому? Казав, що не треба з дрібнотою зв'язуватися? Казав!!?

Ростобан був єдиною людиною, яка вміла поставити себе нарівні з Голованем. Для всіх інших Головань був або Хазяїном, або ворогом, або просто одним із багатьох небезпечних авторитетів на сходці законників.

– Казав, тільки до чого тут це!?

– А до того, що повна туфта вийшла! Уся твоя хитрожопа підстава зі Степаном слабо спрацювала, ментовка сьогодні вранці сцапала його плюгавого кореша! І розкрутила, як пацана. А сьогодні вдень менти наїхали прямо на хату до Сотника. Там були Чича, Лось і Десна, відразу після мокрої справи зі Степаном. От і уяви, що було б, якби вони Десну чи Лося почали колоти.

Головань одразу якось обм'як. Він повернувся у своє крісло і розстебнув сорочку до самого пупа.

– Викладай по порядку, – прохрипів він.

3

На годиннику була десята вечора. Все, що можна було оглянути, сфотографувати, внести в протокол, було оглянуто, сфотографовано, внесено в протокол.

У будинку Сотника залишили трьох досвідчених оперативників з управління з дуже чіткими інструкціями. Їхньою задачею було арештовувати кожного, хто наважиться не те що проникнути в будинок, а взагалі косо глянути в його бік. Їм також було дозволено відкривати вогонь без попередження.

– Слухай, Романе, ти як, втомився дуже? – запитав Сергій, коли вони, похитуючись від утоми, попрощалися з оперативниками і вибралися з будинку.

Якщо мене перемістити горизонтально, я миттю засну. А взагалі – тримаюся.

Тоді зараз повеземо Сотника в управління. Будемо колоти.

А до завтра не потерпить? – з надією запитав Роман.

– Не потерпить. Дуже мені не сподобався тон Куліша. Щось він там каламутить з цими піжонами на «Лінкольні». Запросто може статися, що ніякої облави не буде. Тому треба вибити із Сотника всю інформацію до останньої крупинки. Особливо щодо Ростобана.

– Так він тобі й скаже! – фиркнув Роман. – «Нічого не бачив, нічого не знаю, я чесний фотограф-порнограф, вліпіть мені півтора року умовно і залиште в спокої».

– Ну, по-перше, йому навіть за опір при арешті світить більший термін. По-друге, треба йому очняк з Лисюком улаштувати. По-третє, «мокрухою» полякати. Він же на джипі був затриманий, а в джипі – труп. Від такого Сотник розколеться.

Дурниця. У кращому разі він дасть свідчення після того, як ми Ростобана піймаємо і засунемо в СІЗО. Це може бути. Але до цього – побоїться. Тому давай, Сергію, не будемо морочити собі голови й поїдемо спати.

– Твоя взяла. Але тоді я прошу для затриманої Алевтини Михайлівни Бджолюк підписку про невиїзд.

– Підписку про невиїзд? Для затриманої, яку підозрюють у співучасті в убивстві? – Роман єхидно примружився.

Якому вбивстві, ти здурів, чи що? – Сергій по-справжньому злякався.

Її ж, пане капітан, затримали в джипі, а там був труп. Сам сказав. Чи ти вже про це й не думаєш?

А-а, Сергій полегшено зітхнув. – Знаєте, пане майор, це дурниця. Громадянка Бджолюк була заручницею. Лише заручницею. Це й Андрій підтвердити може. Навіть участь її в діяльності Сотника довести не-

можливо за відсутністю прямих доказів. Тому давайте, пане майор, я відвезу громадянку Бджолюк додому і вибачуся перед нею від імені органів за заподіяні незручності.

– Узагалі-то, Сергію, – Роман наблизив губи впритул до вуха свого друга і перейшов на напівшепіт, детектив має думати тим, що в нього вище пояса. Але тебе, як неодруженого, можна зрозуміти. Тому вирішуй це питання на свій розсуд. Але пам'ятай: якщо вона завтра зникне з нашого поля зору, Куліш тебе переведе в патрульно-постову. І будеш ти там технічний спирт синячити з усякими старшинами Придибайло до кінця своїх днів.

Сергій подивився на Романа і сказав:

– А я взяв та й злякався.

Роман зрозумів, що Сергій образився. Але що такого образливого він сказав?

4

Вони тільки що від'їхали від управління. Сергій віз Алевтину на своєму «Форді» до неї додому.

Сергій завжди легко знаходив спільну мову з представницями прекрасної статі. Але цього разу він почувався трохи не в своїй тарілці.

– Будьмо знайомі, – сказав він дерев'яним голосом, не відриваючи погляду від дороги. – Мене звати Сергій. Я...

– «Нещадний борець зі злочинністю», так? – перебила його Алевтина зі смішком.

– Так. А ви звідки знаєте?

– Ви вже представлялися. Там, на трасі, коли скинули нас у кювет.

– Точно, – Сергій зніяковіло всміхнувся. – Було таке. Знаєте, день видався препаршивий. Усе з голови повилітало.

– Та можу собі уявити, – Алевтина швидко посумнішала. – Це найгірший день у моєму житті.

– А у вашому чому?

– Бо я втратила улюблену роботу.

Сказано це було щиро. Не «легку», «прибуткову» чи «цікаву», а «улюблену»!

– А я був би радий втратити свою роботу, – ні з того, ні з цього буркнув Сергій.

– Брешете. У вас очі такі, знаєте... трохи дикі. Людям з такими очима на роду написано бути або солдатами, або льотчиками. Ви, мабуть, природжений солдат. І дуже любите свою роботу. Погоні, бійки, перестрілки – це ваша стихія.

– Це стихія оперативників і «Беркута». А я слідчий. У мене таке нечасто, якщо не брати до уваги останніх днів.

– Тоді зрозуміло, чого ви хочете піти зі своєї роботи. Вам просто дуже хочеться стати оперативником.

– Після того, як я сьогодні побачив вас, мені до оперативників перехотілося. А раптом мене вб'ють завчасно? До того, як ми з вами познайомимося ближче.

– А ви впевнені, що в нас є шанс познайомитися ближче?

– Це залежить від мене. Правильно?

Алевтина промовчала. Сергій ледве не ляпнув попсове «мовчання – знак згоди».

– Серйозно, Алевтино. Не хочу я на оперативну роботу. І в «Беркут» не хочу. Інша річ – стати радником міністра внутрішніх справ у якійсь затишній банановій республіці, забрати вас із собою, пити коктейлі, їздити на прийоми в американське посольство...

Через якусь мить вони обоє реготали, як божевільні.

5

Тільки коли вміст шостої чарки перекочував у шлунок Ростобана, він зміг нарешті трохи розслабитись. Настрій поступово поліпшувався.

Головань навпаки – від горілки супився дедалі дужче. Необхідні вказівки «колегам», які випливали з розповіді Ростобана, були уже віддані.

Тепер залишалося тільки сидіти, тупо п'ялитись у стіну і сподіватися на те, що фірма не потрапила в поле

зору карного розшуку. Бо з усього виходило, що потрапити не могла.

– Ні, Колуне. Ти куди ліг? – запитав Головень. – Це тільки шістдесят сім. Тобі ще сорок два рази.

– Тридцять два, – машинально виправив Ростобан. – А взагалі, відпустив би ти його. Йому зараз барахло вантажити, а який з нього носій після дев'яноста дев'яти віджимань?

На Колуна було важко дивитися. Його тіло, червоне і мокре від поту, ходило ходором від перенапруги. Було видно, що Колун більше не потягне й трьох разів.

– Сорок два, – вперто заперечив Головань. – А будеш дуже розумним, сам ляжеш віджиматися.

– Не ляжу, – похитав головою Ростобан. – І ти це знаєш.

– Розумний ти став, Ростобане, – почав він із загрозливим придихом. – Розумний, та не надто фартовий...

Цієї миті врубався селектор.

– Хазяїне, це Бера. У нас повно гостей.

– Які ще гості о першій годині ночі?

З обличчя Голованя Ростобан помітив, що той дуже злякався. Нехай полякається, йому це корисно. Ростобан зробив знак Колуну, щоб той провалював.

Замість Берцика відповів чужий голос із легким акцентом.

– Здоров! Побазарити треба.

– А, це ти, Арсене. Здоров, коли не жартуєш. Що це ти без попередження?

– Та от є в нас думка, що ти банкрут. Тому приїхали до тебе на бізнес-нараду.

– Ну то скажи, щоб пропустили.

– А нам твоїх пропусків не треба.

Цієї миті на поясі Голованя запілікав інтерфейс сигналізації. Це означало, що поки Арсен на прохідній заговорює Хазяїнові зуби, по коридорі вже хтось рухається. А ще це означало, що Берцик, швидше за все, вже мертвий.

Головань розгублено опустив погляд на черево.

Ростобан шостим відчуттям усвідомив, що всі ставки зроблені і більше не приймаються. Секунда зволікання – і він розділить долю Голованя. Ростобан схопив свого хазяїна за шию і з маху увігнав його мордою у велику емальовану миску із салатом з омарів. Вільною рукою він вихопив пістолет і вистрілив Голованю в тім'я.

«Може, і не надто фартовий, та фартовіший, ніж ти», – подумав Ростобан.

– Арсене, слухай сюди, – уривчасто сказав Ростобан у селектор. – Головню кришка. Якщо хочеш повернути свої бабки, скажи своїм псам, щоб не рвалися з ланцюга. А то від мене мертвого ти ні хріна не дізнаєшся, зрозумів?

– Ну ти, шакале, у своєму репертуарі, – у голосі Арсена змішалися в пекельне вариво злість, повага і досада. – Добре, сиди спокійно. Зараз поговоримо.

Коли двері відчинилися, і на порозі з'явилися з калашами двоє бойовиків Арсена, Ростобан сидів у кріслі і пив горілку.

6

Арсен був дуже серйозною і страшною людиною. Значно серйознішою і страшнішою, аніж могло здатися, дивлячись на цього непоказного чоловічка передпенсійного віку, схожого на відставного архіваріуса. Вусики щіточкою, вузьке щуряче обличчя, напівпрозорі карі очі.

В Арсена водилися гроші, причому стільки, що Головань про такі суми міг тільки мріяти, хоч бідним родичем себе ніколи не вважав. Принаймні, донедавна. До того самого часу, поки «Карелія» не пішла на дно разом із безцінним вантажем.

Ще в Арсена була влада. Він міг одним словом підняти з темного, бездонного виру великого міста стільки озброєних людей, що важко й повірти. П'ять, десять, тридцять. Зараз він привів із собою два з половиною десятки. Тобто втричі більше бойовиків, ніж залишалося у Голованя після загибелі Десни, Лося і Чичі.

Точної суми Ростобан не знав, але не сумнівався в тому, що якщо Арсен особисто прийшов просити з Голованя грошей, отже почнуться дуже серйозні розборки. Настільки серйозні, що без крові не обійдеться.

Тому Ростобан без роздумів знищив Голованя як носія безцінної інформації, за яку той міг вторгувати собі в Арсена життя. Ростобан став одноосібним власником цієї інформації а отже, незамінним для Арсена. Зрештою, яка різниця, на кого працювати?

– Ну добре, Ростобане. Розповідай, що тут у вас коїться. Тільки не бреши, бо будеш у мене тиждень на рожені обертатися, поки здохнеш.

– Розповідаю. Покупець готовий чекати ще два тижні. Цього вистачає, щоб знайти і повернути товар. Крім цього, друга така ж партія буде готова післязавтра.

– Так? Те саме я два тижні тому чув від Голованя. Слово в слово.

– Так, але тепер це правда. Партія дійсно буде готова післязавтра.

– Кепські справи, Ростобане. Переправити її покупцеві за два тижні ви не встигнете. Доведеться тебе саджати на рожен.

– Встигнемо, – «рожен» Ростобан проігнорував. – Бо перша партія вже майже на місці.

– Що ти мені париш, шакале? – прошипів Арсен. – Де «на місці»? Вона ж пішла до риб разом із «Карелією»!

– Ні, Арсене. До риб пішли тільки троє людей Хазяїна.

– Якого хазяїна? – недобре примружився Арсен. – Тепер я хазяїн. Та й завжди ним був.

– Я мав на увазі Голованя, – спокійно пояснив Ростобан.

На майбутнє він відзначив для себе, що подібним чином обмовлятися не слід – це може дорого обійтися.

– Забудемо про нього, вся річ у товарі.

– Це правда, – після паузи погодився Арсен. – Ти сказав, що товар не пішов до риб. Продовжуй.

– Товар виплив і зараз у Приморську. З ним усе гаразд. Залишилося тільки точно визначити, де саме шукати цих блатарів із товаром. А коли ми їх знайдемо, вони вже нам за милу душу допоможуть здати товар покупцеві. Тому що ми їх дуже чемно попросимо.

Ростобан широко, по-голлівудськи посміхнувся, оголюючи великі білі зуби.

– Не зрозумів. Що за блатарі, до чого тут Приморськ?

– До того, що «Карелія» затонула біля берега, в районі Приморська. Я ще тоді запідозрив, що в цій справі є підступ. Важко сучасному кораблеві так просто піти на дно. Нам із... Голованем було зрозуміло, що якась сволота відправила «Карелію» на дно через товар. Спочатку ми думали, що цим займалося СБУ, але в нас кінці з кінцями не зійшлися. СБУ дочекалося б приходу «Карелії» у Стамбул.

– Добре працюєте, пацани, – з убивчою іронією процідив Арсен. – Хто землю жер, що справа чиста і про неї ніхто не знає? І хто перед СБУ проколовся?

– Чиста випадковість. Інформація пішла по такому каналі, що передбачити було неможливо.

– Учений ти надто, Ростобане. Відразу видно – параші не нюхав. «Інформація», «канал»... Хто стукав!?

– Хто стукав – того вже немає.

Ростобан розумів, що постійно балансує на грані дозволеного. Ні своїм, ні чужим Арсен не прощав подібних недомовок. Але зараз його зацікавленість у Ростобані була дуже великою. Тому Арсен мовчки проковтнув пігулку. Ростобан продовжив:

– «Карелію» втопила не СБУ, а хтось інший. І хтось убив Ступу з братами, які супроводжували товар. Не може такого бути, щоб баби з дітьми спокійно сіли в шлюпки, а троє здоровенних мужиків зникли безвісти. Тому ми потихеньку, інтелігентно так наїхали на капітана. Єрмоленко було його прізвище.

– Я знаю, – уривчасто кинув Арсен. – Головне давай!

– У головне ти не повіриш, якщо я тобі не розповім, як усе було. Спочатку ми наїжджали на капітана від

імені «Синдбада». Типу чи могло таке трапитися, що ваш корабель збився з курсу, налетів на підводну скелю й пішов на дно. Чи не підозрюєте ви когось і так далі.

– У ментовку з ним гралися, чи що? – фиркнув Арсен.

– Саме так. Єрмоленко з нами спочатку розмовляв досить пристойно. Ми вичислили за деякими ознаками, що «Карелію» таки гробанув чийсь спецназ. Я тільки ніяк не міг прошарити, як вони зняли з неї товар і куди його переправили. І чи зняли товар узагалі.

– От-от.

– Ну, я для початку розжився дуже точною картою Чорного моря і подивився, що там до чого. Вийшло, що якщо вантаж із «Карелії» усе-таки зняли, то могли, звичайно, тієї ж ночі перевантажити його на якусь посудину і вивезти з українських територіальних вод. Я прокрутив кілька десятків подібних варіантів. Виходило, що навряд. Усе-таки вивезти товар з територіальних вод дуже складно – заважають морські кордони. Тоді я вирішив вважати, що товар просто десь захований тут.

– Усе одно ні чорта не зрозуміло. З чого ти взяв, що товар був із «Карелії» знятий і що він десь у районі Приморська?

– Якийсь час це було під сумнівом. Я просто послав двох «шісток» у Приморськ збирати інформацію і став чекати. Потім нам дорогу перейшов Єрмоленко. Довелося якийсь час займатися ним. Але от п'ять днів тому мені нарешті пощастило. У Приморську стався підозрілий інцидент. Невідомі серед ночі напали на Інститут проблем фармацевтичної промисловості. Їх цікавила спектрометрична апаратура. Мої люди з'ясували, що нападники робили аналіз «синьої мрії».

Уперше з початку їхньої розмови Арсен по-справжньому оживився. Можна було навіть сказати – подобрів.

– З чого ти взяв, що нападники – наші клієнти?

– «Синя мрія» не поширена в СНД. Надто дороге задоволення.

– Та у вас не робота, а суцільні провали! – обурився Арсен.

– Провали бувають у будь-якій роботі, – парирував Ростобан. – Важливо вміти обернути свій провал на перемогу.

– За тобою можна записувати.

– Уголовка пише, – хмикнув Ростобан.

Він почував, що чаша ваг невблаганно схиляється в його сторону. Арсен його точно не вб'є. Принаймні, сьогодні. Ростобан розлив залишки горілки по склянках. Арсен прихильно кивнув і прийняв склянку.

– На цьому нашому чоловічкові, якого, до речі, сьогодні вдень замочили опери, ми ще зіграємо. А щодо резонів вважати нападаючих тими, хто вкрав у нас «синю мрію»... Я вже сказав, що нашу продукцію тут ніхто не знає. Це нормально. Я думаю, морська братва, яка пограбувала «Карелію», не могла зрозуміти, що в неї в руках. І зважилася на прямий хімічний аналіз. Відкіля в них специ – поняття не маю. Але головне – ми знаємо, де шукати товар.

– Ти установив місцезнаходження наших клієнтів?

– Поки ні. Саме на це підуть два-три дні.

– А в цей час на вашу гівняну фірму вийде уголовка. І накриється друга партія товару, – похмуро буркнув Арсен.

– Накриється, – погодився Ростобан, – якщо ти мене зараз не відпустиш у справах. Мені потрібна «чиста» машина і водій із твоїх хлопців.

– Ти що – їздити розучився?

– Ні. Але бухим я не поїду. Навіщо ризикувати через дурницю?

7

Була п'ята година ранку. Час найсолодшого сну. Коли Ростобан засвітив у кімнаті світло, вона навіть не прокинулася.

Ростобан сів на край ліжка і з цікавістю глянув на сплячу дівчину. Потім швидким рухом міцно затис їй рот і приставив до чола пістолет.

Трускавецька прокинулася, смикнулася і щось обурено замукала. Її очі округлилися від жаху.

– Я не хочу зробити тобі нічого поганого, але якщо рипнешся – застрелю, – попередив чоловік у чорній масці з прорізами для рота й очей. – Я тільки що від твоєї подруги Олі Мокренко. Я з нею про все домовився. Якщо ви зробите те, про що я прошу, – залишитеся живими і непогано заробите.

Як не дивно, Трускавецьку трохи заспокоїло те, що від незнайомця тхнуло перегаром. Наймані кілери ходять на діло тверезими – це вона знала з газет.

ГЛАВА 17. ЛЮДИ ГОЛЛАНДЦЯ. РИБАЧУК

1

Ми тряслися по вибоїнах степової дороги на своїй «Волзі» кольору вершкового морозива. До рідного рибзаводу була година їзди. Гарпун придрімав на плечі в Марини, я майже безперервно курив, а Ситник діставав мене розпитами.

– Слухай, а ти знаєш, що таке «синя мрія»? – допитувався він.

– Я – ні. Я ж не нарколог.

– Ну ти хоч чув про таке?

– Може і чув, тільки не надавав значення.

– А не чув, хто таким гівном торгує?

– Ні, не чув. А ти що, купити хочеш?

Я й сам не помітив, як ми із Ситником перейшли на «ти». Напевно, спільний бандитизм здатний зблизити навіть заклятих ворогів.

– Ні, я хочу продати, – буркнув Ситник. – Оптом. Але я в цій сфері необізнаний.

– А я тим більше.

– Але ж ти лікар?

– Ну і що? Я і так у вас тут – і коваль, і швець, і кравець, і на дуду грець. Хіба що дах вам не лагоджу і пи-

рогів не печу. Якби мені місяць тому якась ворожка сказала, що я скоро працюватиму в лабораторії над визначенням назви наркотичного препарату і вирізати кухонним ножем апендицит, я б розсміявся їй в обличчя.

– Річ у тому, що ми теж наркотою не торгуємо, – продовжував Ситник, проігнорувавши мою гнівну тираду. – Ця партія потрапила до нас зовсім випадково. Ми знаємо, що вона фантастично дорого коштує. Але я поняття не маю, кому її продати.

– Головою треба було думати, коли крали, – із класичною батьківською інтонацією сказав я.

– Ми думали, не хвилюйся! Тільки ми думали, що там героїн. З героїном легше. Він дорогий, легкий, усі його пробували, всі знають. Ледь-ледь скинув ціну – і він з руками полетів.

– То ви що, навіть ціни не знаєте?

– У тому-то й річ, що не знаємо. Фігня ця в наших краях нова, невідома. Торгувати нею тільки починають. Слава Богу, хоч комп'ютер її знає. А то я, чесно кажучи, побоювався... От тепер уяви собі моє становище, Юлію Олександровичу. Товару – на півмільйона баксів. А може, і на два мільйони. А кому продати – не знаємо. Добре було б за кордон сплавити.

– А своїм хіба не простіше?

– Може, і простіше. Тільки якщо хтось із покупців колишньому власникові цієї «мрії» донесе, нам усім кінець. І Голландцю, хоч він у нас і невловимий.

– Де ж ви набрали цієї «мрії» на півмільйона баксів?

– Ех, краще не питай! – відмахнувся Ситник.

– Може, на «Карелії»? – навмання припустив я.

Ситник кинув на мене важкий, втомлений погляд. З цього погляду я і здогадався, що правий. Звичайно, на «Карелії»! А де ж іще?

Надто ти розумний і здогадливий, – сказав Ситник, утім, без погрози.

Не хочеш – не кажи, – кинув я і відвернувся до вікна. Його ниття і малозрозумілі натяки мене вже втомили.

Узагалі, робота в лабораторії втомила. Зараз я хотів єдиного – спати. Тим більше, що в кишені моєї куртки лежала не використана для аналізу, цілісінька ампула з написом «2 міл», а під матрацом у моїй кімнаті на мене чекав шприц, який я стирив одразу після вчорашнього експерименту.

Усвідомлення цього факту гріло мені душу. Дуже вже хотілося відчути себе щасливим і радісним після важкого трудового дня. Хоча б на шість годин.

– Ну, ти не ображайся, Юлію Олександровичу! Ти ж мене ще не дослухав! Я ж ще головного не сказав!

– Тоді кажи, – я намагався стримати роздратування.

– Ти взагалі розумієш, яка вийшла ситуація?

– Розумію. Дуже співчуваю. Але допомогти нічим не можу!

– Як це «не можу»? У тебе ж мають бути знайомі лікарі! Всякі світочі науки. Які із Заходом знаються... Є такі? П'ять відсотків – твої. Як посередника.

Сприймаючи заяву Ситника як чистий жарт, я підрахував, що п'ять відсотків від мільйона доларів – це п'ятдесят тисяч. Непогано...

– П'ять відсотків – це мало, – посміхнувся я. – А крім того, я торгівлею наркотиками не займаюся.

– Добре. Сім відсотків. Не забувай, це не враховуючи тих, що ти одержиш за сьогоднішню операцію! – нагадав Ситник.

– Не відмовляйтеся, Юлію Олександровичу, – сонним голосом сказала Марина.

Виявляється, вона зовсім не спала під розмірений гул двигуна, як я думав, а чула всю розмову.

І я раптом усвідомив, що до мене звертаються із серйозною пропозицією. Що це не розиграш. Що мені пропонують солідні гроші. Але за це я маю, ні мало, ні багато, загнати величезну кількість наркотику. А точніше, знайти покупця.

І як тільки я це усвідомив, моя совість миттю стала дибки. Совість лікаря, совість батька і взагалі совість громадянина.

– Як хочете, хлопці, але я в таких справах участі не приймаю, – сказав я твердо. – Торгувати наркотиками – це без мене.

– Не будьте кретином, – цинічно протягнула Марина. – Ми і без вашої допомоги їх продамо, тільки вам грошей не дістанеться!

– Ну й продавайте, – відрізав я.

– Але тут є ще одна обставина, – Марина розплющила очі і просвердлила мене своїм пронизливим, вольовим поглядом. – Ви тепер знаєте, хто ми і чим займаємося. Ви знаєте про «синю мрію». І про наші плани на неї. І про те, звідки ця «мрія» взялася. Ви думаєте, Голландець дозволить вам, такому всезнайкові, піти?

– Думаю, що ні. Але що зміниться, якщо я, допустимо, погоджуся? – мій голос тремтів від хвилювання. Я знову відчув, наче біжу по лезу бритви.

– Багато чого. Ви тоді будете пов'язані з нами однією ниточкою. Одним злочином.

– Вибачте, Марино, але я і так з вами пов'язаний! І, здається, навіть не одним, а цілою купою злочинів! Спробуй докажи комусь, що я не добровільно погодився на збройний напад на цей проклятий інститут. Що я не був вашим спільником під час загибелі «Карелії». І що ви дійсно тримали мене як зека, а не як почесного гостя з окремим номером!

– Саме це доказати елементарно, – вставив свій вагомий коментар Ситник. – А якщо ти знайдеш нам покупця, чи хоча б наведеш на нього, тоді будеш дійсно спільником. Зрозуміло?

– Тобто, якщо говорити щиро, становище моє таке: або я погоджуюся і стаю таким же наркоторговцем, як і ви. Або я не погоджуюся, і Голландець пускає мені кулю в лоб. Так?

– Якщо бути до кінця відвертими, то саме так, – відповіла Марина.

– А як же наша з тобою розмова? – зі злістю запитав я Ситника. – Про те, що мене відпустять жити в Чехію і ще грошенят приплатять?

– Я брехав, – чесно відповів Ситник.

– А де гарантія, що цього разу все чесно? Які в мене є підстави вам вірити?

– Не хочеш – не вір, – похмуро сказала Марина.

Я розумів, що в даній ситуації в мене просто немає вибору. Я мушу продати «синю мрію».

Увечері того ж дня від надлишку почуттів і, головне, передчуттів, я вдруге вколовся «синьою мрією».

Як тільки двері за Гарпуном зачинилася, я при світлі місяця, що заглядав мені у вікно, розбив ампулу об край підвіконня. Набрав у шприц потрібну дозу і вколов собі у вену півграмма чистого кайфу.

Але перед цим я прилаштував ампулу в безпечному місці. Закупорив її недогризком сірника, примостив у невеликій порожнині в стіні і замаскував порожнину шматочком штукатурки. «Вистачить ще на три рази», – подумав я.

Потім я дбайливо сховав шприц усередині матраца. Також ретельно продумав план того, як завтра розживуся на ще одну ампулу. Одне мені в голову не приходило – при всій витонченості мого мислення, це вже було мислення наркомана. Майже. І до справжнього падіння мені залишалося зовсім трохи.

Якби півроку тому хтось із моїх колег-лікарів розповів мені про існування такого наркотику, звикання до якого відбувається чи не з першого разу, я б сказав: «Маячня!»

2

Уранці моя голова працювала чудово. Я був бадьорим, почував себе здоровим і життєрадісним. І Ситник уже не здавався мені таким мудаком, як звичайно. Словом – класична наркотична ейфорія. Але тоді я про таке не думав.

Я сказав, що для з'ясування деяких даних, що стосуються «синьої мрії», мені потрібен телефон. Його я отримав одразу. Це був мобільний Марини, яка стояла поруч зі мною. Про всяк випадок. Я не сумнівався – як-

що я зараз наберу «нуль два», Марина, не задумуючись, застрелить мене. Та в мене був інший план. Я вирішив звернутися за допомогою до мого давнього друга Станіслава Маланчука.

Станіслав був начальником клініки з реабілітації наркоманів. Але не звичних наркоманів, які валяються по задвірках, а тих, котрі смакують кокаїн у багатих вітальнях зі справжнім Рембрандтом на стінах у той час, коли мама з татом перебувають на конференції в Брюсселі. Іншими словами – центру реабілітації дуже заможних наркоманів.

Зарплату Станіслав отримував солідну. А про хабарі і говорити нічого. Зарплату він витрачав на молоду дружину, а хабарі спускав на іпподромі.

Але одного дня у житті Станіслава все круто змінилося. В довірений йому центр потрапила дівчина на ім'я Варвара. Вона вже рік сиділа на амфітамінах і кокаїні. Варвара вдягалася в найдорожчих бутіках, їздила на власному «Вольво» і жила, ні в чому собі не відмовляючи. Щоправда, раз на місяць її «Вольво» доводилося ремонтувати, бо вона була аматоркою їзди «під кайфом». А це задоволення, як відомо, – одне з найдорожчих.

У Варвари був багатий коханець, якого вона називала «татусем». Саме він вивів її на чисту воду – підняв свої старі зв'язки в медичному світі і довірив дівчисько турботам знаменитого у вузьких колах лікаря Станіслава Маланчука.

З того дня життя Стаса покотилася по похилій площині. Звичайно, він і Варвара швидко стали коханцями. Варвара вмовила його спробувати кокаїн і розлучитися з дружиною... Словом, він не тільки не вилікував Варвару, але і сам поповнив ряди наркоманів. Шикарна трикімнатна квартира в самому центрі перетворилася спочатку в кубло, а потім у свого роду магазин. А сам Стас – у справжнього наркоторговця.

Саме цьому Стасові я і подзвонив того пам'ятного ранку.

На щастя, Маланчук виявився вдома і впізнав мене майже відразу.

– Це Рибачук. Пам'ятаєш такого?

– Юлій?... О Боже... Ти ж загинув, – прошепотів Стас. – Я ж у тебе на похороні був... Труну бачив...

– Ні, уяви собі, я не помер. Я живий. Ти ж тіла не бачив.

Я навіть не сумнівався в тому, що перші п'ять хвилин ми будемо говорити про мою смерть. І приготувався брехати, бо наша домовленість з Мариною була такою: перша репліка «вбік» – і кінець нашій теплій співпраці.

– Тебе в закритій труні ховали... І Наталка з Настею так побивалися... Що ж ти людей обманюєш...

– Я не обманюю, Стасе! – завив я. – Я не в найкращому становищі. Потім поясню. Але якщо ти хоч слово скажеш про мій дзвінок Наталці, Насті чи ще комусь, то мене відразу ж уб'ють. Розумієш?

Розумію. Все розумію. Могила. А що трапилось?

– Я в заручниках. Справи мої кепські. Мені потрібна твоя допомога.

Марина стояла переді мною і пожирала мене очима. Вона пильно стежила за тим, щоб я не бовкнув зайвого.

– Стасе, ти знаєш, що таке «синя мрія»? – запитав я, коли тема мого похорону була обговорена.

– «Мрія»? Так, знаю. Треба дістати кілька ампул? – пожвавішав він. – Але «мрія» – рідкісна штука. Доведеться чекати кілька тижнів, та й коштувати це буде...

– Поки не треба. Я хочу, щоб ти сказав мені, з ким із закордонних хлопців можна поговорити щодо цієї «мрії». Це для мене – питання життя і смерті. Я ж знаю, ти з якимись німцями контактував... Стасе, будь ласка! Інакше мене вб'ють.

Мені здавалося, що я спокійний. А насправді я просто репетував у трубку, як божевільний. Марина дивилася на мене широкими від подиву очима.

– Розумію... Але це не телефонна розмова... Під'їжджай, побазаримо, я тебе з деким познайомлю...

– Та не можу я під'їхати, Стасе! Я чортзна де зараз! Я не можу навіть на вулицю вийти, не те що в Одесу змотатися!

– Ну тоді навіть не знаю...

– Та чого тут думати, Стасе. Пришли мені якусь контактну адресу... Або телефон...

– Ну ти нагрузив, Рибачук... Добре... Тільки май на увазі: вони хлопці нервові. Дах у них – будь здоров і не пчихай. Серед їхнього керівництва є навіть депутати Верховної Ради. Фірма солідна, спільне підприємство, фармацевтичне. Якщо їм щось не так – стріляють без попередження... Того, хто на контакті сидить, звати Дитріх. Скажеш, що від мене. Диктую телефон...

Тремтячими руками я записав телефон на долоні. Ім'я «Дитріх» теж записав. Як школяр.

– Ви геній, Юлію Олександровичу! – сказала Марина і навіть поцілувала мене в щоку.

– Спасибі, – кинув я і віддав їй мобільний, оздоблений намальованими трояндочками і янголятками. Ну і смаки в деяких дамочок!

Я сів на стілець. Піт котився з мене градом.

ГЛАВА 18. ОБЛАВА

1

Коли будильник на телефоні запищав утретє, Сергій розплющив очі. Голова не боліла – навпаки, була підозріло порожньою і свіжою. Тільки відчутно нила рука, яку вкусив цей чортовий Джек. Сергій підніс долоню до очей. Наче ніяких проблем. Ну рубець, ну посиніння по краях. Учора вранці виглядало гірше. Але хтозна... Треба не забути дізнатися про ці аналізи.

Сергій розглянувся навколо. Чужа кімната, незнайомі меблі, широке двоспальне ліжко, застелене простирадлами з тигрошкурим візерунком. Електронний годинник показував восьму годину тридцять чотири хвилини.

Учора був важкий день. Усюди кров. Перестрілка, погоня, все на нервах. І водночас було щось приємне... що?

Сергій потер скроні. Ну так, Алевтина. Як він міг забути? Він відвіз її додому і напросився на каву. Потім вони випили шампанського, перейшли на «ти»...

А от далі Сергій не зміг би згадати і під страхом страти. Єдине, що він констатував – труси на ньому, а весь інший одяг любовно розвішаний на спинці стільця.

У кімнаті з'явилася Алевтина з тацею у руках, на якому стояли два горнятка кави й тарілки зі сніданком. На дівчині був короткий яскраво-червоний халат. Її довге волосся було недбало розкидане по плечах.

– Доброго ранку, Сергію, – всміхнулася Алевтина. – Як спалося?

– Спалося чудово, а... що було вчора ввечері? Після того, як ми допили шампанське?

– А як ти думаєш? – Алевтина поставила піднос на стіл і сіла поруч із Сергієм, не зводячи з нього своїх зелених котячих очей.

– Не знаю, – чесно зізнався Сергій. – Я, напевно, заснув прямо на стільці.

– Що значить професійний детектив! – Алевтина розсміялася високим, чистим сміхом.

– То вгадав, так? – намагаючись приховати розчарування, запитав Сергій.

– Так, – кивнула Алевтина. – Саме так. Я вийшла на хвилинку, а коли повернулася, ти вже посапував. Їж, бо вистигне. Я давно ні для кого так не старалася.

Сергій зрозумів, що голодний, як вовк. Через сім хвилин усе було зметено. Він задоволено всміхнувся і сказав:

– Спасибі. Я врятований. Коли піду під бандитські кулі, спогад про твій омлет буде гріти мені душу.

– Тільки про омлет?

– Не тільки, – Сергій пильно подивився на тінисту улоговинку між грудьми Алевтини, що оголювалася її відвертим халатиком. Не тільки.

2

Сергій прикинув, що після вчорашнього нервування він має право витратити годинки зо дві в особистих інтересах, і поїхав у інфекційну лікарню.

Але спершу він провідав Лисюка. Той перебував під охороною двох міліціонерів, які сиділи на стільцях біля його палати і розгадували кросворд.

Лисюк виглядав цілком спокійним.

– Ну що, пане Лисюк, вам уже краще? – запитав Сергій якомога люб'язніше.

– Якщо так буде кращати й далі, то через кілька днів відкину копита, – проскрипів Лисюк і заплющив очі.

Сергій підозрював, що грабіжник буде симулювати жахливе самопочуття якомога довше, аби його не переводили з лікарні в СІЗО, однак відчув до роздавленого хворобою чолов'яги нормальну людську жалість.

– Я вам зараз поставлю кілька питань. Постарайтесь відповісти на них максимально точно. Люди Ростобана вчора вбили вашого співучасника Закидаху. Ми знайшли його розчленоване тіло в джипі «Лексус». У мене немає сумнівів, що Закидаху прибрали як зайвого свідка. Вам дуже пощастило, що Ростобан на вас не вийшов. Але ви все ж перебуваєте під загрозою. Тому його піймання – у ваших інтересах. Ростобан з однаковою холоднокровністю вбиває і міліціонерів, і повій, і власних людей. Тому від відповідей на мої питання може залежати ваше життя. Ви мене зрозуміли?

– Так.

– Тепер питання. Напружте свою пам'ять і скажіть: чи не було під час ваших зустрічей із Ростобаном якихось деталей, що дозволяли б з'ясувати його місцезнаходження? Може, він говорив щось про свою подругу, чи ще щось? Я докладно читав протокол вашого допиту і знаю, що на схоже питання ви вчора уже відповідали негативно, але все-таки? Йдеться і про ваше життя.

Сева мовчав. Тільки через три хвилини він ледь чутно мовив:

– Ростобан не говорив нічого зайвого. Єдине, що було, – в нашу останню зустріч від Ростобана штиняло так, як тут. Ліками. І все.

– Друге питання. Ви знаєте жінку на ім'я Алевтина Бджолюк, яка працювала в Сотника фотомоделлю?

Губи Лисюка скривилися в посмішці.

– Так. Бачив одного разу, як Сотник її з машини виводив. Шикарна баба.

– Якщо ви бачили її одного разу, то звідки знаєте, як її звати?

– А потім у Сотника запитав. Він мені відповів. І додав, щоб я закатав губу, бо вона – дівка самого Хазяїна.

– Якого Хазяїна? Ростобана, чи що? – Сергій насторожився.

– Та ні, Хазяїна. Думаю, того, хто і над Ростобаном хазяїн. В усіх же є свій хазяїн, правильно?

На тому допит і закінчився.

У лабораторії на Сергія чекала приємна новина. Мікробів-носіїв сказу в його крові не виявили. Лікар-інфекціоніст пояснив, що таке трапляється доволі рідко, але трапляється.

«Мабуть, це єдина радісна подія за останній тиждень, – подумав Сергій, сідаючи в машину. – А, ну так. Ще знайомство з Алевтиною».

3

На автомобільній стоянці в дворі управління діялося щось незбагненне. Два автобуси «Беркута» були готові рушати. Навколо них метушилися бійці в беретах і знайомі оперативники із управління.

Із десяток легкових міліцейських машин заводилися, глушили двигуни, заїжджали в двір і намагалися з нього виїхати. Куліш у розстебнутому кителі горланив на когось з-за автобуса.

Сергій ледь втиснув свій «Форд» між двома «газиками» і швидко вискочив з машини. Йому страшенно кортіло дізнатися, що тут коїться.

– Це ж жінка, кретине! Її ж любити треба! Ну якого хера ти стріляв, га?

Сергій підійшов ближче. Той, кого лаяв полковник, виявився Андрієм. Молодий оперативник ледь не плакав.

– Я ж у повітря стріляв спочатку, пане полковнику... – виправдовувався він.

– Доброго здоров'я, пане полковнику! – по-молодецьки привітався Сергій. – Прибув для виконання службових обов'язків з інфекційної лікарні. Я здоровий, як бик. Можу бланк аналізів...

– Засунь його собі знаєш куди... Пізно. Тут у нас вже один скажений завівся, – Куліш безцеремонно тицьнув пальцем у Андрія. Потім нервово застебнув кілька ґудзиків на кителі, дістав цигарку і, втомлено притулившись до автобуса, мовив:

– Сьогодні була облава на «Синдбад». Після вчорашнього Іван Іванович дав нам ледь не весь «Беркут» міста. Шум, крик, вибиті двері, вирвані з м'ясом телефони... Коротше кажучи, не знаю, що стукнуло в голову одній секретарці. Вона посеред операції дала драла по дахах. На каблучищах! Піти вона нікуди не могла, скрізь були наші люди. Але цей недоумок Гайдучок відкрив вогонь.

Куліш замовк і жадібно затягнувся. У Сергія завмерло серце.

– І?..

– Двічі саднув у повітря, а третім пострілом відстрелив ідіотці каблук. Та впала і вивихнула гомілковостопний суглоб.

Ця історія здалася Сергієві дуже підозрілою. Під час великих облав усі зазвичай не сміють з місця смикнутися страшно. Усе-таки в «Беркуті» хлопці грізні...

– А де ця дамочка? Чого вона втікала?

– Не зрозуміло. Ні на її робочому місці, ні при ній самій не виявлено нічого цікавого. Взагалі, схоже на те, що ту сволоту хтось попередив. От тобі приклад. За

списками в «Синдбаді» числиться сім охоронців. Троє загинули вчора. Значить, мають бути ще четверо, правильно? Але на трьох явно заднім числом оформлена відпустка. А в єдиного держиморди на вході не виявили нічого, крім дозволених свистка і кийка. Ти можеш повірити, що в трьох бойовиків із «Синдбада» є вогнепальна зброя, а в чотирьох – тільки кийки? Далі. У дворі будинку, де розташований офіс «Синдбада», – величезна купа свіжого попелу в старій залізній бочці. Це, звичайно, двірничка тітка Клава спалила старі зошити свого сина-телепня. І так далі.

– А що «Судремпром»?

– Загалом, аналогічна картина. Від документів навіть попелу не залишилося.

– А бази даних, записні книжки, щоденники, візитки?

– Мішок. Буквально мішок. На око, координати більше ніж восьмисот фірм і двох тисяч приватних осіб. Тільки навряд чи в якогось менеджера рекламного відділу «Синдбада» виявиться візитка «Ростобан, кілер». Більше того – мерзотники, як на мене, спеціально повписували у свої записні книжки купу лівих координат із «Золотих сторінок». Щоб нам було більше роботи.

4

Щодо жінки, якій Андрій відстрелив каблук, Сергій про всяк випадок розжився на додаткову інформацію перед тим, як їхати в «Синдбад». Олена Максимівна Трускавецька, сімдесят першого року народження, розлучена, дітей не має. Відповідала на дзвінки клієнтів, розповідала про переваги «Синдбада», про солодке життя на Багамах і ціни на дублянки в Хельсінкі.

Біля входу в «Синдбад» чергували двоє беркутівців. Сергій пред'явив їм посвідчення.

– Хлопці, ви сьогодні приймали участь в облаві?

– Звичайно, – вищирився кремезний єфрейтор.

– А ти бачив, як оперативник стріляв у жінку на даху?

На обличчі єфрейтора відбилося невдоволення.

– Ні, не бачив. Але коли почалася стрілянина, я кинувся в ту кімнату. Його саме від вікна відтягали.

– Добре, пішли зі мною. Покажеш, де це було.

«Синдбад» містився на третьому поверсі старого будинку. З фасаду будинок був триповерховий, але мав ще два двоповерхові крила, що примикали до будинку збоку двору.

Єфрейтор привів Сергія до просторої кімнату з п'ятьма робочими місцями: телефони і комп'ютери, перекинуті крісла для клієнтів і купа рекламної літератури, що встеляла підлогу шаром товщиною в десять сантиметрів.

– Ось тут, – єфрейтор указав на крайнє вікно справа.

Сергій підійшов до нього, відчинив і по пояс висунувся назовні. За півметра під ним був двосхилий дах, покритий залізом. Гребінь даху був сплющений і утворював доріжку шириною сантиметрів п'ятдесят на всю довжину двоповерхового крила.

– Почекай на мене тут, – попросив Сергій єфрейтора і легко зіскочив на гребінь. Дах загрозливо гримнув під його ногами.

«Відчайдушна особа ця Оленка Трускавецька, чорт забирай, – подумав Сергій, сторожко озираючись по боках. – Один неточний крок – і покотишся по схилі. Що ж могло штовхнути її на такий небезпечний вчинок?»

Місцями в тонких зварених перильцах по краю даху були відсутні цілі секції. Якщо не пощастить – можна розбитися на смерть. Чи надовго потрапити в реанімацію.

Сергій пройшов по гребені даху майже до самого кінця і відразу помітив слід від кулі. Ось тут, очевидно, постріл Андрія припинив спробу Трускавецької до втечі.

Кульова мітка була приблизно за три кроки від зрізу гребеня. Сергій дійшов до нього й обережно подивився вниз. До землі – щонайменше метрів вісім.

«Ну опер дає! Та куди б вона поділася з підводного човна? Куди!? – думкою обурювався Сергій. – Зрозуміло ж, що звідси їй не зістрибнути. Думати треба, перш ніж стріляти. Ду-ма-ти!»

На землі не було нічого примітного, крім бетономішалки під брудним брезентовим чохлом, кількох совкових лопат і цинкового корита з каламутною водичкою, на поверхні якої плавала блакитна пачка від цигарок. У таких коритах зазвичай розмішують будівельний розчин.

Сергій закурив і присів навпочіпки над слідом від кулі. Подивився праворуч, ліворуч. Наче жодних свіжих подряпин на схилах даху не видно.

– Єфрейторе, а як вона впала!? – запитав Сергій. – На спину, на живіт, на бік!?

– Ось так! – єфрейтор долонею показав як, що означало «навзнак на живіт».

Сергій повернувся спиною до єфрейтора, наступив на кульову мітку, міцно прикусив цигарку і, не задумуючись, упав.

Останньої миті він викинув уперед руки. Дах оглушливо гримнув. Сергій охнув. Цигарка не втрималася в нього в зубах і впала в корито з каламутною водою, поруч із пачкою від цигарок.

«А страшно їй мало бути, дурненькій. Тулуб на даху, а голова вже чортзна де». Сергій пам'ятав, що Трускавецька трохи нижча від нього і, отже, коли вона падала, відчуття в неї були дуже схожими.

Дах був теплим – сьогодні нарешті розпогодилося. Сергій ще якийсь час полежав, тупо дивлячись на свою погаслу цигарку та на блакитну пачку біля неї.

І раптом до нього дійшло.

5

У пачці виявилася невелика фармацевтична коробочка без написів. А в коробочці – дві ампули з уже знайомим Сергію маркуванням «2 міл». Одна ампула

була ціла, а друга відкрита, наполовину використана і заткнута сірником.

Це не моє, клянуся!

На Олену Трускавецьку сумно було дивитися. По її симпатичному личку котилися сльози, розмазуючи косметику, щоки почервоніли, кінчик носа побілів, руки тремтіли.

– І не моє, – байдуже знизав плечима Роман. – Чиє ж тоді? Га, Сергію?

– Через десять хвилин ми одержимо дані дактилоскопії і тоді можна буде балакати предметно, – з підкресленою серйозністю сказав Сергій. – Думаю, що ці дві ампули і не мої теж, бо на них навряд чи будуть відбитки моїх пальців. Утім, Олена, напевно, не вживала наркотиків. Слідів від голки в неї не виявили.

– Може, і не вживала, – злісно буркнув Роман, ледь стримуючи посмішку. – А тільки виготовляла, зберігала і розповсюджувала. Я думаю, що це в неї було типу презентаційної дози. Приносила на роботу, діставала зі схованки «баян», а потім пригощала подруг і охоронців.

– Схоже на правду, – погодився Сергій. – Я думаю, гарний кінолог знайде нам «баян» за дві секунди.

– Та про що ви!? Який баян!? – обурилася дівчина, яка вже встигла трохи заспокоїтись. – Я ж вам сказала, що ці ампули бачу вперше в житті. Мало того, що ви мене ледь не вбили, то ще й справу на ходу фабрикуєте!

– Громадянко Трускавецька, ми нічого не фабрикуємо. Ми працюємо з фактами. Сьогодні вранці ви при затриманні чинили опір і здійснили спробу втечі, щоб сховати від слідства речдоки. Коли наш оперативний працівник відстрелив вам каблук і ви впали, то зрозуміли, що через кілька секунд вас заарештують і кращої можливості не буде. Тому ви непомітно викинули наркотики вниз. При облавах завжди багато метушні, отже, ніхто не звернув увагу на пачку від цигарок. Такі факти.

– Нічого я не викидала, – буркнула Трускавецька.

– Чому бути, того не минути, – мовив Роман. – Я б хотів тільки нагадати вам, що результати дактилоскопії – річ дуже об'єктивна. І якщо на ампулах виявляться ваші відбитки пальців, розмова в нас із вами буде зовсім інша. Ви маєте ще п'ять хвилин, щоб розповісти нам, де ви взяли ці ампули.

– Мені нічого вам розповісти. А втікати я кинулася тому, що прийняла вашу облаву за бандитський напад.

– Он як? – Роман заламав брову. – А що, на «Синдбад» бувають бандитські напади?

Цієї миті увійшла Басенко з результатами дактилоскопії і відкликала Сергія в коридор.

– На ампулах є відбитки пальців і вони дійсно належать жінці, але не вашій підозрюваній.

У Сергія від досади перехопило подих.

– От що. Піди до полковника Куліша й скажи, що капітан Іванчук хоче взяти відбитки у всіх затриманих. Про всяк випадок і в чоловіків – згодяться.

Сергій повернувся в кабінет, витягнув цигарку й байдуже сказав:

– Щастить вам, Трускавецька. Плівки засвітилися. У вас є ще дві години, щоб розповісти нам правду про ваші темні шахри-махри.

– Я ці ампули бачу вперше в житті, – вперто повторила дівчина.

6

Робити було нічого. Сергій і Роман залишили Трускавецьку і пішли перекусити. Від допитів уже розколювалася голова.

Слідство знову було десь між небом і землею, вкотре втративши твердий ґрунт під ногами. Ампули з наркотиком могли б їх на щось вивести, але для цього треба прив'язати їх хоча б до однієї із затриманих співробітниць «Синдбада». А якщо це не вдасться, то можна провести ще довгі тижні в аудиторських перевірках, нама-

гаючись установити злочинний «дах» фірми з її обширної ділової документації.

Але ж є ще ці проклятущі зачіпки, – нагадав Роман, – я маю на увазі дружину Єрмоленка. Де вона, як її шукати, чи вона жива?

– Не розслідування, а якесь жахіття. Ось ти, Романе, віриш у те, що вона могла підставити свого чоловіка?

– Ні, не бачу мотиву. Тим більше, за свідченнями Лисюка, вони з нею ні в які контакти не вступали. Дуже темна історія.

Слідчі занурилися в похмуре мовчання, з якого їх вивела поява Басенко.

– Хлопчики, можна до вас? – вона виникла з підносом біля їхнього столика.

Сергій і Роман жваво закивали. Емілія Олександрівна завжди була для них, як ясне сонечко в похмурий осінній день.

– Як там справи з відбитками, Еміліє Олександрівно? – запитав Сергій.

Басенко загадково посміхнулася.

– В мене є дещо цікавіше, ніж чиїсь брудні пальці.

– Так? І що ж? – Роман пожвавішав.

– Я провела ґрунтовний хімічний аналіз речовини, виявленої в Дачному, і того препарату, що ви принесли сьогодні вранці. Склад ідентичний.

«Зрозуміло, – подумав Сергій. – Збіг був би зовсім неймовірним».

– Але цікаво не це. А те, що наркотичний препарат, з яким ми маємо справу, «синя мрія» – надзвичайно дорогий і через це не ходовий навіть на Заході. Він просто нерентабельний для наркоторговців. Героїн, «екстазі» і крег значно вигідніші. Дивно, чи не так?

– Дивно, Еміліє Олександрівно, – очі Сергія азартно заблищали. – І раптом ми знаходимо його в убитого рядового бойовика, а потім у переляканої до смерті секретарки турфірми. А скільки коштує один грам цієї «синьої мрії»?

– Біля п'яти тисяч доларів. Це дуже складний синтетичний препарат. Я сама не супер-фахівець з сучасної органічної біохімії, але, наскільки мені відомо, «синя мрія» – це принципово новий крок у порівнянні з ЛСД-препаратами. Для її виготовлення потрібна дуже витримана технологія і складна апаратура. Інакше ви отримаєте не наркотик, а сильнодіючу отруту. Або бурду, що майже відразу ж розкладеться на воду і твердий осад.

– Апаратура, звичайно, дуже дорога? – запитав Сергій, покусуючи нижню губу. Йому в голову прийшла одна цікава думка.

– Винятково. Випускається тільки у Швеції і спочатку була призначена для масового виробництва ЛСД-препаратів. Потім цю апаратуру якісь голландські техніки довели до кондиції, щоб випускати «синю мрію». Тільки швидко збанкрутували.

– А що, хіба ЛСД десь дозволено? – запитав Роман.

– Не тільки дозволено, але й використовується для лікування клінічних випадків шизофренії.

– Скажіть, Еміліє Олександрівно, я правильно розумію, що в будь-якому фармацевтичному виробництві використовується щонайменше кілька установок? Різні автоклави, стерилізатори, синтезатори, коагулятори...

– ...і аннігілятори, – зі сміхом закінчила Басенко. – Звичайно, Сергію. Десятки, а то і сотні пристроїв і апаратів.

– Чудово. І серед них напевно є не дуже дороге, але досить специфічне устаткування, про яке точно можна сказати: цей ящик для того, щоб робити аспірин, але він зовсім не придатний для виготовлення сульфадиметоксину.

– Так, Сергію, ви швидко міркуєте, – стримано похвалила його Басенко. – Ось список спеціального, відносно рідкісного і не дуже дорогого устаткування, без якого принципово неможливий випуск «синьої мрії».

Басенко відкрила свою знамениту папку з дешевого шкірзамінника й витягла комп'ютерну роздруківку. Усі дані були німецькою, але турботлива Басенко вписала від руки український переклад.

7

– Ну, дівчата, починаємо другий раунд переговорів на вищому рівні, – Сергій усміхався до самих вух. – Перед нами такі факти: ви, Мокренко, залишили на ампулах із ультрадорогим наркотиком «синя мрія» свої відбитки пальців. А ви, Трускавецька, чомусь докотилися до того, що героїчно, під кулями, викинули доказ з даху.

– Я відмовляюся розмовляти з вами без адвоката, – холодно мовила Мокренко.

Вона була одноліткою Трускавецької і працювала в «Синдбаді» за сусіднім столом на тій же посаді – секретарем.

Її відбитки пальців збіглися з виявленими на ампулах. Тому Мокренко і Трускавецьку затримали, а інших співробітників «Синдбада» до пори до часу відпустили, взявши підписку про невиїзд.

– Не робіть дурниць, Мокренко. Це дуже серйозний доказ. Від півтора до двох років тюремного ув'язнення. Якщо, звичайно, вам не вдасться доказати, що наркотики виготовлені не вами і у вас були для особистого вживання. Але для цього ви повинні здати нам свого драгі-дилера.

Роман сидів за спиною затриманих і мовчав, розуміючи, що все котиться псові під хвіст. Мокренко має право на адвоката і вона, звичайно, буде триматися до останнього. Нікуди ниточка від неї не потягнеться... А якщо вони дійсно мають справу з кінцевими споживачками наркотику, то дівчата напевно будуть мовчати, боячись помсти збоку злочинної організації, через дилерів якої вони одержували «синю мрію».

Раптом двері кабінету відчинилися, і ввійшли двоє чоловіків у цивільному. Сергій збирався гаркнути на

них, щоб вони зачинили двері з того боку, але застиг із відвислою ледь не до підлоги щелепою. Бо одним із них був «чоловік із ресторану». Той самий, який учора сидів за кермом «Лінкольна», у якому полковник Куліш виїхав на свою загадкову прогулянку. Іншого Сергій бачив уперше. Але від обох одразу повіяло чимось дуже недобрим.

– Капітан Служби безпеки України Верховий, – сухо відрекомендувався один із них. – Затримані йдуть із нами.

«Ні фіга собі! – подумки обурився Сергій. – Ні з того, ні з сього... «Ідуть із нами» – і все. Розумій, як хочеш».

– На якій підставі, капітане? – запитав Роман, не підвищуючи голосу. Але Сергій одразу зрозумів, що його молодий начальник перебуває на грані сказу.

– На підставі необхідності швидко одержати вичерпну оперативну інформацію, – глумливо відповів Верховий. – Чи ви будете з нами сперечатися?

– Ні, сперечатися не будемо, – похитав головою Роман і відкрив шухляду письмового столу. – Одну хвилинку, капітане.

Із цими словами він витяг дві пари наручників.

– Це зайве. По-вашому, ми не в змозі втримати двох дівчат? – Верховий ступив крок уперед.

– Звичайно, зможете, – знизав плечима Роман. – Наскільки я розумію, у вас немає письмової санкції прокурора?

З цими словами Роман підійшов до блідої від страху Трускавецької.

– Яка ще санкція, майоре? Через чотири години ми вам їх повернемо...

Але не встиг Верховий змигнути оком, як наручники клацнули на зап'ясті Трускавецької і на ніжці столу. Стіл був намертво пригвинчений до підлоги. Те ж саме відбулося і з Мокренко.

– Ти що, майоре? – грізно мовив Верховий.

– Не ображайтеся, хлопці. Буде санкція прокурора – тоді будь ласка. Це наші підслідні, а не ваші. За них ми відповідаємо. Поки не надійдуть інші вказівки вищого керівництва.

Сергій схвально кивнув.

– Ну знаєш... – Верховий почервонів і поліз у кишеню за відмичкою до наручників. Його плечистий напарник із повним нерозумінням спостерігав за тим, що відбувається.

– Не раджу. Наручники якісні, із секретом. Тільки відмичку зламаєш.

– Прокурор – у прокуратурі, а не в кишені, – нагадав Сергій без тіні посмішки.

Верховий перевів важкий погляд на Сергія і витримав кілька секунд, переборюючи лють.

– Одну ж справу робимо, Іванчук. А ви на рівному місці лізете в пляшку.

– Закон суворий, але на те він і закон, – розвів руками Сергій.

8

Коли двері за співробітниками СБУ зачинилися, затримані дівчата були, мов із хреста зняті. Роман і Сергій переглянулися. Роман ледь помітно кивнув Сергію і вийшов.

– От що, – сказав Сергій довірливим тоном. – Мій начальник щойно врятував вас від спілкування із СБУ. Ви книжки про спецслужби читаєте?

– Дуже треба, – без особливої впевненості в голосі відповіла Мокренко.

– А я люблю. Брехні, щоправда, там написано багато. Але є і правда. А правда в тому, що таким, як ці хлопці, і покійничок зізнається. А потім підпише протокол, що дав свідчення без найменшого тиску з боку слідства. Я не жартую.

Сергій витримав паузу. Ледь чутно побрязкували наручники Трускавецької. Вона тремтіла.

– Ви нам зовсім не потрібні. Ще нам не вистачало займатися якимись соплячками. Але ті, від кого ви отримали наркотики, нас дуже і дуже цікавлять. Ми їх знайдемо і посадимо, це раз плюнути. Комусь і «вишку» пропишемо. І якщо ви негайно – я підкреслюю, негайно – не дасте свідчення, майор Тесля поверне наших колег. І ви їм усе розповісте, тільки довіри до вас уже не буде. І пройдете ви не свідками, а співучасницями. Я не блефую.

– Добре, – важко зітхнула Трускавецька. – Добре. Я вам усе розповім.

– От і чудово. Викладайте по порядку. А вам, Мокренко, доведеться почекати в коридорі. Потім дійде черга і до ваших свідчень.

Сергій дістав із кишені звичайнісінький ключ від серійних наручників і звільнив Мокренко й Трускавецьку.

9

Зі свідчень Трускавецької й Мокренко склалася така картинка. Якийсь Олексій Лосин, один із убитих учора в домі Сотника бойовиків, позавчора передав пробну дозу наркотику Мокренко, яка є двоюрідною сестрою його дружини. За цю дозу Лосин попросив двісті п'ятдесят доларів.

Порівняно з названою Басенко неймовірною дорожнечею «синьої мрії», ця сума була досить скромною, але обидві дівчини затято трималися названої цифри.

І Трускавецька, і Мокренко одноголосно заявили, що навіть і не підозрювали про те, що мають справу з наркотиком. Ніби Лосин презентував їм «синю мрію» як могутній тонізуючий засіб і біостимулятор.

Сергієві зовсім не хотілося, щоб дівчата потрапили за ґрати. Він вважав себе мисливцем за великою дичиною і пишався цим. У питанні про наркотики-«біостимулятори» Сергій добровільно грав дурника, зумисне не інкримінував Трускавецькій її «втечу», що однозначно свідчила: вона знала, з чим має справу.

Зрозуміло, дівчата стверджували, ніби навіть не здогадувалися, що на «Синдбад» готується облава. Це могло відповідати дійсності, оскільки Мокренко, якби вона справді про це знала, не потягла б із собою на роботу «синю мрію». А коли облава почалася, Трускавецька показала себе справді відважною подругою. Вона узяла в Мокренко наркотики і зробила все, щоб вони не потрапили до рук міліції.

Але найважливішим виявилося не це, а адреса, за якою, на думку Мокренко, слід шукати дружину Лосина. Річ у тому, що Лосин виявився одруженим. Слідство дізналося про це ще вчора. Але оперативники, яких сьогодні вночі відправили на квартиру до Лосина, не виявили там ні дружини, ні наркотиків, ні взагалі нічого цікавого.

І от тепер Мокренко зізналася, що Лосин знімав ще одну квартиру, на якій зустрічався з клієнтами. Саме там і могла ховатися його дружина, яка одержала попередження від Ростобана.

– Ти їм віриш? – запитав Роман, коли уважно прочитав протоколи допитів, підписані Мокренко і Трускавецькою.

– Вірю. Ти ж пам'ятаєш, що саме при трупі Олексія Лосина знайшли «синю мрію». Єдине, що на голову не налазить, – це ціна. За моїми підрахунками, вона має бути разів у сорок-п'ятдесят вищою.

– Ось тут і починається кіно, – кивнув Роман. – Але в мене є одна цікава версія. Може, Лосин працював безпосередньо у виробників «синьої мрії»? І знайшов спосіб красти наркотик у своїх хазяїв? Тоді він міг продавати «мрію» за дуже низькими цінами.

– Хм... Усе-таки надто вже вони низькі. За-над-то.

– А ти спробуй, не маючи досвіду, продати «мрію» за справжньою ціною.

– Тю! Він же кримінальник! А в кримінальника сам розумієш – кінців багато, завжди покупця знайти можна.

– Лосин напевно боявся шукати контактів для збуту «мрії» у карному світі. Хоча б тому, що хазяї дрібних драг-дилерів могли бути в теплих стосунках із його хазяїном.

– У цьому є резон. І все-таки, надто дешево.

– Але ж це стандартна політика. Іноді майже задурно садять на голку, щоб потім розкручувати.

– Добре, вговорив. Будемо вважати твою версію робочою. У такому разі є пропозиція – наскочити на другу квартиру Лосина.

– Правильно. Робити все одно нічого. А з цими двома як?

– Та як-як? Відпустити їх під підписку про невиїзд – та й по всьому.

– А може, краще притримати? Сам розумієш – СБУ може не задовільнитися нашими протоколами, влаштує викрадення...

– Твоя правда, – Сергій нетерпляче прикусив губу. – Нехай поки в нас посидять, відпочинуть. Підемо до Куліша з нашими висновками. Нам терміново потрібна санкція Івана Івановича.

ГЛАВА 19. УГОДА

1

– Ну, що кажуть німці? – строго запитала мене Марина, коли я віддав їй мобільний і впав в крісло.

У її очах світилася надія. У моїх не було нічого, крім утоми.

Останні півтори години я вів телефонні переговори.

Спочатку я подзвонив тому самому Дитріху, телефон якого прикрашав мою долоню після розмови зі Стасом Маланчуком. Увічливий Дитріх вислухав усі мої «паролі» і «півнячі слова» й переадресував мене до якогось Максима.

Цьому Максимові я знову продекламував увесь свій текст від початку й до кінця. Типу того, що я, Юлій Рибачук – мавпочка із фірми «Веснянка», що набивається до них помити вікна. Що мене порекомендував наш спільний знайомий Станіслав. Що ми – серйозні люди, які згодні працювати. Хочемо грошей і маємо чудові пропозиції.

Максим вислухав мене з інтересом і майже не ставив запитань. Коли мій словесний потік вичерпався, він відфутболив мене до якогось герра Еріка. Саме з ним у нас нарешті зав'язалася по-справжньому предметна розмова. Щоправда, предметною вона була лише за змістом, а не за формою. Таких слів як «наркотики», «синя мрія», «долари» і «мільйони» ми, звичайно ж, не вимовляли. Але нам і без цього було зрозуміло, про що йдеться. Якби плівка наших з Еріком розмов потрапила в міліцію, ми, за відсутності інших доказів проти нас, цілком могли б вдавати із себе дурників, які люблять поговорити про погоду і жінок.

– Нам треба зустрітися, Юлію Олександровичу, – сказав Ерік. – Такі питання вирішуються під час приватних розмов.

– Я розумію... – зам'явся я. – Але я зможу зустрітися з вами тільки в тому разі, якщо буду впевнений, що матеріали, які я вам пропоную, вас дійсно цікавлять, і ви хотіли б одержати весь пакет.

«Матеріалами», за підказкою Стаса, я називав «синю мрію». А «пакетом» – повну партію, зняту Голландцем із «Карелії».

– Матеріали нас дійсно цікавлять. Але впевненості в тому, що ми візьмемо весь пакет, у мене поки немає. Це буде залежати від... – Ерік замовк, підбираючи правильне слово.

– Від ціни? – випередив його я, але відразу затнувся.

Стас мене цілком однозначно попереджав про те, що таких слів як «ціна», «покупка», «передоплата» і так далі краще по телефону не вимовляти. «З іншого бо-

ку, – подумав я, – якщо вже менти дійсно прослуховують розмову, їх на такій полові не проведеш».

– Цілком правильно, це буде залежати саме від свіжості матеріалів, – незадоволеним тоном повідомив Ерік. Це зміцнило мене в прикрій думці про те, що з відвертістю я перегнув.

Поглядом я запитав у Марини дозвіл на зустріч із Еріком. І Марина дала мені його. Теж поглядом. Зрозуміло, вона чула все, про що ми говорили. Слухала, запом'ятовувала, робила висновки. Її обличчя свідчило про напружену роботу думки.

– Тоді я чекаю на вас, Юлію Олександровичу, завтра о восьмій ранку в ресторані «Мисливська хата». В загальному залі. Я до вас сам підійду. Ви будете один?

– Так... Тобто н-ні, зі мною буде дівчина, – мекнув я, збагнувши, що самого мене ніколи в житті на жодні «ділові зустрічі» не відпустять. – Вона мій охоронець... І партнер...

Ерік знову невдоволено зітхнув і досить довго напружено сопів у трубку. Мені вже почало здаватися, що він зараз відмовиться. Дівчина – охоронець... Що за маячня? Але він не відмовився.

– Ну добре, нехай буде дівчина. Тільки якщо ви приведете ще когось, можете вважати, що розмова не відбулася, – сказав Ерік холодно.

– Добре, – бездумно кинув я. – У «Мисливській хаті». О восьмій ранку. Завтра.

Я вже зібрався покласти трубку, як раптом помітив жах і здивування в очах Марини. І зрозумів, що й цього разу сказав щось зайве. Чи не сказав чогось важливого.

– Е-е-е, Еріку, стривайте! – закричав я в трубку, коли здогадався, у чому річ.

– Що ще, Юлію Олександровичу? – відверто глузуючи, поцікавився той.

– Де знаходиться ця, як ви сказали, «Мисливська хата»? Щось я такого ресторану в Одесі не пригадую...

– Це не в Одесі, Юлію Олександровичу, це в Миколаєві.

– Та ну!? вигукнув я зі щирим здивуванням.

Він уже, напевно, здогадався, що я продаю наркотики вперше. Що я дилетант і тюхтій. І що великим наркодилером мені не стати ніколи в житті.

– «Мисливська хата» – за десять кілометрів від аеропорту. Це готель, на першому поверсі якого міститься ресторан. Ви і ваша дівчина залишите машину на стоянці. Зайдете в ресторан. Назвете свої імена метрдотелю і чекатимете, – сказав Ерік і поклав слухавку.

Марина сіла поруч зі мною і закурила, похмуро дивлячись на телефонне табло, де ще світився номер телефону. Номер був одеський. Навіщо таємничому «Ерікові», який живе в Одесі, призначати нам зустріч у Миколаєві? Чи не є небезпечним таке спілкування? Чи всі ці Дитріхи, Максими й Еріки – реальні покупці? Чи можна довіряти Стасові Маланчуку?

Ці питання тривожили і мене, і Марину. Однак інших, більш надійних варіантів збути з рук «синю мрію» не було.

– Значить, поїдемо в Миколаїв, – мовила Марина і тривожно подивилася на мене.

2

– Тільки німчук може додуматися до того, щоб призначити ділову зустріч на восьму ранку! – журилася Марина, дивлячись на свій золотий годинник.

Була за п'ятнадцять восьма. Ми так боялися спізнитися на зустріч, що приїхали на півгодини раніше.

– Це вже точно, – підтакував я, розмішуючи цукор у горнятку з кавою.

Марина нахабно відсьорбнула моєї кави.

Цього разу кава коштувала аж сім доларів. Склянка молока, яку замовила собі Марина, коштувала п'ять. Що й казати, «Мисливська хата» була недешевим рестораном.

Я так само, як і Марина, виглядав сонним і втомленим. Цієї ночі ми майже не спали. Увечері сон не йшов. А спати по дорозі до Миколаєва теж якось не вдавалося. Ми сиділи на просторому задньому сидінні, мовчки курили, і кожен думав про своє.

Спільна справа зблизила нас із Мариною. Ми знову стали друзями і про мою «підлу» втечу за негласною домовленістю тепер не згадували. Мене знову нібито любили. Марина постійно ніби випадково натикалася під столом на мою ногу.

Щоправда, я не надто обнадіювався, бо розумів, що якби Марина довіряла мені цілком, то Ситника б із нами не було. А так вірний пес Ситник їхав із нами, щоб наглядати за мною. Під його сидінням лежав пістолет-кулемет узі. Зараз Ситник разом зі своєю зброєю дрімав на автостоянці за п'ять хвилин ходу від ресторану.

Нарешті стрілка годинника доповзла до восьми. Ми з Мариною переглянулися. «Невже це все казки – щодо німецької пунктуальності?» – читалося в погляді Марини. Я ж думав про інше: може, це просто пастка для таких простодушних ідіотів, як я і Марина. Пастка, влаштована СБУ, ментами чи ще чортзна-ким. Чи просто вишуканий жарт наркомана-приколіста Станіслава Маланчука.

– А може, він уже тут? – пошепки запитала мене Марина.

Я обернувся і знову оглянув зал. Крім мене і Марини, в «Мисливській хаті» не було жодної живої душі.

Були, звичайно, сонні офіціанти, був вусатий метрдотель, який базікав із кимось по мобільному. Були морди оленів, кабанів і опудала птахів. Але відвідувачів не було взагалі.

Стрілка годинника доповзла до двох хвилин по восьмій. Коли я вже збирався розповісти Марині якийсь анекдот, щоб хоч якось її підбадьорити, до нас підійшов метрдотель. Я підняв на нього заклопотаний і незадово-

лений погляд. Я взагалі не люблю нав'язливої обслуги, якої завжди хоч греблю гати в дорогих закладах.

– Ще одну каву, з ромом, – сказав я машинально.

– І мені, – кинула Марина, кусаючи губи.

Але замість того, щоб відчалити, метрдотель відсунув третій стілець і сів на нього, сяючи, мов новенький п'ятак. Як людина ввічлива, я не став одразу ж запитувати: «У чому річ?» – як це водиться серед агресивних типів. І правильно зробив.

– Дозвольте представитися, – почав метрдотель із ввічливою усмішкою. – Мене звати Ерік. Ерік Готвальд.

Чого-чого, а того, що непоказний метрдотель виявиться тим самим Еріком, я не очікував! Але я встав, потиснув йому руку і представив Марину.

– Дуже приємно, – заявив Ерік, цілуючи Марині руку. – Прошу вибачити за запізнення. Мене затримав важливий телефонний дзвінок.

– Нічого-нічого, – мовив я.

– А зараз – французький сніданок на трьох за кошт закладу, – оголосив Ерік і всміхнувся на всі тридцять два. – Ви не проти?

Марина вимучено всміхнулася у відповідь. Поки що все йшло за планом.

3

– Я хотів би зробити аналіз речовини, яку ви пропонуєте, – мовив Ерік, коли ми доїдали десерт.

Від такої несподіваної відвертості в мене навіть дух перехопило. Я чомусь очікував, що ми, як і раніше, будемо називати наркотики «матеріалом» і так далі, як це було під час моїх телефонних розмов з Дитріхами й Максимами.

– Я сподіваюся, ви взяли із собою «синю мрію»? – перепитав Ерік, із розумінням споглядаючи наші здивовані пики.

– Ми – так, відповіла за мене Марина.

– Тоді, будьте такі добрі, дайте мені ампулу, – попросив Ерік і простягнув Марині розкриту долоню.

Марина допитливо поглянула на мене, наче шукала підтримки чи поради. Ампула «синьої мрії» лежала в неї в сумочці.

– Давай-давай, – підбадьорив її я, бо завжди вважав, що діяти треба за принципом «узявся за гуж – не кажи, що не дуж».

– А це не... небезпечно? За нами не спостерігають?

– Це виключено, Марино. Ресторан мій. Усі люди – мої, – запевнив її Ерік. – До того ж, приймаючи від вас ампулу «синьої мрії», я ризикую так само, як і ви.

Супроводжуючи свої дії все тією ж, наче приклеєною до обличчя, посмішкою, Ерік недбало поклав ампулу в попільничку.

Миттєво підійшов офіціант, забрав попільничку з ампулою і двома недокурками і поставив натомість чисту.

«У них там, напевно, лабораторія, – припустив я. – Десь у підсобці».

– Через вісім хвилин, – сказав Ерік, дивлячись на годинник, – аналіз буде готовий, і ми з вами укладемо угоду.

Потім ми обговорили все, що стосувалося місця і часу передачі товару, і Марина назвала Ерікові нашу ціну.

Як не дивно, всі наші пропозиції щодо місця і ціни Ерік зустрів, як кажуть, «на ура». Простий здоровий глузд підказував мені – все це означає, що ми продаємо товар надто дешево.

«Може, Стас неправильно зорієнтував мене щодо ціни на це гівно?» – запитував я себе ще по дорозі в Миколаїв. Напевно, так воно і було. Але коли ми сиділи з Еріком у «Мисливській хаті» і перевертали тисячами, сотнями тисяч і мільйонами доларів, мені було вже байдуже. Сто тисяч туди, сто тисяч сюди... Марині, здається, теж. Вона так раділа, що знайшовся хоч якийсь по-

купець, що була готова збути «мрію» за будь-яку прийнятну ціну.

Незабаром повернувся офіціант і прошепотів Ерікові щось на вухо. Той задоволено кивнув і обернувся до нас:

– Усе гаразд. Товар чудовий. Якість несподівано висока. Наша фірма готова дати вам п'ятдесят тисяч зверху.

– Що це за «ваша фірма»? – чемно поцікавилася Марина, яка проігнорувала «п'ятдесят тисяч». Мабуть, для неї це були не гроші.

– Фірма називається «Герзе і Хелленталь», – з неприхованою гордістю сказав Ерік. – Вона займається виготовленням відомих на весь світ лікарських препаратів.

Я ледь не подавився булочкою. Дійсно, прокинувшись серед ночі, я міг згадати і продекламувати не менше ніж три рекламні тексти, що набили оскому кожному, хто дивиться телевізор хоч раз на тиждень. «Герзе і Хелленталь»! А я думав, що ми маємо справу зі звичайними драгі-дилерами.

– Ми не наркоторговці, – поспішив підтримати мою думку Ерік. – Але конкуренція на ринку настільки висока, що ми просто змушені купувати сировину для виробництва деяких ліків... як би це мовити... не зовсім легальними шляхами...

– Я розумію, Еріку, розумію, – закивав я, як китайський болванчик.

Слід сказати, Ерік мене безмежно втішив. Навіть якщо його повідомлення про ліки, на виробництво яких ніби піде «синя мрія» – брехня від першого до останнього слова, це – солодка неправда.

Усе-таки значно приємніше почувати себе людиною, яка продає ліки, ніж наркоторговцем. Кому, як не мені, знати, що дуже часто між ліками і наркотиком немає різниці!

Після цього ми обговорили ще одне актуальне питання: як судно із романтичною і типово німецькою на-

звою «Лореляй» підбере нашу партію «синьої мрії», заховану на дні під радіобакеном – одним із тисяч радіобакенів у Чорному морі. Виявилося, що для таких запеклих професіоналів, як Марина й Ерік, це досить просто.

– Як тільки ми переконаємося, що товару рівно стільки, скільки має бути, то перерахуємо на ваш рахунок другу половину обговореної суми, – запевнив нас Ерік.

– А першу половину обговореної суми? – поцікавилася Марина.

– А першу я перерахую на ваш рахунок, щойно ви продиктуєте його номер, – розвів руками Ерік.

– А якщо я продиктую його зараз?

– Я перерахую гроші зараз. Цієї ж миті, – посміхнувся Ерік і потягнувся за мобільним.

– А ви не боїтеся обману з нашого боку? – запитала Марина.

– Наші партнери переважно бояться обманювати нас, – багатозначно сказав Ерік. – Бо варто мені клацнути пальцями і...

Ерік клацнув пальцями, поглянув на Марину, потім перевів свій твердий, колючий погляд на мене і замовк.

Тієї ж миті всі шестеро офіціантів, які обслуговували зал, насторожилися й обернулися в нашу сторону. Деякі з них уже запустили руку під полу фрака.

Тут уже і я, і Марина миттю повірили в те, що обманювати Еріка й фірму «Герзе і Хелленталь» не варто. Ми заусміхалися і благально подивилися на нашого нового партнера. «Ну і слух же в цих траханих офіціантів!» – подумав я.

– Це був жарт... – сказала Марина примирливо.

– Звичайно, Марино, звичайно... З почуттям гумору в мене поки все гаразд, – запевнив увічливий Ерік і зробив знак офіціантам. Ті моментально розслабилися, заусміхались і злегка нам поклонилися. Як дресировані ведмеді в цирку. – Отже, Мариночко, я чекаю від вас номер рахунку вашої шановної фірми.

«Шановна фірма! Гарна фірма – «Голландець і компанія»!» – подумав я і знову схопився за пачку із цигарками. По моїй спині струмком стікав піт. Боже мій, що діється! От уже ніколи не думав, що за горнятком кави можна за півгодини продати наркотиків на семизначну суму.

ГЛАВА 20. РОСТОБАН

1

Вечоріло. У під'їзд увійшли четверо – Роман, Сергій, Андрій Гайдучок і досвідчений оперативник Олександр Журавель. Андрієві суворо наказали спершу думати, а потім стріляти. Від цього він нервував і хвилювався ще більше.

З огляду на гіркий досвід дачного затримання, до операції залучили ще цілий підрозділ «Беркуту». Шістнадцатиповерховий будинок на околиці Одеси був оточений. Бійці «Беркута» одержали наказ затримувати всіх, хто спробує проникнути через їхнє оточення. Навіть жінок, підлітків і старих.

Щоб не спокушати долю, у двері навіть не дзвонили. Журавель висадив у замки повну обойму макарова, й оперативники ввірвалися в квартиру. Слідом за ними зайшли слідчі.

Квартира виявилася обставленою стандартно. Не було навіть натяку на те, що вона є чиєюсь «блат-хатою». Не виявилося тут і дружини Лосина.

– Викликай свідків, – зітхнув Роман і кисло подивився на Сергія. – Будемо робити обшук за всіма правилами.

2

Зараз для нього все вирішував час. Було зрозуміло, що після вчорашнього провалу Десни, Чичі і Лося на хаті в Сотника менти рано чи пізно виявлять фірму. Усі кінці Ростобан обрубати не встигав, особливо через цьо-

го сучого Арсена, який відмовився допомогти людьми. Сказав: «Твоя голова – мої гроші. Але мої люди – це мої люди. У них інші клопоти».

Звичайно, найважливішого Арсен не сказав, але це Ростобан прекрасно розумів і без «батька мафії»: якщо не брати до уваги кількох професіоналів з особистого почту Арсена, інші його «хлопці» мало чого вартували. Це були типові «придурки» типу тих, яких Ростобан без жалю послав робити замах на Іванчука.

Як виявилося, Ростобан зробив це не дарма. Йому, принаймні, вдалося точно переконатися у своїй давній підозрі, що стамбульська афера не минула безслідно, і по його слідах іде СБУ. Стали б ці хлопці прикривати якогось занюханного слідака з карного розшуку, якщо б у справі не були замішані їхні кревні інтереси, якщо б вони не чули, що за вбивством Єрмоленка криється одна дуже цікава для їхньої контори людина!

Отже, все вирішував час. Ростобану треба було відіграти лише два дні.

«Добре, Арсене, добре. Ми самі терті-катані, обійдемося і без твоїх шмаркачів», – лише губами прошепотів Ростобан, перевертаючись на спину і ховаючи у футляр бінокль.

Ростобан бачив, як у «конспіративній» квартирі Лосина засвітилося світло. І як капітан Іванчук, про щось просторікуючи, з незадоволеною міною підійшов до кухонного вікна, відчинив кватирку і випустив у неї кучеряву хмарку цигаркового диму.

Усе це означало, що менти заковтнули наживку.

«Ох і туго ці менти думають! – буркнув Ростобан, вибираючись із техповерху дванадцятиповерхівки за два квартали від квартири. – Чи дівки з переляку адресу не могли згадати три години».

Ростобану довелося просидіти на техповерсі аж сім годин. І майже відразу за цим на нього чекала нова справа. Після того, як менти знайдуть необхідні «докази», вони можуть відреагувати на них майже блискавично.

3

Обшук – діло нудне. Однак цього разу їм пощастило майже відразу. Зважаючи на все, Лосеві й у голову не могло прийти, що тут хтось буде влаштовувати обшук.

– Дивися, Сергію, та тут цілий скарб! – вигукнув Роман.

Він стояв перед розчиненими дверцятими комори. З неї викинули купу зумисне порваного ганчір'я. На верхній полиці комори лежали дві пачки з-під ялинкових іграшок, з яких Роман обережно зняв кришки.

У першій коробці виявилися шприц, вата, гумовий джгут і два десятки ампул. У другій – пістолет ТТ, обойма, різні документи і записна книжка.

У результаті огляду швидко з'ясувалося, що біля основи ствола пістолета ТТ висвердлений невеликий отвір, а дуловий зріз сильно покоцаний долотом. Обойма була споряджена холостими патронами.

– Пугач, – резюмував Роман. – Можна хлопати холостими, але бойовий патрон одразу ж розірве ствол.

Сергій зосереджено вивчав документи і записну книжку.

Серед документів виявилася прес-карта, в яку була вклеєна кольорова фотографія Лосина. На прес-карті було написано, що Лосин є менеджером відділу збуту фірми «Одеса-Гербера». Також були два нові водійські посвідчення на ім'я Лосина і його свідоцтво про народження (справжнє).

У маленькій записній книжці не було нічого, крім приблизно двох десятків записів партій у деберц. Зате під обкладинку книжечки була закладена візитка, що повторювала і підтверджувала інформацію із прес-карти. Фірма «Одеса-Гербера», Лосин Олексій Володимирович, менеджер відділу збуту. Телефон робочий і телефон домашній. А це вже було досить вагомими підставами вважати, що вони таки знайшли справжній «дах» виробників «синьої мрії».

– Очам своїм не вірю, – буркнув Сергій.

– І я, погодився Роман. Але якщо на клітці зі слоном написано «слон» – повір очам своїм.

4

Усе сходилося один до одного. Всупереч своїй «рослинній» назві, фірма «Одеса-Гербера» виготовляла синтетичні лікарські препарати.

Згідно з даними, які надала Сергію і Романові Басенко, в Одесі й області були три підприємства, що за останні роки купили устаткування, без якого неможливе виробництво «синьої мрії». Цими підприємствами були фірми «Лованевський і Ко», «Емпуза» й «Одеса-Гербера». Таким чином, «Одеса-Гербера» входила в «групу ризику». Ні Сергій, ні Роман не сумнівалися, що упереджений обшук і експертний аналіз виведуть фірму на чисту воду.

Операцію Куліш призначив на наступний ранок. Злочинці могли сховатися і замести сліди, хоча поки що, як дуже хотілося всім сподіватися, слідство випереджало бандитів. Куліш запевнив слідчих, що зможе одержати від Івана Івановича дозвіл на проведення облави за лічені хвилини. І строго заборонив до ранку будь-які самостійні дії.

Роман не любив забігати поперед батька в пекло. Сергій же навпаки. Мовою нагород це називалося «вчасно виявити кмітливість та ініціативу». Мовою обвинувачень – «злочинна самодіяльність, розхлябаність і самоправність».

Але цього разу Сергій був упевнений, що злочинці вже в них у руках. Варто лише знайти у виробничих корпусах «Одеси-Гербери» хоча б грам «синьої мрії» – і можна сміливо там усіх заарештовувати і трясти так, щоб мало не здалося.

Ну а до завтрашнього ранку Сергій вирішив трохи розслабитися.

– Завтра о сьомій ранку в управлінні, – мовив їм Куліш на прощання.

О пів на восьму вечора Сергій вийшов з управління і, вдихнувши на повні груди тепле травневе повітря, пішов до свого «Форда».

5

Від'їхавши від управління, Сергій одразу чітко вирішив, що поїде до Алевтини. Він загнав машину в одну з підворітен і пішов по магазинах. Не хотілося з'являтися до дівчини з порожніми руками.

Душа співала. Сергій жартував із продавщицями, залишав щедрі чайові, довго перебирав вишукані вина. Витративши солідну суму грошей, він нарешті повернувся до машини.

У вікнах в Алевтини світилось. Сергій полегшено зітхнув. Він, звичайно, дзвонив їй по дорозі з автомата і домовився про зустріч, але все-таки... Світло у вікнах обранниці завжди гріє серце чоловіка.

Сергій піднявся на п'ятий поверх і натиснув на кнопку дзвінка. Алевтина відкрила майже відразу. «Чекала», – промайнуло в голові в Сергія.

– Привіт, сонце моє! Це тобі, – Сергій простягнув Алевтині розкішний букет із голландських орхідей і великий пакет із їжею та напоями.

Алевтина почервоніла і сховала обличчя в квітах. Сергію здалося, що вона тихесенько зітхнула.

– Зараз, поставлю тільки, – промурмотала вона і побігла на кухню.

Сергій зняв туфлі і зайшов у кімнату. Там на дивані сидів Верховий. У руках він тримав пістолет із глушником. Пістолет дивився Сергієві в груди.

– Не смикайся. У тебе за спиною теж моя людина.

6

Ростобан умів засинати будь-якої години дня чи ночі і спати рівно стільки, скільки дозволено. Шість годин – чудово. Дві години – добре. Півгодини – і на тім спасибі.

Сьогодні він проспав у машині, яку позичив йому Арсен, із сьомої години вечора до дев'ятої. Їхати з міста, не завершивши всі справи, він не міг собі дозволити.

День сьогодні видався трохи кращим за вчорашній. Після зустрічі з Трускавецькою Ростобан провів три години в стані повної відключки, але о восьмій ранку був уже на ногах. Заплативши вп'ятеро проти звичайного, за дві години він вичавив із поліграфістів візитки і прес-карту «менеджера по збуту» Олексія Лосина.

Він заклав цей непотріб разом із ТТ і наркотиками в схованку, а потім повіз Валентину, дружину Лося, на вокзал. Валентина була підтоптаною, але ще досить звабливою двадцятилітньою дамою з фатальними синіми колами під порожніми оченятами.

Від убивств Ростобана відверто нудило, та й сенсу прибирати Валентину не було. Нехай відсидить кілька тижнів у Ялті, а там може повертатися в Одесу. Утім, щодо того, що Валентина повернеться, у Ростобана були великі сумніви. Спустить за три дні всі гроші в казино, а потім піде на панель. Вона дівка ще видна і, м'яко кажучи, без комплексів.

Слідом за цим Ростобан зібрав охоронців «Синдбада», яких «відправили в Татри». Тобто кращих з уцілілих бойовиків Голованя. Він видав їм гроші, обумовив місце зустрічі в Приморську і попрощався до післязавтра.

Після зустрічі з братвою Ростобан подався на позицію спостереження. Переконався в тому, що менти приїхали на квартиру Лося і що ця частина його плану відпрацьована.

Тільки після цього Ростобан відчув, що не зможе керувати машиною – просто засне за кермом. Дозволив собі солодкі сто двадцять хвилин відпочинку із сьомої до дев'ятої і поїхав у «Одесу-Герберу».

Півтора року тому Ростобан мав там деякі дільця, пов'язані з перевербуванням одного висококласного технолога. Від цього ж благополучно перевербованого технолога він знав, що «Одеса-Гербера» має у своєму

розпорядженні комплекс базового устаткування, багато в чому аналогічного їхньому власному. Саме це визначило його вибір на користь «Одеси-Гербери», а не якоїсь іншої фармацевтичної фірми.

Похмура чотириповерхова типова радянська фабрика, побудована на початку п'ятидесятих років, справила гнітюче враження навіть на Ростобана. Він проїхав повз неї і залишив машину за два квартали.

Ростобан узяв із собою упаковку «синьої мрії» і крихітний ліхтарик. Озброєний він був рідкісним для України чотирнадцятизарядним 9-мм пістолетом виробництва фірми «Сміт і Вессон». На відміну від знаменитих «ковбойських» револьверів, «Сміт і Вессон» був дуже компактним автоматичним пістолетом із чудовими характеристиками.

Ростобан завжди надавав йому перевагу перед піжонським «Глоком», з яким обожнюють швендяти «професійні кілери». Адже таким Ростобан себе ніколи не вважав, хоча в разі потреби вбивав холоднокровно, чітко і дійсно професійно.

Ростобан любив серйозний кримінал із міжнародним розмахом, наприкінці якого – перемога і великі гроші. Але немає таких великих грошей, що не тьмяніли б у порівнянні з дуже великими. І немає такого задоволення, що могло б затьмарити блиск погоні і смак перемоги.

Із погляду клінічної психіатрії Ростобан був маніакальним параноїком. З власної точки зору – одним із найбільших кримінальних мислителів і практиків епохи.

Псевдо «Ростобан» завжди викликало в нього роздратування. Йому хотілося б називатися Маестро, Князь чи Сивий. Але кримінальний світ бачив у ньому чужинця, тому це були недосяжні титули. Самому ж назватися Князем Ростобан не наважувався – сходка за таке могла добре дати по зубах.

Горілку Ростобан пив тільки для того, щоб розслабитися чи за необхідності «прокотити за свого». Кокаїном

чи травою не бавився. Тільки один раз уколовся «синьою мрією», щоб переконатися в тому, що наркомани, яких узяли для експерименту, не брешуть і нічого не плутають.

Повіями Ростобан, як правило, гидував, коханок боявся. При його роботі це могло погано скінчитися. Люди з оточення Голованя його побоювалися і позаочі називали «підаром». У цьому вони теж помилялися.

Ростобан, а тоді ще просто Ігор, знайшов Голованя, коли той приїхав до Києва вирішувати свої справи з братвою, і потім влаштував для них вечерю в «Асторії».

Розмова відбувалася прямо в ресторані. Ігор підійшов до столу, за яким сиділи шестеро бандитів, і чемно попросив дозволу приєднатися.

– Вали звідси, пацан, – відмахнувся один із квадратних «братків»-охоронців.

– Не можу. Мені треба поговорити з твоїм хазяїном, – Ігор виразно подивився на Голованя.

Головань нічого не зрозумів, крім того, що в особі Ігоря з'явився якийсь підозріло хамовитий тип, водночас схожий і несхожий на мента. Топтати мента прямо в залі «Асторії» було не з руки. Та й узагалі зайвих розборок Головань хотів би уникнути. На це Ростобан і сподівався.

– Сідай, – запропонував Головань, указавши на місце поруч із собою, яке займав Ступа.

Ступа не став сперечатися, встав і покликав офіціанта, щоб той приніс ще один стілець, а Ігор сів на його місце.

Головень ворухнув бровою – й один із «братків» (це був Десна) налив Ігорю повний келих коньяку.

– Ти знаєш, хто я? – запитав Головань.

– Так, – кивнув Ігор. – Ви володієте перевалочною базою з транспортування наркотиків у Одесі, вам платять данину всі шинки на Деребасівській, у вас своя турфірма «Синдбад», свій підпільний «будинок відпочинку», що належить якомусь Геннадію Сотникові, й у

вас є вигідні контакти з двома прокурорськими слідчими. Ваше здоров'я!

У тиші, що запанувала, Ігор перехилив келих до дна.

Усе, перераховане Ігорем, було правдою. Хоча це було важко доказати з погляду кримінально-процесуального кодексу. Але, так чи інакше, цими відомостями міг володіти професіонал високого класу з державної силової структури або конкурент із карного середовища. Не кажучи вже про те, що ніхто не наважився б викласти все це Голованеві деінде, крім кабінету слідчого чи на великій злочинській сходці.

– Звідки тобі це відомо? – запитав Головань прохолодно.

– Моє джерело – Кучер Анатолій Іванович, тисяча шістдесят дев'ятого року народження, двічі судимий. Востаннє – за зґвалтування зі смертельним наслідком. На особливому засіданні Верховного Суду України присуджений до найвищої міри покарання. У мене є підстави вірити йому, – відповів Ігор.

– Толян не розколовся на слідстві, – похитав головою Десна. – Інакше ще хтось пішов би на страту разом із ним.

– Хто ти такий? – запитав Головань, проігнорувавши бурмотання Десни.

– У мене паспорт на ім'я Ігоря Костянтиновича Радевича. Я маю підготовку і хочу займатися у вас тією же роботою, яку виконував Кучер.

– А що ти вмієш?

– Прибирати людей і витягати інформацію. Ще в мене є схема заробітку справжніх грошей. Дуже великих грошей. Таких, яких у вас немає.

– По-моєму, цей блатар надто багато тягне, – мовив Ступа, пильно дивлячись на Ігоря.

– Нехай ще почірікає, якщо вже прийшов, – милостиво дозволив Головань.

Йому дійсно потрібний був новий кілер. Але Головань навіть уявити собі не міг, що цей лох, який зараз

стоїть перед ним, через два роки виб'є йому мізки у власному кабінеті. Точно так само, як Ступа не міг і припусти, що загине разом із «Карелією», супроводжуючи найдорожчу партію товару в історії українського наркобізнесу. Партію товару, провезену з ініціативи Ігоря.

– Скільки ти хочеш отримувати? – запитав Головань.

– Тисячу доларів на місяць, преміальні за кожну конкретну справу плюс устаткування і спорядження за ваш рахунок.

Це були високі, але загалом божеські ціни. Гарному фахівцеві Головань був готовий платити і більше.

– І все?

– Ні, не все. Ще тридцять відсотків прибутку від того бізнесу, який я хочу запропонувати.

Це було вже занадто. Ступа підхопився. За його спиною з гуркотом перекинувся стілець.

– Хазяїне, та перестань ти з ним панькатися! Зараз відвеземо цього мудака за місто, вияснимо, звідки він узявся такий розумний, пустимо йому кулю між очі та й по всьому!

– Сядь і не репетуй, – процідив Головань. – Ми беремо його із собою. А там подивимося.

Червоний як рак Ступа підняв свій важкий різьблений стілець, сів і невдоволено втупився в Ігоря.

– Ну ти блін... ростобан, – пропихтів він, важко дихаючи.

– Це точно, – посміхнувся своїм думкам Головань. – Будеш у нас, братухо, Ростобаном.

7

Розмова з есбеушниками вийшла цікавою і таки багатослівною. Судячи з рішучого настрою хлопців, брехати їм було не варто. Та й особливих причин Сергій не бачив.

Верховий попросив Сергія відтворити всі подробиці його розслідування, починаючи з моменту вбивства Єр-

моленка. Сергій подумав, що, мабуть, полковник Куліш уже викладав усе вчора під час своєї прогулянки на «Лінкольні». І здогадався, що СБУ влаштувала їм перехресну перевірку «на вошивість».

Сергій чесно виклав Верховому все, що він думає з цього приводу. Той знизав плечима і порівняно приязно відповів, що ніхто в управлінні, крім Сергія, не може так виразно і точно викласти хід події останніх днів. Навіть полковник Куліш.

Це підкупило Сергія. Йому стало навіть трохи ніяково, що Роман так різко відшив есбеушника від затриманих співробітниць «Синдбада». Утім, за що боролись – на те й напоролися. Їм треба було лише одержати письмову санкцію, а не вдавати із себе крутих героїв.

– Жодних проблем, – кивнув Сергій. – Я пропоную маленьку угоду. Я тобі розповім усе, що знаю, а ти мені в обмін даси обіцянку.

– Яку? – невдоволено скривився Верховий.

– Дуже просту: незалежно від того, до кого ця справа зрештою потрапить, і хто її буде закривати, господиня цієї квартири, Алевтина, не пройде по ній навіть свідком.

– Даю слово честі, – Верховий полегшено зітхнув. – Я вже подумав, що ти зараз попросиш залишити Ростобана живим і неушкодженим.

Верховий розсміявся дерев'яним сміхом.

– Ну хіба що до особливого засідання Верховного Суду, – похмуро посміхнувся Сергій.

Угода відбулася, і Сергій чесно, з усіма подробицями, розповів Верховому про результати слідства.

Коли есбеушники пішли, Сергій постукав у двері ванни, де шуміла вода.

– Заходь!

Голосно клацнула клямка.

Двічі Сергія просити не треба було. Алевтина сиділа у ванній, відгородившись від зовнішнього світу щільною клейончастою шторкою. Сергій бачив тільки її го-

лову, звабливий краєчок плеча і дві босі п'яти, недбало закинуті на край ванни. І в раковині, і у самій ванній розліталися бризками тугі струмені води, що били з кранів.

Сергій подивився на Алевтину, як на зрадницю.

– Ти не могла хоч знак подати? – запитав він.

– Вони пред'явили посвідчення і сказали, що мені немає чого боятися, – проспівала вона. – Що вони твої давні друзі і хочуть із тобою просто побалакати.

Насправді Сергій на неї зовсім не сердився. Просто він трохи перелякався, коли побачив чорну зіницю пістолета Верхового. Сергій злився на себе. От у Дачному він зовсім не злякався. А тут – треба ж.

– Ми поговорили. Ти, мабуть, у ванній вже до блиску вимилась?

Щоб Алевтина не підслухала їхню розмову, Верховий відправив її у ванну і сказав, що якщо вода піде хоч трохи тихіше, він відстрелить усі крани і заткне Алевтині вуха бананами.

– Я вже вдвадцяте випускаю воду, – гмикнула Алевтина. – В мене всі думки навколо тебе крутилися. Як би твої «друзі» не прострелили тобі голову.

Санвузол був суміщений, і Сергій важко присів на край унітаза, сховавши обличчя в долонях.

– Як я втомився, – важко мовив він.

– Тобі не жарко? – проворкотіла Алевтина, закручуючи крани.

Тільки тепер Сергій зрозумів, що відколи зайшов у квартиру, він досі не зняв свою шкіряну куртку. На шкірі дрібними крапельками осідала пара. Було душно.

– Я зараз, – він устав, збираючись вийти з ванної.

– Ні, почекай, – у голосі Алевтини Сергій почув хвилювання. – Встань і повернися до мене спиною. Бо я соромлюся, – додала вона із соромливим смішком.

Сергій слухняно підвівся і повернувся до ванни спиною, втупившись поглядом у плавний зиґзаґ хромованої труби на кахельній стіні.

За спиною зашаруділа штора. Потім весело заспівала, стікаючи з оголеного жіночого тіла, вода. Руки Алевтини лягли Сергієві на плечі. Його важка шкіряна куртка впала на підлогу. Ледь торкаючись до його спини сосками грудей, Алевтина розстебнула гудзики на Сергієвій сорочці, і вона полетіла слідом за курткою.

Алевтина пригорнулася до широкої, міцної спини всім тілом і оповила руками його могутній торс. Сергій відчув тонкий дражливий аромат її тіла.

Вони перебували в нерухомості досить довго.

У Сергія ковзнула в голові кумедна думка, що Алевтина погано уявляє, що робити далі.

Він ривком обернувся і впився в пухкі губи дівчини із усією силою невтоленної пристрасті.

Дівчина не встигла опам'ятатися, як уже виявилася на ліжку, а у вуха їй лився ніжний хрипкий шепіт Сергія. Серця обох скажено билися. Незвіданий корабель чоловічої пристрасті ніс Алевтину все далі і далі в море насолоди.

8

Ростобанові довелося двічі обійти квартал, у якому містився занурений у пітьму корпус «Одеси-Гербери».

Ростобан шукав шляхів до проникнення на територію фірми. Все, що треба було зробити – це закласти там «синю мрію» в якусь імпровізовану схованку. Решта – справа славної міліції.

Ростобан уже примітив дірку в огорожі «Одеси-Гербери». Однак одразу нею скористатися він не наважився через те, що двір, який межував із доступною ділянкою бетонної стіни, був надто багатолюдним.

Ростобан повернувся у свою машину і вирішив ще трошки подрімати. З його погляду, півтори годин було цілком достатньо, щоб навколо «Одеси-Гербери» цілком збезлюдніло.

Він заснув майже миттєво. І коли десь зовсім поруч прошумів автомобільний мотор, одразу ж прокинувся. Принаймні, так йому здалося.

Ростобан вихопив пістолет, але було пізно. З лівих передніх дверцят посипалося скло, і чоловік, що немов виринув з-під землі, приставив зброю до його голови. Ще двоє, які виросли перед капотом машини, тримали Ростобана під прицілом куцих автомат-кулеметів міні-узі.

9

Після настільки близького знайомства Сергія завжди тягло на відвертість.

– Я й не думав, що це у тебе вперше, – прошепотів він, перевертаючись на спину і втуплюючи у стелю розгублений погляд. Сергій був дуже схвильований.

– А я не знала, що з тобою може бути так добре.

– Ну-у-у... – протягнув Сергій і нарешті знайшовся: – Я взагалі хороший. Тільки був чомусь упевнений, що фотомоделі...

– ...сплять щонайменше зі своїми фотографами? А зазвичай ще й з усіма навколо? – посміхнулася Алевтина.

– Чесно кажучи, так.

– Ну, тепер ти знаєш, що не всі. Пішли під душ.

Під струменями води Алевтина здалася йому ледь не богинею. Сергій сидів на краю ванни, грав м'язами і відчував себе Гераклом у товаристві Афродіти.

– Коли зустрічаєш таких дівчат, як ти, розумієш, навіщо служиш в карному розшуку, – серйозно сказав Сергій.

– Так? І навіщо?

– Щоб захистити красу від усякої мерзоти, від усіх цих сотників...

– Гена – зовсім не мерзота. Я вже казала. Він завжди захищав мене від своїх клієнтів-кримінальників. Брехав їм, що я подружка самого Хазяїна і що якщо вони хоч пальцем до мене доторкнуться, Хазяїн їм голови познімає.

– Брехав? – Сергій схилив голову набік і, примруживши одне око, підозріло подивився на Алевтину.

– Брехав, пане слідчий, – мовила Алевтина. – Я цього «Хазяїна» в очі ніколи не бачила!

У Сергія з плечей мов би камінь звалився. Дуже вразили його сьогодні слова Лисюка про те, що Сотник називав Алевтину «дівкою Хазяїна». Втім, він одразу піймав себе на відвертій думці, що не відмовився б від неї, навіть якби знав, що вона спала хоч і з самим Ростобаном.

Сергій простягнув руку і доторкнувся до оксамитової шкіри Алевтини. Це було надто добре, щоб виявитися реальністю.

Сергій встав і поклав долоні їй на плечі.

– Ти найпрекрасніша жінка, яку я тільки зустрічав.

– А ти – найчудовіший чоловік, – усміхнулася Алевтина. – Я вже не сподівалася на зустріч із таким.

Алевтина опустилася перед ним на коліна й обережно провела язиком по його животі. Сергій розслабився і заплющив очі.

10

Руки його були закручені за спину і сковані наручниками за спинкою твердого стільця так, що він не міг ні встати, ні навіть повернутися. З нього зняли все, крім джинсів і носків. Перед ним на столі сидів Верховий, а ще двоє мурмил перемовлялись десь за спиною, в іншому кінці кабінету.

– От що, Ігоре. На тобі висить близько десятка мокрих справ. Плюс дрібніші за тридцятьма статтями КК України. Ми хочемо, щоб ти нам допоміг.

Початок розмови був традиційним. Ростобан ледь помітно скривився. «Зараз почнеться: видай нам того, здай цього... Потім розкажи, де роблять наркотики, куди збувають і таке інше... А ми обіцяємо не дуже тебе мучити і швидко розстріляти».

Немає на мені мокрухи, начальнику, – вищирився Ростобан. – Ні доказів, ні свідків, нічого. Ви навіть не зможете доказати, що я барана на іменинах Хазяїна за-

різав. Не те, що когось замочив. Наш найгуманніший суд у світі вліпить мені півтора року умовно за носіння незареєстрованого ствола, поставить на облік у рідному райвідділі – і прощай-прощавай.

– Суд може. Але ми – не суд, – спокійно сказав Верховий. Настільки спокійно, що страх закрався навіть у крижане серце Ростобана.

– Якщо хочеш ще погуляти під сонечком, розказуй нам зараз усе про всіх. Про себе в першу чергу, зрозуміло. Якщо хоч на волосину ухилишся від правди – будеш говорити під «хімією», а це боляче. І потім побачимо.

ГЛАВА 21.
ОКСАНА ПАВЛІВНА ЄРМОЛЕНКО

1

Рівно о дев'ятій годині ранку офіцери служби зовнішнього спостереження повідомили, що в «Одесу-Гербер» уже хвилин п'ятнадцять не заходять люди. Зате на стоянці перед фабрикою вишикувався ряд іномарок, тобто всі співробітники прибули у фірму.

Куліш дав згоду на початок операції. Два взводи «Беркута» з усіх боків ринули до будинку. Міліцейські машини перегородили вулицю, на якій була розташована фабрика, і провулок, що обгинав її позаду.

Третій взвод Куліш залишив у резерві. Бійці цього взводу сиділи в автобусі, що був готовий доставити їх будь-куди, куди скаже полковник.

Полетіли з петель вибиті двері, лягли обличчям униз перші затримані. Дві слідчі бригади і дві групи кінологів із собаками, яким дали понюхати «синю мрію», увірвалися на територію «Одеси-Гербери» слідом за «Беркутом».

Сергій – весь під враженням від минулої ночі – тинявся по коридорах «Одеси-Гербери», перебуваючи між

сном і явою. Навколо репетували бійці «Беркута», голосили співробітниці фірми, гриміли висунуті зі столів шухляди.

«Зараз ця проклята справа закінчиться, – думав він. – Зараз ми доберемося до ваших виробничих корпусів і таки знайдемо цю кляту швейцарську установку для виробництва препаратів ЛСД-ряду з вашими поганими удосконаленнями... Десь обов'язково випливе і партія «синьої мрії». Обов'язково...»

2

Минуло шість годин. Після сп'яніння майбутньою перемогою наступило гірке похмілля.

Вони не знайшли зовсім нічого. Ні «синьої мрії», ні удаконаленого швейцарського устаткування, що дозволяло б її виготовляти.

На співробітників «Одеси-Гербери» не виявилося взагалі жодного компромату. Слідів Ростобана теж не було.

Зусилля найкращих, елітних підрозділів МВС Одеси були витрачені дарма.

Сергій і Роман вийшли на свіже повітря, намагаючись не дивитися один на одного.

– А спритно нас обвели навколо пальця ці дівки, – хмикнув Роман, безглуздо перебираючи папери у своїй папці.

– Це не дівки. Вони б до такого не додумалися, – похитав головою Сергій. – Та й навіщо їм?

– Та начебто нема чого... Чорт, у них навіть посади «менеджер зі збуту» не було! Якби ми почекали хоч один день, перевірили ще раз усе, як слід, ми б зараз не сіли в таку гидку калюжу!

– Це все через нашу озлобленість за Дачне, – сказав полковник Куліш.

Слідчі обернулися. Їх начальник виглядав, як побитий пес. Було видно, що останні дні дуже підірвали його здоров'я. А сьогоднішній пшик утомив чи не більше,

ніж бойня в Дачному. Тоді, принаймні, був хоч якийсь результат. Були докази, були трупи бойовиків... Частково вдалося закрити справу Єрмоленка. А тепер – узагалі чортзна що.

– Що ви маєте на увазі, пане полковнику? – запитав Роман.

– Те, що всі ми діяли, немов у сні. Надто поспішали. Всім нам – і мені теж – здавалося, що можна вийти на виробників «синьої мрії» одним махом.

– Але це ще можна зробити, – мовив Сергій. – Зараз, не гаючи часу, поїдемо й перевіримо дві інші фірми. «Лованевський і Ко» і цю, як її...

– «Емпузу», – підказав Роман.

– От-от. Злочинці зараз над нами животи надривають. Але вони не знають, що завдяки Басенко в нас є коло пошуку. Ми б могли взяти бандитів тепленькими прямо сьогодні.

– Не годиться. По-перше, хлопці, ви зовсім замоталися, я ж бачу. Легко сказати – другий день підряд фірми шманати і протоколи писати! Вам треба зараз про все забути і піти гарненько виспатися. І, по-друге, хто нам тепер санкцію підпише? Якщо з цією гівняною «Герберою» докази хоч якось розклалися по поличках, то на тих у нас узагалі матеріалу немає. Крім побічного доказу у вигляді списку устаткування. А на це Іван Іванович і дивитися не стане.

– То що ж нам тепер – опустити руки і забути про все? – ображено запитав Роман.

– Ну навіщо ж забути? Просто треба трохи відпочити, посидіти спокійно в управлінні і все як слід обмізкувати.

– Я думаю, пан полковник правий, – зненацька сказав Сергій єлейним голоском. – Справді – посидимо в управлінні, покуримо...

Роман здивовано поглянув на нього.

Він не зрозумів, що Сергій уже думкою жене машину у фірму «Лованевський і Ко». Але Куліш збагнув це відразу.

– Капітане Іванчук! – гаркнув він. – Я не жартую! Я забороняю вам будь-яку самодіяльність. Зараз ми повертаємося в управління, і до кінця робочого дня ви займаєтеся аналітичною роботою з накопиченим матеріалом. Потім їдете додому і будете дивитися телевізор у колі родини, поки очі на лоб не повилазять. Потім відсипатиметесь. А завтра будете будувати версії, як можна вибити з прокуратури санкції на обшук у «Лованевський і Ко» і цій...

– «Емпузі», – підказав Роман.

3

Ростобана дивувало те, що він ще живий, більше того – їде на своїй тачці. Скло, вибите вчора есбеушниками, було вже на місці. І навіть його пістолет валявся під сидінням із повним магазином.

Здавалося, що сьогоднішня ніч у СБУ була жахіттям, від якого він тепер опам'ятався. І тільки ледь відчутна вага титанового браслета на лівому біцепсі нагадувала Ростобану про те, що зустріч із Верховим не минула для нього безслідно.

Цей браслет міг багато чого розповісти про свого власника. Спить він чи ні, стріляє чи балакає по телефону. У браслет була вмонтована мініатюрна підслуховуюча аппаратура й імпульсний передавач, що дозволяв дуже точно пеленгувати місцезнаходження Ростобана.

А найголовнішим було те, що цей браслет не можна було ні зняти, ні зіпсувати. Тому що будь-яка спроба зробити це закінчувалася для власника смертю. Диявольський винахід секретних технічних лабораторій міг знищити свого хазяїна комбінованим застосуванням отрути і підривного заряду.

Щоб у Ростобана не виникало щодо цього жодних сумнівів, Верховий показав йому фотографії. Холоднокровного кілера ледь не знудило.

– Ти не бійся, – сказав йому Верховий на прощання. – Сам собою цей браслет не спрацює. Хіба тільки від

прямого влучення кулі, та й то навряд чи. Якщо здаси нам усіх, ми браслетик відключимо і навіть від ментовки тебе захистимо.

Ростобан не вірив жодному його слову. Але жорстока реальність була такою, що боротьба за виживання тепер зводилася для Ростобана до безвладного танцю під дудку СБУ. Знайти банду піратів, вивести на них Арсена і піднести все це разом із плодами власних трирічних зусиль на блюдечку сволоті з СБУ. Життя – гівно!

Ростобан їхав на зустріч із Арсеном і гарячково згадував, який радіус дії мають малогабаритні пристрої передачі зв'язку типу цього браслета і на скільки в таких машинках може вистачити батарейок. Виходило, що як не крути, а цього гівна стане надовго. І радіус у нього за пеленгом може бути кілометрів сто. А за сто перший його СБУ не відпустить, це точно.

«Нічого... Нічого, братки... Мені б тільки живим залишитися, і тоді я вам влаштую», – зціпивши зуби, думав Ростобан, але легше від цього не ставало.

4

Накази Куліша треба хоч час від часу виконувати. Роман і Сергій повернулися в управління і твердо вирішили решту дня вбити за балаканиною, що іменувалася (частково заслужено) «аналітичною роботою».

Повторний допит Трускавецької чи Мокренко навряд чи міг принести якісь результати: формально спростувати їхні свідчення було неможливо.

Так само безглуздо по третьому колу ганяти Лисюка і Сотника. Навіть якщо вони щось приховали, їм уже вдалося виробити лінію поведінки перед слідством, і вони не поступляться ні часткою своїх позицій.

– Сергію, давай ще раз пройдемо всю справу із самого початку, – запропонував Роман, дістаючи стосик чистого паперу.

– Давай, – байдуже знизав плечима Сергій.

Він настільки звик до біганини останніх днів, що кабінетна робота здавалася йому марудною. Сергій подумав, що в чомусь Алевтина була права: йому, мабуть, справді більше припав би до душі нелегкий хліб оперативника.

– Маємо... – Роман поставив на аркуші паперу дату, провів під нею жирну лінію і поставив одиницю. – Перше: труп капітана Єрмоленка. Нам відомо, що на його квартиру були наведені два пересічні грабіжники: Лисюк і Закидаха. Наведені Ростобаном. Ми припускаємо, що Ростобан – високооплачуваний кілер, який працює на злочинне угруповання, що займається виробництвом і поширенням наркотику «синя мрія». Також ми припускаємо, що капітан Єрмоленко володів небезпечною для цього угруповання інформацією. Тому Хазяїн наказав Ростобану прибрати Єрмоленка і знищити інформацію. Питання: чому Ростобан не зробив цього сам?

Сергій скривився як середа на п'ятницю. Вчора він уже якомога докладніше розповідав цю історію Верховому.

– Це ми з тобою вже проходили. У Дачному. Мафія хотіла видати загибель Єрмоленка за результат пересічного розбійного нападу. Щоб ми не надто глибоко копали.

– Але при цьому, – підхопив Роман, – не покладаючись цілком на кримінальників, Хазяїн наказав Ростобану підстрахувати їх для певності. Таким чином, після відходу бандитів Ростобан проник у квартиру і ввів Єрмоленкові смертельну отруту. Тобто, мабуть, це був Ростобан.

– Не мабуть, а таки він.

– Мабуть, – наполіг Роман, який в усьому любив точність. – Якщо немає зізнання обвинувачуваного, прямих доказів чи свідчення двох незалежних свідків, значить, ми можемо лише припускати. Ростобан як професіонал втік через дах, а двоє бандитів вийшли в

двір, де, на їх величезне нещастя, на них накинувся скажений дог. Закидаха відразу втік і повернувся до свого брата, а Лисюк добрався до Сотника тільки наступного дня. Сотник його просто не впустив у будинок. Лисюк, вважаючи своє становище надто ризикованим, вирішив обійтися без голосних сцен і забрався в дешевий готель. Наступного ранку він відчув, що йому кепсько і був змушений звернутися до лікаря. Я думаю, це врятувало йому життя.

– Причому врятувало двічі, – зауважив Сергій. – Бо Ростобан напевно збирався прибрати його, як прибрав Закидаху.

– Так. Питання: де дружина Єрмоленка? І навіщо комусь треба інсценувати її смерть?

– Щоб її не шукали, це очевидно. Інше питання – хто інсценував? Вона сама, без сторонньої допомоги, не змогла б цього зробити. У неї напевно немає навичок роботи з вибуховими пристроями. А от де вона ховається, ми, боюся, дізнатися ніяк не можемо.

– Так, правильно. З погляду слідства Оксана Павлівна Єрмоленко мертва. А вона, між іншим, одна з ключових осіб у нашій справі. Але досить про неї. Значно цікавішою виходить ситуація із самою «Карелією».

– Тобто?

Сергій уже забув про злощасний теплохід, капітаном якого був Єрмоленко.

– Ти, Сергію, так і не знайшов часу на ознайомлення зі списком зниклих пасажирів?

– Ні.

– А я понеділок-вівторок тільки тим і займався, що скрупульозно вивчав матеріали по загибелі «Карелії». Розклад там вийшов дуже своєрідний: пропали безвісти п'ятеро здорових мужиків і одна молода жінка. Мужики: старший помічник капітана Ситник, судновий лікар Рибачук, заступник голови спортивно-туристичного товариства «Тайга» Ступак і тренери цього ж товариства Балій і Корбут.

– Що???

– Саме так. Три співробітники спортивно-туристичного товариства. Що б ти сказав, дізнавшись, що десь у Відні розбилася машина українського аташе з культури? Загинули він сам і двоє його помічників.

– Я б сказав, що комусь захотілося прибрати одного полковника і двох капітанів СБУ. А так я скажу, що хтось із пасажирів «Карелії» прихлопнув трьох мафіозі за одну ніч.

– Цілком правильно. Зрозуміло, ніякого спортивно-туристичного товариства «Тайга» не існує. Є тільки кругла печатка і кутовий штамп цього товариства. Завдяки цьому, реєстрацію на рейс усі троє пройшли без проблем. А товариство саморозпустилося півроку тому. Я перевіряв.

– Ти щось дізнався про цих трьох руопівців?

– Як кіт наплакав. Ступак був відомий у кримінальному світі як Ступа, до кримінальної відповідальності не притягався, у поле зору наших доблесних борців з організованою злочинністю потрапив лише раз через дурницю. Кілька років тому його машину розстріляли з автомата під вікнами його власного будинку. Сам Ступа в цей час гуляв на своїй квартирі з дівчатками й братками. Уся компанія відразу ж вивалила на вулицю, причому один зі знайомих Ступи кілька разів пальнув у темряву для острашки. Потім приїхала міліція й усіх пов'язала. Справа зі стрілянною замнулася сама собою, але Ступу про всяк випадок внесли в базу даних. Про Балія й Корбута відомо тільки те, що вони того вечора веселилися разом зі Ступою.

– А щодо інших затонулих? – поцікавився Сергій.

– З іншими все наче простіше, але насправді ще заплутаніше. Старпом Ситник – колишній мічман на одному з ракетних есмінців Чорноморського флоту. Має масу заохочень від начальства ще з радянських часів. У 1992 році був скорочений з військового флоту. З відгуків членів екіпажу «Карелії» – зануда, резонер і своло-

та. Востаннє його бачили, коли він подався на пошуки зниклого суднового лікаря Рибачука, коли «Карелія» вже тонула.

– А лікар?

– А лікар пропав безвіси, коли пішов шукати якусь Марину Євтушенко. Коли всі зібралися на палубі для посадки в шлюпки, то виявилося, що немає Марини і ще трьох пасажирів, якими були Ступа і двоє його колег зі «спортивно-туристичного товариства». Рибачук рвонув у трюми і зник. Ситник побіг за ним і теж зник. У цей час більша частина шлюпок була вже на плаву. До всього, на «Карелії» остаточно згасло світло. Вирубилося навіть аварійне освітлення. Капітан Єрмоленко заборонив членам команди шукати Рибачука, Ситника й інших. Команда сіла в останню шлюпку, спустила її на воду. Вони ледь встигли обрубати канати, коли хвилі вже заливали палубу «Карелії». Така от історія.

– Наче «Титанік», блін. Нещасна жінка, шляхетні чоловіки, а на задньому плані – зграя відчайдушних негідників. Не вистачає тільки синього діамантика ціною в сто мільйонів доларів.

– Правильно мислите, пане капітан. За моєю версією, діамантик має бути. Але що це за діамантик – ми поки не знаємо.

– Ну і нехай його. А що це за дівчина, Марина Євтушенко?

– О, це історія, – обличчя Романа набуло хитрого, тріумфуючого виразу. – Ти зараз сядь зручніше і постарайся не впасти.

Роман поліз у шухляду свого столу і дістав папку з документами.

– Щойно ми одержали справу Єрмоленка, я, якщо пам'ятаєш, буквально кліщами витягнув із прокуратури всю інформацію по справі «Карелії».

– Пам'ятаю. І поки я бігав по Одесі, шукав злочинців, ти тут штани протирав над папірцями, – буркнув Сергій.

– Ага. Ознайомившись зі справами зниклих безвісти, я вирішив зайнятися не тільки особами братків, але й іншими. Адресу Євтушенко я дізнався відразу ж за реєстраційним списком «Синдбада». Адреса виявилася препаршивою – дівчинка мала російське громадянство. Як ти сам розумієш, у нас із російською міліцією контакти хренові. Тоді я подумав: «Чим чорт не жартує? Фотографії Євтушенко в мене є, бо турфірми завжди мають ксерокопії паспортів своїх клієнтів. Закину-но я цю гарненьку мордочку по каналах Інтерполу. А заодно й інші пики». І от сьогодні вранці, коли я зайшов у кабінет перед облавою на «Одесу-Герберу», кур'єр з комп'ютерного приносить мені роздруківки.

– Що ж ти відразу не сказав!!?

– Щоб не вносити остаточний сумбур у нашу справу. Могло ж пощастити сьогодні з «Герберою», правильно? Тоді нам було б зовсім не до Марини. Яка, зрозуміло, зовсім не Марина і, звичайно, не Євтушенко. Це вже точно.

– Викладай свої роздруківки, – зажадав Сергій.

– Ось, – Роман поклав перед ним на стіл папку і потягнувся за цигаркою. – Тільки ж ти англійської не знаєш.

У папці виявилося п'ять аркушів. На першому була надрукована чорно-біла фотографія молодої дівчини, а під нею – два фотороботи, що дуже відрізнялися між собою. «Гарненькою мордочкою» назвати жорстко обкреслене, владне обличчя Марини було непросто. Але не можна було і відмовити їй у певній фатальній привабливості.

На наступних трьох аркушах ішов текст англійською під грифом Інтерполу «Для службового використання». У цьому документі Сергій одразу ж заплутався і, помучившись над ним кілька хвилин, капітулював.

На п'ятому аркуші було повно невеликих пронумерованих фотографій. Якісь типово наші бандитські пи-

ки, дівчина (не Марина), кілька пик із невизначеним південним колоритом, кілька людей, які змахують на в'єтнамців, і розкішна яхта. Особливо вразило Сергія те, що на кормі яхти чудово проглядався вертоліт.

– Та тут ціла енциклопедія! – роблено захопився Сергій, щоб затушувати своє повне нерозуміння англійського супровідного тексту. – Знаєш, ти мені краще поясни своїми словами, про що тут ідеться.

Роман посміхнувся. Він так і знав, що цим закінчиться.

– Ідеться про розбійний напад на яхту брунейського мультимільйонера Ходжі Алі Палембангсапа.

– Ну й ім'ячко.

– А ти думав! – Роман потер скроні. – Словом, клієнта звали Ходжа, а його яхту – «Румі». Був такий арабський поет. І от на цій «Румі» відбувалися переговори між газовим магнатом Крамаренком і Ходжею. Вони просто каталися по морю і балакали. Із Крамаренком була акредитована перекладачка Ірина Радюк. Як ти вже здогадався, вона ж – Марина Євтушенко. І от серед білого дня на яхті раптом вирубилася вся електрика. Ходжа відразу ж запідозрив недобре. Його охоронці схопилися за зброю, те саме зробили й охоронці Крамаренка. Майже відразу слідом за цим відбувся слабкий підводний вибух, що спровокував перестрілку між охоронцями. На яхті був один славний хлопчина – тренькав на клавішах для гостей, а для Ходжі іноді в дудку дудів. Мусульмани, знаєш, народ дуже музичний, без живої музики їм нудно.

– Уже знаю, – Сергію нетерпілося.

– Малого звали Во Нгуен Свам, малаєць, очевидно. Коли почалася перестрілка, він, не дурень, одразу ж зістрибнув за борт і поплив до атола Суоллоу. Його там зняв катер брунейської берегової охорони. Але перед тим, як вистрибнути, Во Нгуен устиг помітити, що Ірина, вона ж Марина, дуже професійно заволоділа зброєю.

– А «Румі»?

– А «Румі» до моменту прибуття брунейского катера пішла на дно. На її місці кружляли акули і з апетитом доїдали чиїсь останки. Але найцікавіше, Сергію, те, що з потопаючої яхти встиг піднятися вертоліт. Скільки осіб було на вертольоті і що це за люди – невідомо. Брунейці не ризикнули застосувати проти нього «Стінгери». Приємний жіночий голос повідомив їм по рації, що на борті вертольота перебуває поранений Ходжа. Голос, зрозуміло, належав перекладачці Ірині Радюк. Їй не повірили, але стріляти все-таки не наважилися.

– І які версії?

– А які можуть бути версії? Яхта стала жертвою чудово підготовленої групи бойових плавців, які використовували найостанніші досягнення диверсійної техніки. Але доказів немає. «Румі» затонула на глибоководді. Обстежити її практично неможливо. Тим більше, що в тому районі є підводний плин, що міг потягти порівняно легкий корпус яхти на десятки миль до північного сходу. На атолі Суоллоу слідів людей не виявлено. На східному фасі атола дуже сильний прибій, що вилизує невеликий піщаний пляж щопівгодини.

– А до чого тут пляж?

– До того, що це єдине місце, де, на думку експертів, можна було спустити на воду важкі підводні скутери, які використовують морські диверсанти для зближення зі своєю ціллю.

– Інтерпол подавав Ірину в розшук?

– Звичайно. Її та Анжеліку, коханку Крамаренка, яка супроводжувала його на яхті, подавав. І Крамаренка. І всю його братву. З люб'язної довідки Інтерполу, цим питанням якийсь час займалася київська СБУ, але безрезультатно. А з єхидного зауваження заступника женевського комісара Інтерполу, в Україні надто сильна конкуренція між спецслужбами. Бо на ту саму інформацію, яку видали мені, на початку травня робила запит одеська СБУ.

– Супер. Що ж, у нас є всі підстави думати, що «Карелія» загинула не випадково?

– Це м'яко сказано. У нас навіть є підстави думати, що Марина Євтушенко скоїла біля п'яти навмисних убивств.

– А от чого в нас немає – то це ні найменших уявлень, де її шукати. Так?

– Не зовсім. Деякі думки щодо цього я маю.

Сергій подивився на Романа, як на тихого, але небезпечного психа. А Роман аж сяяв від зробленого ефекту.

– Змилуйтеся, пане капітан.

Роман простягнув Сергію листівку з фотографією чиєїсь могили. Могила була виконана в класичному «дореволюційному» дусі. На ній було написано щось німецькою. Сергій перевернув листівку і побачив там текст:

«Юлій Олександрович Рибачук просить передати Вам, що в нього все гаразд. Він живий, здоровий і незабаром сам дасть про себе знати. Будь ласка, не повідомляйте НІКОМУ про одержання цієї листівки. Від цього залежить життя Вашого колишнього чоловіка і Ваша власна безпека».

Підпису не було. Листівка була адресована в Одесу, Наталі Олександрівні Лісниченко. А на листівці стояв штемпель Приморської пошти.

5

Додому Сергій повернувся ледь не за північ. Замість проголошеного Кулішем «тихого вечора в сімейному колі» і «телевізора до посиніння» слідчі влаштували мозковий штурм, що затягся до пів на одинадцяту. Результатом штурму став докладний план пошукових заходів, який було не соромно показати завтра Кулішеві.

Сергій дістав ключі і зібрався вже відчиняти двері, коли його увагу привернула одна обставина. Він завмер на мить, а потім відійшов на два кроки від дверей.

Нижній замок у Сергія заклацувався сам. В одному блоці з ним була дверна ручка, що повертається, – традиційна схема.

Ручка була досить тугою і під власною вагою вниз ніколи не опускалася. Сергій, який в усьому любив порядок, коли виходив з дому, мав звичку завжди повертати ручку у верхнє, горизонтальне положення. А тепер вона була відхилена приблизно на десять градусів униз від горизонталі.

На щастя, на сходовому майданчику було світло. Сергій уважно придивився до дверей. Верхній замок, на який він завжди замикав двері, був відчинений. Нижній – зачинений.

Він не помилився. Хтось проникнув у його квартиру. Варіанти були такі: цей «хтось» пошукав щось і пішов. Або покрутився в квартирі, замінував передпокій і знову ж таки пішов. Або залишився і чекає на Сергія зі зброєю напоготові.

Усі три варіанти Сергія не влаштовували. Але якщо перший був хоча б безпечний, то другий і третій зовсім неприйнятні.

Сергій дістав пістолет, перевірив обойму, зняв зброю із запобіжника і пересмикнув затвор.

«Або пан – або пропав», – вирішив Сергій і глибоко зітхнув. Він швидко відімкнув замок, притулився до стінки так, щоб ймовірні осколки міни його не зачепили, і штовхнув двері від себе. Потім різко забрав руку і зачаївся.

Нічого не відбулося. У квартирі панувала абсолютна тиша.

Утім, ні. Прислухавшись, Сергій зрозумів, що хтось тихенько посапує. Як у сні.

«А щоб тебе...» – у Сергія від полегшення аж підкосилися ноги. Навряд чи найманий кілер заснув би в очікуванні його приходу.

Тримаючи пістолет напоготові, Сергій обережно зайшов у квартиру і зазирнув у спальню.

Там, на незастеленому ліжку, лежала літня жінка. Вона спала одягненою, підклавши під голову складені «човником» долоні. Її обличчя було один до одного схожим на фотографії зниклої безвісти Єрмоленко Оксани Павлівни. Поруч із нею біля ліжка стояла велика господарська сумка. З такими зазвичай їздять на дачі солідні фазендейро.

Якби Сергій був по-театральному полохливою дамочкою, він би втратив свідомість. А так лише гучно видихнув і потряс Оксану Павлівну за плече.

6

– То як ви все-таки опинилися в мене?

– Цей чоловік, який називав себе Моржем, сказав, що тепер небезпеки майже немає і я можу повернутися додому. Але для надійності мені краще відразу потрапити до вас. Він зав'язав мені очі і розв'язав їх тільки на трасі. Привіз мене до вас, відчинив своїми ключами двері, сказав, що ви – людина хороша і мене не образите. От я і чекаю на вас із другої години дня.

– А... А ви знаєте, що вашого чоловіка...

– Так-так, я, звичайно, знаю, – обличчя Єрмоленко спотворилося гримасою щирого болю. – Мій шляхетний викрадач повідомив мені про це ще в понеділок. Я дуже багато плакала, повірте. Гриша був такий упертий! Нізащо не хотів виїжджати разом із мною з міста. Казав, що все налагодиться, і що він не буде втікати від якоїсь сволоти...

– Та-а-ак, – Сергій потряс головою, немов бажаючи відігнати мару, і потягнувся за наступною цигаркою. – Ще чаю?

– Із задоволенням. Ви чудово заварюєте чай, Сергію.

Вони розмовляли вже десять хвилин, але Сергій ніяк не міг змиритися із думкою, що перед ним не примара, а справжня жива жінка з плоті і крові. У його практиці це був перший щасливий випадок, коли людина, яка вважалась загиблою, раптом знаходилася

живою, неушкодженою, при тверезому розумі і світлій пам'яті.

– Ви поки продовжуйте, Оксано Павлівно. Я вас дуже уважно слухаю.

Історія, яку розказувала Єрмоленко, могла бути однаково і правдою, і неправдою. Перевірити її було неможливо. Тому поки що Сергій був змушений задовольнятися тільки її розповіддю...

7

На початку травня Оксані Павлівній подзвонив якийсь молодий чоловік, Ігор, і сказав, що він друг Володі, масажиста. Повідомив, що він непогано володіє мистецтвом масажу, і якщо Оксана Павлівна не проти – замінить Володю на кількох найближчих сеансах, бо Володя має терміново виїхати в Київ до своєї хворої матері.

Оксана Павлівна запитала, чому Володя сам не подзвонив. Ігор розсміявся і сказав, що здорова недовіра – спосіб виживання в сучасній Україні.

Того ж вечора подзвонив і сам Володя. Він підтвердив усе, що сказав Ігор. Голос у нього був якийсь пригнічений, але Оксана Павлівна списала це на хворобу його матері.

Ігор виявився цілком вихованим, приємним молодим чоловіком і дійсно пристойним масажистом. Не гіршим за Володю.

Він устиг прийти чотири рази, коли трапилася одна інтригуюча подія. Коли Оксана Павлівна після нічної зміни в «Фонтанці» поверталася додому, до неї підійшов коротко стрижений вусатий чоловік цілком бандитської зовнішності.

Чоловік назвав її на ім'я й по батькові і сказав, що родині Єрмоленків загрожує смертельна небезпека. Оксані Павлівній слід не впускати до себе додому Ігоря і разом із чоловіком негайно виїхати з міста. На запитання «Хто ви?» вусатий відповів, що він ворог їхніх ворогів. Тобто друг.

– У нас немає ворогів! – дала Оксана Павлівна йому гнівну відповідь.

Наступного дня той самий чоловік став за нею в чергу за хлібом. Оксана Павлівна спочатку злякалася, але потім подумала, що немає сенсу піднімати шум – тут, у магазині, її ніхто не зачепить. Вона купила хліб і побачила, що вусатий чоловік зник.

Повернувшись додому, вона почала розбирати господарську сумку.

Крім сметани, ковбаси, хліба і плавлених сирків у сумці виявилося машинописне послання приблизно такого змісту: «Оксано Павлівно! Ми не жартуємо. Остерігайтеся масажиста Ігоря і контактів з міліцією. Вам можемо допомогти тільки ми. Приватне розслідування, яке веде Ваш чоловік, смертельно небезпечне. Постарайтеся зникнути разом із чоловіком і всіма матеріалами розслідування. Якщо Ви згодні прийняти наш захист, приїжджайте на свою дачу в Гоголеве. Ми чекаємо на Вас там, починаючи із суботи».

Більше за все Оксану Павлівну вразило те, що наприкінці листа стояло не абстрактне «Доброзичливці», а цілком конкретне «Андрій Валерійович Ситник, старпом «Карелії». Підпису, щоправда, не було.

Оксана Павлівна була недурною жінкою. Вона зміркувала, що для жартів це все занадто. Та й не міг хтось із їх знайомих запустити вусатого мурмила, щоб той чіплявся до неї на вулицях і підкинув у сумку листа.

З іншого боку, Оксана Павлівна зміркувала, що в міліції їй тільки пальцем біля скроні покрутять. Та й справи в чоловіка йшли не надто. Обтяжувати його спілкування з прокуратурськими слідчими такими своєрідними документами, як це послання, було дуже не до речі.

Після деяких вагань Оксана Павлівна показала лист чоловікові. У відповідь той важко зітхнув, підвів її до схованки в старому годиннику, відчинив її і простягнув дружині загальний зошит у клітинку. «Читай», – ки-

нув він і пішов на кухню готувати вечерю. Він любив куховарити, коли нервував.

Коли Оксана Павлівна ознайомилася з вмістом зошита, то зрозуміла, що такі речі дійсно небезпечні. Вони можуть коштувати її чоловіку щонайменше кар'єри. А щонайбільше – життя.

Того ж вечора вони посварилися. Єрмоленко сказав, що для нього немає нічого дорожчого за честь. Щойно будуть оформлені всі папери і прокуратура закриє справу, він перепише всі матеріальні цінності на дружину і дітей. А потім піде з цим зошитом у СБУ. Нехай садять його за співучасть у загибелі «Карелії», але разом із ним сяде ще багато сволоти. І облаяв Ситника з ніг до голови.

Оксані Павлівні не вдалося відмовити чоловіка від самогубного плану. Тоді вона вирішила вступити в контакт із загадковими доброзичливцями родини Єрмоленків. Вона викрала в чоловіка зошит і поїхала на дачу, залишивши для Григорія Никифоровича записку на той випадок, якщо він передумає.

Вечір п'ятниці і суботу Єрмоленко провела на дачі. Ніхто з «доброзичливців» не з'явився. Нарешті вона здогадалася, що ті можуть боятися міліцейської засідки і влаштовують перевірку. Всяке може бути – а раптом дружина капітана виявиться такою ж упертою, як і її чоловік? Вона ж могла піти на контакт із карним розшуком і податися на дачу як приманка.

Після цих роздумів Єрмоленко вирішила, що найрозумніше буде повернутися додому і помиритися з чоловіком. Вона залишила дачу і поїхала електричкою додому. У майже порожньому вагоні до неї підсіли двоє. Одним із них був уже знайомий Оксані Павлівні вусань, іншим – невідомий їй громило.

Вони сказали, що Оксана Павлівна прекрасно пройшла іспит і може розраховувати на їхній захист і заступництво. Оксана Павлівна відповіла, що перш за все треба добратися додому і перевірити, чи все гаразд із її

чоловіком. Громило сказав, що її чоловіка тепер уже захистити неможливо. Та й для них усіх попадати на квартиру надто небезпечно.

Оксана Павлівна спробувала поскандалити. Вусатий змахнув рукою, у якій тримав якусь ганчірку, і Єрмоленко втратила свідомість...

8

– А що потім? – запитав Роман, якому переказана Сергієм історія Оксани Павлівни здалася дуже підозрілою.

– Потім...

Сергій потер щоку з триденною щетиною. Півночі він слухав оповідь Єрмоленко, встав сьогодні дуже рано, щоб відвезти її додому, і в підсумку проспав години чотири від сили. Голова гуділа, як набатний дзвін.

– Потім вона опритомніла в якомусь приватному будинку зі щільно закритими ставнями. На столі стояв обід, а поруч зі столом сидів усе той же вусатий. Він вибачився перед Оксаною Павлівною за викрадення і сказав, що вона не залишила їм вибору. Капітан Єрмоленко мертвий і вона теж поки-що мертва. Банда, яку представляє Ігор, – тобто Ростобан, як ми з тобою розуміємо, – дуже могутня, і якщо вони почнуть шукати цей притулок, то рано чи пізно знайдуть. Тому треба перечекати кілька днів, поки все вляжеться. Потім вусатий сказав, що її ніхто і пальцем не зачепить. Головне – не намагатися втекти. Це все одно не вдасться, але після спроби втечі їм доведеться посилити режим утримування.

– Якщо все це правда, то я їй не заздрю, – сумно буркнув Роман.

– Я теж. З іншого боку, так вона хоч жива залишилася. А найдивніше, що цей вусатий, який відрекомендувався Сашком, до неї дійсно добре ставився і начебто жалів. Він клятвено запевнив Єрмоленко, що вбивці її чоловіка понесуть заслужену відплату. Готував їй їжу,

вечорами грав із нею в буру і деберц, плів якісь флотські байки...

– Може, це ігри СБУ? – припустив Роман.

– Навряд чи. Не їхній стиль, – похитав головою Сергій.

«Тим більше, – зауважив він подумки, – Верховий ніколи не став би випитувати в мене всякі дурниці, якби мав на руках досьє, складене Єрмоленком».

А може, чергова грандіозна підстава Ростобана? Може, бреше тітка про все від «а» до «я»?

– Можливо. Але безпосередніх основ для недовіри в мене немає. Тим більше, що вона розповіла про результати приватного розслідування Єрмоленка, які прочитала в його загальному зошиті. А результати там такі, що їх легко перевірити.

– До речі, а де сам зошит!? – спохопився Роман.

– Його Сашко, він же Морж, конфіскував, звісно. Ти ж читав свідчення Єрмоленко. Там є вся необхідна для нас інформація. В Оксани Павлівни виявилася прекрасна пам'ять. А чого нам ще хотіти?

– Ну чудово. Так ми знову змушені задовольнятися усними свідченнями ненадійних свідків?

– Знову. Тому я і не розповідав поки про те, що трапилося, Кулішеві. Інакше він розсадив би нас по одиночках і наказав би забути слово «Емпуза» і «оперативно-пошукові заходи» до тієї пори, поки сам не навчився б підробляти підпис і печатку Івана Івановича на санкції.

9

Наявність зошита була вже не надто важливою, оскільки Оксана Павлівна прочитала його від початку до кінця і чітко запам'ятала всі основні результати розслідування Єрмоленка.

Таким чином, пам'ять Оксани Павлівни і була найосновнішим «зошитом» у цій справі. Але фізичне усунення цієї нещасливої жінки не входило в плани Гол-

ландця, який хотів завершити справу так само, як і почав, – із чистими руками.

І все-таки Голландець наказав Моржеві письмові результати розслідування Єрмоленка залишити при собі. «На пам'ять, – посміхнувся Голландець, прощаючись. – Якщо хочеш – можеш пустити зошит на свої улюблені самокрутки. А ні – показуватимеш через двадцять років онукам. Десь на березі Женевського озера».

На самокрутки зошит не годився – надто цупкий папір. А Морж завжди використовував чудовий цигарковий папір європейського виробництва. Голландець не курив і тому в цьому ні чорта не розумів.

Просто викинути документ, що вартував капітану Єрмоленкові життя, Морж теж не міг собі дозволити. Тому, сідаючи на потяг «Одеса – Приморське», він вирішив переглянути його і цим зайняти години дороги.

Сам Морж із записами Єрмоленка до пуття ще не знайомився – це виходило за межі необхідності, та й читати він не дуже любив. Записи Єрмоленка розбирав Голландець і аж прицмокував від замилування. От мовляв, які головаті мужики ще в Україні трапляються. Шкода тільки, що вперті.

Утім, і від Головня з Ростобаном такої спритності з усунення капітана вони не очікували. Думали, що побояться бандюги в настільки явній формі викликати ментів прямо на свої голови. Голландець на їхньому місці обмежився б твердим, але безболісним шантажем.

Зрештою, Єрмоленка можна було купити. Треба було тільки суму запропонувати п'ятизначну. Ну, кілери дешевше коштують, це зрозуміло. Особливо коли ці кілери – дрібні кримінальники, які працюють «на самооплатності».

Почерк у Єрмоленка був чіткий. «Не знаю, хто і коли прочитає мої записи, але якщо своє власне чесне ім'я мені врятувати вже не вдасться, то сподіваюся, що моє

розслідування змиє ганьбу хоча б зі славного прізвища Єрмоленків». Із цих слів, тричі наведених червоним чорнилом, починався зошит.

Далі патетики не було. Тільки цифри, факти, дані, адреси, телефони, прізвища, вказівки на джерела зведень. Переважну більшість цієї інформації Морж сам знав назубок і тільки дивувався, як багато вдалося накопати Єрмоленку за два тижні приватних розмов.

Розмірено стукотіли колеса. До непристойності зацікавлена дівчина з великими нафарбованими очима постійно косила в зошит. Вона сиділа біля вікна і замість того, щоб радіти сонечку і зеленій травичці, пхала носа не в свої справи.

То їй терміново була потрібна мінералка, то вийти в туалет, то точний час, про який вона щодесять хвилин запитувала у Моржа.

Але бойовий плавець, який умів годинами чекати в суцільній темряві, по горло в нічному морі, чи добами перевіряти і налагоджувати підводне спорядження, залишався зовні незворушним. Після третього «Котра година?» Морж віддав дівчині свій годинник. А на запитання: «Ви, напевно, професор?» – зробив страшні очі і гаркнув: «Ні, я підводник-диверсант!»

Через веселу сусідку Морж знайшов у записах Єрмоленка тільки два читабельні місця.

«Близько 18.30 до моєї каюти зайшов старпом Ситник. Між нами відбулася така розмова.

– Пане капітан, у нас вийшла з ладу система супутникової навігації. Через сорок хвилин ми проходимо контрольну точку, після якої буде потрібно скорегувати курс. Це доведеться зробити візуально, за зірками.

– Не вперше, – буркнув я. – І через таку дурницю ви мене будите? Чи ви забули, як використовувати астролябію?

– Ні, пане капітан. Але я би просив вас прокласти новий курс власноручно.

– Не зрозумів.

– Пане капітан, «Карелія» має прийти точно на скелі Осман-Даг.

Я був настільки вражений словами Ситника, що в мене потемніло в очах. Річ не тільки в тому, що підводні скелі Осман-Даг були за двадцять миль від нашого розрахункового курсу. Головне, що зустріч із підводними скелями завжди смертельно небезпечна для корабля. Іншими словами, Ситник повсякденним тоном запропонував мені потопити «Карелію». Тобто піти на страшний посадовий злочин.

Ситник продовжував.

– Я розумію – мої слова звучать дико. Але, Григорію Никифоровичу, в нас із вами немає іншого виходу. Підводні скелі поблизу берега – не найгірше, що чекає на «Карелію». Слухайте мене уважно і не перебивайте.

Цієї миті я вирішив, що Ситник остаточно з'їхав з глузду. Із запопадливими служаками це трапляється досить часто. Я швидко схопився з ліжка і хотів вихопити з тумбочки свій макаров.

Ситник мене випередив. У його руках був великий пістолет, хоча помічникові капітана цивільного флоту табельну зброю не належить мати. Тільки пізніше я зрозумів, що пістолет був газовим.

– Григорію Никифоровичу, будьте чоловіком. Інакше я можу вистрелити з розуміння елементарної самооборони. Сядьте, будь ласка, і вислухайте мене до кінця.

Я був змушений підкоритися.

– На борту «Карелії» перебувають члени дуже небезпечного злочинного угруповання. Вони супроводжують вантаж – надзвичайно дорогі наркотики, вантаж знаходиться в міждонній порожнині судна з моменту його останнього ремонту. Початковим планом передбачалося вивезти наркотики на «Чорноморцеві». Долю «Чорноморця» ви знаєте. На жаль, нам не вдалося захистити її капітана Паламарчука від бандитів. «Карелія» мусить загинути, щоб здійснилася помста над убивцями капітана Паламарчука і щоб наш страшний вантаж ні-

коли не потрапив до рук покупців. «Карелія» піде на дно, несучи із собою тільки трупи вбивць і страшну отруту, що здатна зіпсувати життя десяткам тисяч людей. Ви знаєте – у нас прекрасні рятувальні засоби, нам вдасться всіх забрати з корабля. Вам нічого робити не доведеться – тільки змінити курс. Ви навіть можете боротися за життя корабля і виконувати всі інші функції капітана відповідно до статуту.

Ситник говорив дуже полум'яно і переконано, як на партійних зборах.

– Що ви мелете? – у мене не було сил злитися на свого старпома. Я просто хотів розібратися в тому, що відбувається.

– Усе, що я сказав – правда. Навіть більше – совість ваша буде чиста. Вам навряд чи відомо, що реальним власником корабля є не «Синдбад» і так зване Чорноморське пароплавство, а французька фірма «Етуаль». Вони одержать гарну страховку.

– Послухайте, Ситнику, навіть якщо ви не брешете, чому не повідомити про все це нашій владі в Приморську? Ми все одно там будемо через дванадцять годин. Тицьнете пальцем на вбивць Паламарчука, покажете, де наркотики – та й по всьому.

Ситник нетерпляче похитав головою.

– Ми гаємо час, пане капітане. А ви ще не знаєте головного: «Карелія» замінована. Навіть якщо ми підемо нашим звичним курсом, нам не уникнути загибелі.

– Ким замінована, матері вашій ковінька!?

– Людьми, інтереси яких я представляю, – незворушно відповів Ситник. – Зробити ви вже нічого не зможете. Ні-чо-го. Заряди вибухівки шукати безглуздо, передати «SOS» – комічно, та я вам і не дозволю. Ваш вибір: погубити корабель у відкритому морі і тим поставити під загрозу порятунок десятків людей, чи погубити його біля берега, без поспіху, коли всі зможуть розсістися по моторних шлюпках і бути на березі через двадцять хвилин.

Після трагічного «самогубства» Паламарчука не вірити Ситникові було необачно. Між злочинною безтурботністю і рятівною диверсією я вибрав останнє».

На цьому запис закінчувався, і йшов докладний опис загибелі «Карелії», де Єрмоленко особливо підкреслював свої грамотні і своєчасні дії з порятунку екіпажа.

Усього цього Морж особисто не бачив. Він був присутній там наче по той бік куліс.

То була весела нічка. Морж, Цукор і Гарпун, одягнені в утеплені гідрокостюми, сиділи на березі, у безлюдному сосновому гайку.

Їхні обличчя були покриті товстим шаром жирної темно-сірої маскувальної фарби. Вони не курили і не розмовляли. Якби за десять метрів від них пройшла людина, вона б нічого і нікого не помітила.

Штормило. Це було дуже вчасно. У шторм відносно малорозмірні об'єкти стають нерозрізнювані для радарів – екранує водяний пил і гребені хвиль. Над морською поверхнею йде суцільне засвічення. Це означало, що і без того малопомітні для радарів штурмові катери «Зодіак-2» тієї ночі стали «невидимками».

Нарешті від Мурени, яка була на борту «Карелії», прийшов довгоочікуваний кодований сигнал. Вони одягли важкі кисневі балони і на середній швидкості рушили до скель Осман-Даг.

Морж був на одному катері з Гарпуном. Компанію Цукору складало спеціальне устаткування: підводний термітний різак і сонар, що дозволяє створити на дисплеї комп'ютера високоточне зображення підводного об'єкта. «Підводним об'єктом» через кілька хвилин мала стати «Карелія».

Щоб випадково не зіштовхнутися в темряві з рятувальними шлюпками «Карелії», вони підійшли до місця загибелі корабля не зі сходу, а з півдня. Корабель ще тримався на воді, але електрогенератори вже давно захлинулися, і «Карелія» освітлювалася тільки декілько-

ма шиплячими фальш-факелами в руках матросів, які займали останню шлюпку.

Крихітний приводний радіомаячок, який Мурена приліпила на ходовій рубці, справно подавав сигнали.

Нарешті корабель важко зітхнув і швидко сховався під водою.

Глибина в районі підводних скель була саме «робочою» – близько двадцяти метрів. Це означало, що якщо корабель піде на дно на рівному килі, то верхівка його топ-щогли буде стирчати над морською поверхнею.

Розрахунки не підвели. У носі пробоїна була пророблена підводними скелями, у кормі – підривними зарядами. «Карелія» заповнилася водою приблизно рівномірно. Завдяки цьому вона не завалювалася на бік і не ринула у морську безодню носом уперед, що було б рівнозначно втраті товару.

Вони, підсміюючись, пришвартувалися прямо до топ-щогли «Карелії». Сонар їм узагалі не знадобився, бо по щоглі було дуже легко визначити, де шукати товар.

Морж і Цукор полізли під воду на розвідку, а Гарпун залишився чекати.

Морж і Цукор повернулися через двадцять хвилин, відзначивши точне положення товару невеликим буєм. До цього моменту в катері, крім Гарпуна, була Марина і двоє нових людей – Ситник і судновий лікар. Док був без свідомості, а Ситник важко дихав, розтирався спиртом зовні та внутрішньо і кляв Рибачука на чому світ стоїть.

А потім... Потім була важка робота безпосередньо «за фахом», до якої їх колись готували на базі спецназу ВМФ України.

Морська пітьма, яку прорізувало світло налобних ліхтарів і примарне мерехтіння термітного різака... Радість, коли великий прямокутний шматок обшивки нарешті відійшов, оголивши таємничу утробу міждонної порожнини... І край білого пластикового контейнера без маркування. Немислиме, непередаване почуття торжества...

10

– Пропустіть мене, будь ласка. Мені треба в туалет, – гордо повідомила його сусідка, штовхаючи Моржа колінами.

Морж відірвався від читання. М-да, нічка була славна. Ще краща, ніж той кривавий деньок у Південно-Китайському морі...

Головне, що вони не помилилися в Єрмоленкові. Він зробив усе дуже грамотно і, якби йому пощастило дожити до кінця цієї історії, одержав би свою заслужену нагороду.

«Утім, до кінця цієї історії мені самому ще треба дожити», – гмикнув Морж, розгублено перегортаючи сторінки в пошуках чогось цікавого.

Після того, як перший шок минув, і пасажири разом із членами команди повернулися в Одесу, Єрмоленко відразу ж почав неофіційне спілкування з усіма членами команди. Його цікавили два запитання: хто що бачив і хто що чув незвичайне, підозріле чи страшне під час останнього рейсу «Карелії».

Єрмоленко сподівався зібрати достатню кількість свідків – хоча би трьох – щоб можна було аргументовано виступити з ними в суді.

«Свідчення Бориса Федоровича Нечая, суднового механіка. П'ятдесят один рік, адреса..., телефон...

Нечай повідомив мені одну цікаву деталь, що, як я сподіваюся, зможе допомогти слідству. Під час однієї зі стоянок у нього було цілком заслужене звільнення на берег. Він дуже любив один фешенебельний пивний бар, «Притулок моряка», куди й подався.

У «Притулку моряка» немає окремих кабінок, але столики, розташовані під стінами вузького довгого залу, відділені один від одного високими перегородками. Нечай сів за вільний столик, узяв пиво, рибу і двісті грам горілки.

«Культурно відпочиваючи», тобто змішуючи пиво з горілкою в пропорції п'ять до одного, Нечай не звернув

уваги на трьох пасажирів «Карелії», які розмістилися за сусіднім столиком. Не звернули уваги і вони на Нечая, бо судновий механік – персона, непомітна для пасажирів. Майже як машиніст у потязі.

Через якийсь час сусіди Нечая добряче випили. Розмова перейшла на підвищені тони. Ішлося про якогось «Ростобана». Часто згадувалися гроші, «товар» і якась «емпуза».

Потім один із сусідів Нечая підхопився і кинувся до метрдотеля, вимагаючи музики. Саме тоді механік і впізнав у відвідувачі ресторану пасажира з «Карелії». Це був один із малосимпатичних суб'єктів, записаний у списку пасажирів, як «тренер спортивно-туристичного товариства «Тайга», – зниклий безвісти разом із «Карелією».

Морж закрив зошит. Так, Голландець був правий. Свідчення Єрмоленка ще позавчора коштували колосальних грошей. Для братви Ростобана.

А в руках карного розшуку ця інформація могла б призвести до зриву всієї угоди. Але сьогодні вона вже не коштує нічого. Бо менти спізняться. Голландець – голова!

– Дозвольте пройти? – над ним нетерпляче стовбичила та сама дівчина.

А нічого, симпатична. Морж прикинув, скільки в нього часу буде в Приморську. Години півтори-дві? А що, у готелі можна встигнути...

– Дозволю, – всміхнувся він. – Мене звати Володимир. А вас?

11

– Андрію, Сашку, досить спати, поїхали закон порушувати.

– Що?

– Нічого. Беріть зброю і поїхали. Діяти будемо без санкції прокурора, як приватні особи. Ми з Романом вийшли на виробників «синьої мрії».

– Це як учора з «Одеса-Герберою»?

– Ні, це як у кіно. І давайте не шкіртеся, хлопці. Справа дуже серйозна. Вигорить – одержимо по медальці, ні – закопають у цинку під осикою. Виходимо з управління по одному.

Через три години Сергій зупинив «Форд» на повороті з показником «Автотранспортне підприємство 17, 500 м». Роман і оперативники наповнили патронами магазини калашів.

Сергій востаннє проінструктував оперативників.

– Ідеально – взагалі не проникати на територію. Принаймні, без сигналу Романа. Без наказу не стріляємо в жодному разі. У тих, які втікають, не стріляємо теж. Особливо це тебе, Андрію, стосується. Усіх, кого вдається роззброїти, – в'яжемо. Перш за все нас цікавлять не конкретні люди, а устаткування цехів і продукція. Ідеальним результатом операції вважаються нульові втрати, збереження інкогніто і вагомі докази того, що «Емпуза» – наш клієнт. Якщо це вдасться, Іван Іванович завтра вранці дозволить справжню операцію. Зрозуміло?

– Зрозуміло, – тужно буркнув оперативник Олександр Журавель.

Роман під'їхав до прохідної «Емпузи» сам. При ньому були «підроблено-дійсні», тобто сфабриковані спецвідділом управління документи на ім'я співробітника санепідемслужби Валерія Барабана. Дуже корисна річ.

На прохідній не було нікого. Роман нетерпляче посигналив. Йому не відповіли. Він вийшов з машини і закричав «Є тут хтось!?» Тиша.

Роман почав нервувати. А раптом зачули, сволоти? А раптом засідка? Одержати снайперську кулю в цьому Богом забутому місці було досить страшно.

Роман загепав у ворота носком черевика. Ворота виявилися незамкненими.

Він оглянувся по сторонах, зітхнув і навалився на важкезну стулку всім тілом. Стулка легко подалася.

Незабаром «Форд» уже стояв посеред пустельного двору. «Емпуза» виглядала цілком закинутою. «Якщо це пастка, то я в самому її серці», – відсторонено подумав Роман, вибираючись із машини.

ГЛАВА 22. ПОЧАТОК ДОВГОЇ НОЧІ

1

Рибзавод, що став мені вже майже домом, був місцем, багатим на сюрпризи. Як дуже скоро з'ясувалося, я в своїй одиночній камері навіть не підозрював, скільки всього цікавого він у собі містить.

Після того, як ми уклали угоду з Еріком, а через нього з могутнім фармацевтичним концерном «Герзе і Хелленталь», мій рейтинг різко зріс.

Цукор обдаровував мене цілком цукровими усмішечками. Гарпун був люб'язний і більше не називав мене «доком». Навіть Марина дивилася на мене так, немов я – єдиний годувальник родини. Усе-таки, якби мене не було – не бачити б їм цієї угоди, як своїх вух.

І хоча сурмити остаточну перемогу було ще рано, я насолоджувався тріумфом своїх підприємницьких здібностей. Мені нарешті надали свободу переміщення. Тепер я снідав, обідав і вечеряв разом із усіма. І навіть Голландець, як поговорювали, висловив бажання познайомитися зі мною.

Під час цієї «свободи переміщення», яка, щоправда, обмежувалася воротами рибзаводу, я знайшов у підземному гаражі, що закінчується тунелем, кілька підводних скутерів. Досі я ніколи не бачив суперсучасного скутера на власні очі. Я був вражений, здивований і захоплений водночас. На боці одного з них був намальований стародавній галеон, а під ним напис латиною: «Летючий Голландець».

І тут мені сяйнуло, що нашого хазяїна звуть «Голландець» зовсім не тому, що він з Голландії. І навіть не тому, що він наслідує знаменитого американського ма-

фіозі епохи сухого закону і розгнузданого бутлегерства – Голландця Шульца. Зовсім ні. Просто загадковому ватажкові-невидимці хотілося бути таким же невловимим, лиховісним і везучим вісником смерті.

Крім гаража, я побував у свого роду «радіорубці». Всі прилади були, очевидно, в робочому стані. Було помітно, що тут часто бувають, а апаратуру використовують. Апаратура була ого-го – японська техніка останнього покоління.

Я відразу здогадався, що виходити на зв'язок із «Лореляй» ми будемо саме звідси.

Незважаючи на надану мені волю, я всім тілом почував напруженість і тривогу, що витали в повітрі.

Мої нові компаньйони не посвячували мене у свої справи, але з уривків розмов, що час від часу долітали до моїх вух, з виснажених і нервових облич Марини, Ситника і Цукра я здогадався, що ми нарвалися на великі неприємності. Утім, цього можна було чекати. Коли злодій краде в злодія кийок, завжди відбувається щось подібне. Тим більше, якщо цей кийок тягне на мільйон доларів.

Увечері, напередодні пам'ятної передачі партії «синьої мрії» з рук у руки, на рибзаводі з'явився гість. Цим гостем був якийсь Морж, безбарвна персона якого, прикрашена немодними, дійсно «моржиними» вусиками, мене дуже розчарувала, бо я сподівався нарешті зустрітися із самим Голландцем. Морж теж був якимось несвіжим і засмиканим.

– Він буде допомагати нам сьогодні вночі, – відрекомендувала Моржа Марина.

– Дуже приємно, – сказав я. – А як же Гарпун?

До того, як приїхав Морж, домовленість була такою, що допомагати нам коректувати дії «Лореляй» у нашому пункті зв'язку буде Гарпун. Не те, щоб мені дуже хотілося бачити поруч із собою Гарпуна. Просто я, як і всі ми, був рабом звички. І мені було би приємніше бачити помічником звичну сволоту, замість новоявленої.

– У Гарпуна інша місія, – багатозначно сказала Марина.

– Яка це? Якщо не таємниця, звичайно.

– Не таємниця. Треба зробити так, щоб із третьої до п'ятої ранку, тобто на той час, поки «Лореляй» буде входити в територіальні води України, завантажуватися і виходити з них, радіолокаційна станція номер шістдесят чотири не могла засікти іноземне судно.

– І яким чином Гарпун збирається виконувати свою місію?

– Дуже просто. Він всього-навсього перерубає кабель електроживлення радіолокаційної станції, – сказала Марина. – Сокирою.

– Але це ж наївно, люба! – посміхнувся я. – Я сам служив, і знаю, що на всіх вузлах, де потрібна електрика, обов'язково є автономні джерела живлення. Сто відсотків вони є і на РЛС 64. Це ж елементарно! Причому, знаючи запасливість наших генералів, можна припустити, що і на випадок виходу з ладу аварійного джерела безперебійного живлення радіолокатора існують ще якісь варіанти...

Я так захопився своєю лекцією, що навіть не помітив, що Марина слухає мене зі скептичним виразом обличчя.

– ...так що Гарпун тут не допоможе! Наших прикордонників напарити таким простим способом не вдасться, – закінчив я, гордий рідними прикордонними військами.

– Юлію Олександровичу, ви живете вчорашнім днем, – з убивчою іронією сказала Марина. – Полковник Шепета, який відповідає за матеріально-господарську частину, продав нам десь місяць тому аварійну систему енергопостачання. Ми дали йому непогані гроші за дизель-генератор разом із допоміжним устаткуванням. Він усе нив, що синові треба купити квартиру. От і купив.

Спершу мені здалося, що я недочув. Але, помізкувавши з хвилину, зрозумів, що щодо деяких аспектів життя рідної країни я досі перебуваю в ідіотичній омані.

– У такому разі, бажаю Гарпунові удачі в його місії, – сказав я тужно.

2

Була друга година ночі. Я, Марина й Анжела сиділи в радіорубці і вели переговори з Еріком, який покинув свій рідний заклад і перебрався на борт «Лореляй». Сама «Лореляй» неспішно курсувала десь неподалік у нейтральних водах.

Усі чекали на дзвінок від Гарпуна. Нарешті, мобільний Марини затренькав.

– Усе гаразд. Можна починати, – важко дихаючи, сказав Гарпун.

Це означало, що РЛС 64 уже занурилася в пітьму, а радар із надзвичайно дорогою і дивовижно корисною технікою тимчасово перетворився на купу другосортних радіодеталей.

Це означало, що «Лореляй» повинна повним ходом іти до умовленого радіобакену. Що водолазам з «Лореляй», які будуть піднімати «синю мрію» із дна моря, пора пропустити по чарчині шнапсу – незабаром їм лізти в холодну воду. А допитливі німецькі хіміки й експерти вже можуть вмикати свої установки.

– Це Ерік. Ми підійшли до бакена, – вийшла на зв'язок «Лореляй». – Починаємо підйом.

– Бажаю удачі, – сказала Марина.

Із самого початку мене непокоїли дві обставини.

По-перше, що всією операцією керує Марина. А де, власне, Ситник? Де Голландець? Де Морж, який обіцяв допомагати? Невже це така дріб'язкова операція, що з нею може справитися дівчина за підтримкою доброго лікаря?

А по-друге, я не розумів, чому з нами Анжела. Забившись у кут, немов перелякане кошеня, Анжела курила цигарку за цигаркою, дивилася на нас зацькованими очима і не сміла мовити ні слова.

Вигляд у неї був зляканий і нещасний. Марина, яка, здається, за якимись лише їй відомими ознаками здога-

далася, що я й Анжела – коханці, постійно кидала на нещасне дівчисько спопеляючі погляди.

– Підйом завершено, – сказав Ерік. – Через десять хвилин будуть результати аналізу.

Марина задоволено кивнула. У радіорубці знову запанувала тиша. І цю тишу раптом розірвали звуки, що нагадували мені... стрілянину з пістолетів.

Мені не хотілося в це вірити, і я утримався від запитань. Анжела – теж. Вона просто скрутилася на своєму кріслі в клубок і затряслася, як осиковий лист. Лише Марина залишалася спокійною, мов камінь. Чути звуки пострілів їй було не вперше.

Так у гробовому мовчанні ми просиділи десять хвилин. За цей час прогриміли кілька серій вибухів упереміш із автоматною тріскотнею.

Ерік вийшов на зв'язок без запізнень.

– Панове, аналіз відбувся успішно. Відповідно до домовленості я переводжу на ваш рахунок другу половину суми.

– Це дуже вчасно, – сказала Марина заклопотаним, але твердим голосом. – І якщо можна, Еріку, пошвидше. У нас обмаль часу.

«Отже, щодо стрілянини мені все-таки не здалося! Інакше чому може бути обмаль часу?» – подумав я. Моє серце прискорено забилося. Анжела розревілася на повний голос.

– Звичайно, Марино! Через п'ятнадцять хвилин ви можете передзвонити у свій банк і запитати, чи був трансфер грошей. Бажаю удачі!

– Спасибі, Еріку.

– Сподіваюся на успішне продовження роботи! – сказав Ерік і знову пропав у тиші нічного ефіру.

Марина обернулася до Анжели і, позеленівши, немов відьма, запитала зі зміїним спокоєм у голосі:

– Ти колись заткнешся чи ні?!

Але замість цього Анжела заревіла ще голосніше й безнадійніше. Я відчув, що мій настрій з поганого стає просто огидним. І ще я відчув небезпеку. Сильну, смер-

тельну небезпеку. Таку небезпеку, яку, мабуть, можна відчути тільки один раз за все життя. Відчути і зробити висновки.

– Може, підемо звідси? – запропонував я Марині, коли десь на вулиці прогримів сильний вибух.

Я розумів, що ставити запитання типу «що відбувається?», м'яко кажучи, нерозумно. Що мені до того, що саме відбувається, коли і так зрозуміло – з хвилини на хвилину мені можуть відстрелити голову. І Марині, і Анжелі теж. Я ж і за них несу якусь відповідальність як єдиний чоловік у трудовому колективі!

– Ні, я маю дочекатися підтвердження трансферу, – вперто сказала Марина.

На вулиці знов бабахнуло. Цього разу зовсім близько. Здається, стріляли з гранатомета.

– Та якого трансферу, Мариночко! – заблагав я. – Ерік не схожий на шахрая. Навіщо чекати? Давай зараз переберемося в якесь безпечніше місце, і ти звідти подзвониш. Мобільний же при тобі.

– Ерік не схожий на шахрая, це правда, – холодно сказала Марина. – Але коли йдеться про такі суми, шахраями іноді стають навіть архієпископи. Якщо ми зараз не одержимо підтвердження трансферу, треба буде вжити термінові заходи. Якщо ми спізнимося з цим, то втратимо півмільйона.

– Так які півмільйона, Мариночко, рідна! У труні кишень немає. Чи ти не знаєш? Якщо ми спізнимося з евакуацією, ми всі втратимо життя, і тоді жодні мільйони нам не допоможуть.

– Без паніки, Юлію Олександровичу. Ще півгодини терпіння – й усе закінчиться.

Раптом у нашій радіорубці дружно посипалися стекла, й апаратура захрипіла, як ненормальна. Очевидно, осколки пошкодили антену чи якийсь кабель.

– Марино, якщо в тобі залишилося хоч щось людське – відпусти нас із Анжелою. Це ж не наші гроші. Це ваші гроші. Чому ми з нею маємо ризикувати життям?

Анжела стежила за нашою дискусією, сидячи на диванчику. Вона знала своє місце в банді Голландця і слухняно не втручалась. Але коли мова зайшла про неї, вона припинила ридати і схлипувати, дивлячись на нас із Мариною розширеними від жаху очима.

За вікном чулися грубі, незнайомі голоси і ревіння моторів. З такого пожвавлення з боку адміністративного корпусу рибзаводу я здогадався, що якби ми з Мариною й Анжелою були не в гаражах, а у своїх кімнатах, то, не виключено, перебували б уже на тому світі.

Цієї миті знову задзеленчав мобільний. Це був Морж.

– Маринко, вам пора линяти. Справи кепські.

– Що значить кепські? – поцікавилася Марина.

– Це значить, що Цукра вбили, а Гарпун із Голландцем погнали на трасу за товаром. Тільки б не напоролися на засідку.

– Чию засідку?

– Та Арсена, чию ж іще... – Морж вилаявся.

– Аби не на ментів.

– Ні, менти ще нічого. Аби не СБУ. Ці з нас живих скальпи знімуть...

– Не будемо про сумне, Морже. Як ти?

– Я поранений. Нога. Але, в принципі, це не смертельно.

– Тримайся, Морже, і не таке бувало.

– Що правда – то правда, Маринко. Прорвемося. Знаємо, за що воюємо.

Марина закусила губу, але не сказала нічого. Не проронила ні сльозинки. От яких жінок треба ставити за приклад моїй колишній дружині Наталі, яка, якщо я затримувався в лікарні на годину чи дві, відразу починала обдзвонювати всіх, включно з моїми однокласниками. І ридати, зрозуміло, теж.

– Добре, кінчаємо базар. Голландець сказав, що лікаря і Ліку можна відпустити. Май на увазі, Ситникова «волжана» ціла і неушкоджена. Так що можете спробувати.

– Спасибі, Морже, – подякувала йому Марина.

– Ну що? – я глянув на неї з надією.

Марина пильно подивилася на мене, потім – на Анжелу і винесла вирок:

– Ідіть без мене. Я не можу піти без Голландця.

– А якщо його вже немає серед живих? – їдко поцікавився я.

Тепер я розумію, що в мені говорили банальні ревнощі. Я заздрив Голландцю, заради якого Марина була готова піти на смерть. Я ревнував її до нього. До людини, якої ніколи в житті не бачив.

Звичайно, чого там кривити душею, товариство Анжели я б з величезною радістю проміняв на товариство Марини, незважаючи на всі «але». Незважаючи на те, що Марина була чудовиськом з обличчям красуні.

Вона була вбивця. Вона була зрадниця. Вона була хитра і безжалісна. Підступна і невблаганна. І все-таки я не хотів, я просто по-людськи не міг залишити її саму серед стрілянини, лайки і людських смертей. Не хотів і не міг. Але Марина все вирішила сама, не питаючи в мене ні дозволу, ні поради.

Вона відчинила двері в гараж зі скутерами, вказала на тунель, що вів у море, і мовила:

– Туди – якщо більше нікуди буде йти.

Потім підійшла до дверей, на яких висіла класична табличка з черепом і кістками, й шарпнула їх. Однак, замість трансформаторної будки, яку я очікував побачити за дверима, моєму погляду відкрився вузький коридор.

– Туди ви підете зараз. Він веде до гаражів, де стоять машини. Візьмете Ситникову «Волгу». Ключі в бардачку. Двері не замкнені.

Треба було йти. Але щось у мені начебто застигло. Я дивився на Марину, не в змозі відірвати погляд. Я дивився на неї, як зачарований.

Вона була схожа на богиню війни. На амазонку. На фурію і на Снігову Королеву водночас. І тоді я ступив до неї два кроки і поцілував так жагуче, як тільки міг. Ма-

рина не пручалася. Принаймні, першу хвилину. Але потім щось у її погляді змінилося, вона відсторонилася від мене, кинула презирливий погляд убік Анжели і строго мовила:

– Цього не слід робити, Юлію Олександровичу.

Я знизав плечима, взяв за руку Анжелу, й ми мовчки пішли по темному коридору. Я навіть не сказав Марині «до побачення». Напевно, тому, що знав – жодних побачень між Мариною і мною більше ніколи не буде.

3

Гараж нагадував дорогі декорації до крупнобюджетного фільму жахів. Стіни були покриті кіптявою, у центрі зяяла діра. Було ясно, що якийсь доброзичливець просто кинув гранату у малесеньке віконце під самою стелею.

Чудовий джип, на якому мене не так давно забирали від Кума, був схожий на абстрактну скульптуру, виконану дуже бездарним скульптором.

Усе, що ще недавно їздило і звалося «Черокі», тепер згодилося б хіба що на металобрухт.

Однак «Волга» кольору вершкового морозива, та сама, на якій ми їздили в Приморське, щоб зробити аналізи «синьої мрії», стояла ціла й неушкоджена. Тільки кіптява на боках свідчила про те, що біля неї була крихітна пожежа.

– Слава Богу! – вголос сказав я.

«Волга» стояла під самою стіною, і вибух її майже не зачепив. Тільки багажник був трохи покручений.

Ми метнулися до машини. Я відчинив водійські дверцята і... завмер.

На мене дивилися сіро-блакитні очі Андрія Валерійовича Ситника, старшого помічника капітана і мого колишнього колеги. Очі були мертвими, погляд застиглим, а руки зведені судоргою на кермі.

У його грудях зяяла рана величиною з кокосовий горіх. Вона сильно кровоточила – сидіння й одяг старпома були червоними від крові.

Моє око відразу ж визначило, що Ситникові вистачило однієї кулі.

Анжела вчепилась у рукав мого піджака і зблідла. Мабуть, це був перший труп, який дівчинка бачила за своє коротке життя.

Я вивалив труп Ситника на бетонну підлогу гаража і відтягнув його вбік за ноги. Щоб коли я виїжджатиму, випадково не переїхати, хоча Ситникові, звичайно, буде байдуже, а от мені – соромно й огидно.

З піджака, що був на Ситникові, випали гаманець і мобільний телефон. Не переймаючись тим, що це – мародерство, я прихопив гаманець і телефон та поклав їх у внутрішню кишеню свого піджака. «А раптом згодяться», – подумав я.

Ключ був уже вставлений у замок запалювання. Я повернув його, і мотор обнадійливо загурчав. А от тепер дійсно не можна втрачати ні секунди. Бо тепер ми з Анжелою видали себе. Демаскувалися. І тепер ті, хто вбили Ситника та перетворили гараж і територію рибзаводу на чортзна що, були поінформовані про те, що в гаражі залишився хтось, у кому ще жива надія на порятунок.

Я наказав Анжелі пристебнути ремінь, пристебнувся сам і, загаявшись на хвилину, рішуче натис на педаль газу.

Заревів двигун. «Волга» кольору вершкового морозива помчала до ледь освітленого виїзду з гаража.

На вулиці сіріло. Десь над морем займався світанок. Видимість була чудовою. Я тривожно озирнувся – нікого не видно – і направив машину до воріт. У воротах переморгувалися язички затихаючого полум'я.

«Оце буде номер, якщо зараз виявиться, що Морж помилився і ворота зачинені!» – подумав я.

Але і цього разу удача була на моєму боці. Ми промчали через двір, що більше за все нагадував поле після Полтавської битви, і проїхали повз корпус, де я нудився у своєму ув'язненні.

Ми минули кілька покручених джипів, пасажирам яких уже не топтати рясту, і нарешті вирвалися з території.

ГЛАВА 23. ГОЛЛАНДЕЦЬ

1

– Отже, пане полковник, тепер ми точно знаємо, що в «Емпузі» йшло широкомасштабне виробництво наркотичного препарату «синя мрія». І ще ми знаємо, що з якихось причин діяльність фірми була вчора припинена. Вся робота згорнена, документи знищені, злочинці сховалися. Однак установити їхні особи – справа часу. «Емпуза» мала ділових партнерів у Криму. Їхні свідчення можна покласти в основу розслідування. Поки що в нас усе.

Роман завершив доповідь і весь зіщулився, дивлячись полковнику прямо в очі. Точно так само, із прямою спиною, на стільці завмер Сергій. Реакцію полковника вгадати було неважко. На слідчих чекав добрячий прочухан.

Куліш нахилив уперед голову, провів долонею по короткому їжачку сивого волосся і заявив:

– Винну голову і меч не січе.

Видавши цю глибокодумну сентенцію, він помовчав з півхвилини, а потім додав:

– Але дрючком я би вас кілька разів по балді гепнув.

Куліш різко схопився на ноги і, вперши́сь долонями в стіл, мовив тихим, страшним голосом:

– Ви розумієте, що могло би бути, якби в «Емпузі» виявилася братва? Я вже не кажу про те, що найкраще, що за нашим законами вам загрожувало, – це строгач за перевищення повноважень. Але якщо б хтось із них смикнувся, якби почалася стрілянина – я позбувся б кращих людей управління. А ці мерзотники в суді могли би брехати все, що завгодно. Що ви самі застрелились із незареєстрованної зброї. Що ви були під «синьою мрією». Мало чого... Словом, ви – дурні, безпринципні, безвідповідальні авантюристи і засранці.

– Так точно, пане полковник! – разом гаркнули Роман і Сергій. Вони очікували гіршого.

Куліш ледь стримав посмішку і сів.

– А тепер, хлопці, відкриємо карти, – сказав Куліш значно веселіше. – Про вашу самодіяльність мені відомо ще з учорашнього вечора.

Обличчя Сергія і Романа витягнулися. «Невже Андрій настукав?» – жахнувся Сергій. Немов прочитавши його думки, Куліш похитав головою:

– Ні Гайдучок, ні Журавель тут зовсім ні до чого. Я знаю це від одного давнього м-м-м... друга. Назвемо його Павлом. Він працює в одній державній установі, яку ми для простоти назвемо Службою.

«А, ну так, звичайно! Старі друзі, аматори «Лінкольнів» і «Рено»!» – зміркував Сергій.

– Сам Павло зараз повернувся в одну столицю, яку ми для простоти назвемо Столицею...

Було зрозуміло, що Куліш веселиться від душі.

– А всі справи в Одесі веде його коллега, Вася...

«Так звати Верхового», – ковзнуло в голові у Сергія.

– У Служби свої особисті рахунки з бандитами, які працювали на «Емпузу». У них є всі підстави припускати, що горезвісний Ростобан убив у Столиці їхнього співробітника. Крім цього, Служба займається і справою про навмисне затоплення «Карелії». Простіше кажучи – тією самою піратською бандою, про яку ні їм, ні нам невідомо поки що майже нічого. Крім того, що її слід шукати в районі Приморського. І тут, хлопці, починаються тонкощі. Такі тонкощі, що якщо ви хоч слово пискнете про них за межами цього кабінету, то я вам пригадаю все. І безладну операцію при затримці Сотника, і провал із «Одеса-Герберою», і твою, Сергію, ніжну дружбу з порнозіркою...

Сергій спалахнув.

– Пане полковник, Алевтина Михайлівна Бджолюк – моя наречена! – випалив він несподівано для самого себе.

Цілком проігнорувавши його слова, Куліш закінчив:

– ...і вашу вчорашню самодіяльність у «Емпузі». Зрозуміло!?

– Так, пане полковник!

– Це добре. Отож, у мого друга Павла, – полковник понизив голос, – є підстави припускати, що його колега Вася перевищив свої повноваження. Перевищив настільки, що мовою Служби це можна назвати навіть «державною зрадою». А можна просто «протиправною змовою зі злочинними елементами». Кому як подобається. Але мій друг Павло не може просто взяти і відсторонити Васю від завдання. Тому що завдяки цій «державній зраді» Васі вдалося вийти одночасно і на піратів, і на виробників наркотиків. Ось яка в Павла складна ситуація.

– Розуміємо, – недобре посміхнувся Роман.

– А з іншого боку, хлопці, справа ця спільна. І висить вона на вас. Тому управління прийняло рішення відрядити вас у Приморське. Вилітаєте сьогодні, через дві години. З вами будуть Гайдучок і Журавель. Після прибуття ввійдете в контакт із начальником Приморського МВС...

2

Доуточнити місце перебування братви, що потопила «Карелію», допоміг новенький, який з'явився перед ясні очі Голованя лише три місяці тому. Він запропонував свої послуги охоронця і майстра на всі руки. При собі мав рекомендаційну маляву від Якута, людини значної і в злодійському середовищі добре відомої. Тому хлопця, який назвався Ліктем, узяли в банду на випробний термін.

Лікоть показав чудові навички стрілянини і водіння машиною, а це вже було щось. Потім його перевірили в справі – треба було підпсувати «Чорноморця» тринітротолуолом, щоб природніше виглядав її ремонт.

Тоді вони, щоправда, через накази Голованя трохи перестаралися, а пожежні служби спрацювали настільки кепсько, що вони й уявити собі не могли. «Чорноморець» погорів так, що ремонтувати вже не було чого.

Але Лікоть тримався молодцем, а підривником показав себе просто чудовим. Коли Ростобан ревниво запитав, де він навчився такій витонченій роботі з пла-

стичною вибухівкою, Лікоть щиро відповів: «Я з неї пиріжки пік в армії. Пекарем служив, розумієш?»

Непростий був цей Лікоть, ох непростий! Після «Чорноморця» Ліктя «ввели в резерв», тобто офіційно зарахували охоронцем у «Синдбад», де він тричі на тиждень приходив пограти в карти з Десною чи Лосем. Між іншим виявилося, що Лікоть віртуозно «катає». Як не дивно, той факт, що Лікоть уміє спритно шельмувати в карти, заспокоїв Ростобана. Якщо до цього в нього були підозри щодо Ліктя, то тепер вони розсіялися – «катати» ні в ментовці, ні у СБУ не вчать. Та такому і не навчиш – тут потрібний вроджений блатний талант.

Так чи інакше, Ліктя поки що намагалися тримати подалі від серйозних справ, особливо від «мокрухи». У Стамбул його не взяли і залучити до справи супроводу вантажу побоялись.

Коли «Карелія» пішла на дно «через недбалість команди і несправність устаткування», для банди почалися погані дні.

Скупники «синьої мрії», які працювали з французької сторони під дахом «Етуалі», занервували і зажадали терміново в усьому розібратися. Арсен, гроші якого свого часу були вкладені у виробництво, почав наїжджати зі своєю братвою на Голованя. А капітан Єрмоленко почав сунути свого носа, куди його не просили. Так ще й СБУ, що протупцювало в Стамбулі два зайві тижні, перенесло нарешті пошукові роботи в Одесу.

Отоді Ростобан і запропонував Голованю прибрати слідчого Іванчука, якому доручили справу про вбивство капітана Єрмоленка. Головань спочатку тільки покрутив пальцем біля скроні. Але Ростобан сказав, що такі менти, як Іванчук, надто вже плутаються під ногами. І, головне, треба нагадати тим самим Арсенові, що вони серйозні люди і сам чорт їм не брат.

На операцію Ростобан відібрав чотирьох «шісток» і поставив над ними Ліктя. Хлопця пора було використовувати, і якщо операція виявиться успішною, то Лікоть буде зав'язаний з бандою кров'ю. А це вже серйозно.

Того вечора врятуватися від куль СБУ вдалося двом – Ліктеві й Колуну. Вони були в «копійці», що мала перекрити Іванчукові в'їзд у двір. Водій «копійки» загинув, а Лікоть і Колун, притиснувши до землі автоматним вогнем двох есбеушників, утекли. Потім Колун підтвердив Ростобану, що Лікоть працював грамотно, не метушився, і саме його кулі підсадили «Рено» есбеушників.

Ну а три дні тому Лікотя разом із Колуном, Сиплим і Калиною відправили в Приморське. Вони мали знайти братву, яка, викравши «синю мрію», тим самим застирчала Арсенові два з половиною мільйони доларів, і один мільйончик – Ростобану.

Лікоть виявився збіса розумним. Він одразу ж склав повний список фірм Приморського, що надають платні послуги з підключення до Інтернету. Він стверджував, що такі технічно оснащені братки, яким виявилося під силу завалити «Карелію», обов'язково мають стирчати в Інтернеті. Це найнадійніший спосіб контактувати із закордоном, бо через Інтернет проходять такі грандіозні потоки інформації, що за ними не в змозі стежити ні СБУ, ні навіть Інтерпол.

Задачу спрощувало те, що фірм, які підключають до Інтернету, виявилося небагато, і вже в другій фірмі Лікоть і Колун за п'ятдесят баксів купили в пацана, який гордо називав себе «системним оператором», роздруківку, де були реквізити контори, що підходить за всіма статтями для бази піратів.

Це була громадська організація «Служба екологічної чистоти» з юридичною адресою в приміській зоні Приморського. За картою Лікоть установив, що поруч міститься територія рибзаводу.

На цій же карті було чітко видно, що вся берегова лінія зайнята або містами, або селищами (рибацькі і дачні), або санаторіями, або військовими об'єктами.

Три інші рибзаводи були у надто багатолюдних зонах. Тому методом виключення встановили, що пошуки викрадачів «синьої мрії» треба починати з рибзаводу номер чотири.

Не все в логіці Ліктя здавалося Ростобану бездоганним, але принаймі цей рибзавод можна було перевірити.

Три години вони провалялися на сирому піску, вивчаючи в біноклі великі корпуси рибзаводу і прилеглу територію.

Коли Лікоть уже почав здаватися і казати, що зараз піде подивитися ближче, на дорозі до рибзаводу загурчав мотор. Їхала «Волга» кольору вершкового морозива.

Ростобан спрямував бінокль на кабіну «Волги».

– Та це ж Ситник, падло, – зойкнув він.

3

Арсен ніколи нікому не довіряв, і саме це допомогло йому прожити довге, забезпечене життя. Не довіряв Арсен і Ростобану.

Тому він і семеро відданих йому особисто добірних бойовиків супроводжували товар до Приморська разом із Ростобаном.

План був таким. Відшукати і притиснути викрадачів «синьої мрії». Змусити їх видати канал і метод збуту наркотику за кордон. А потім скористатися цим каналом самим. Тобто продати і стару, викрадену з «Карелії», і нову, виготовлену «Емпузою», партії наркотиків. А самих викрадачів, зрозуміло, знищити. Щоб нікому не приходило в голову надалі кидати Арсена.

План був гарним, тільки Ростобан знав, що ні чорта їм не вдасться. Знав відтоді, коли Верховий і його люди взяли його біля «Одеси-Гербери».

Ростобан боровся тепер не за гроші, а за життя. А життя його коштувало дорого. Тому він готувався зрадити всіх, усіх без винятку. Бо Верховий не залишив йому вибору. Але і себе Ростобан не хотів залишити поза увагою – коротати останні дні в камері смертників йому не світило.

– Ми знайшли їх, – сказав Ростобан Арсенові, коли охоронці тактовно пішли в свій номер готелю. – Я вважаю, що операцію потрібно провести сьогодні ж.

– Чого такий поспіх? – флегматично запитав Арсен, потягуючи колекційну «Массандру». – Давай поспостерігаємо за ними, уточнимо їхній склад. Візьмемо одного – хоч би цього Ситника, попрацюємо з ним... А потім уже наїдемо як слід.

– Надто ризиковано. Зникнення члена банди моментально насторожить їх. Вони можуть злякатися і зникнути. Та й товар може піти будь-якої миті. Вони ж сидять біля самого моря, а море для них – сам розумієш, рідна стихія.

– То які твої конкретні пропозиції? – роздратовано запитав Арсен.

– Почнемо сьогодні на світанку. О п'ятій тридцять ранку. Масованим ударом.

Ростобан дістав аркуш паперу, ручку і почав щось писати.

– Ти чого це? – здивовано запитав Арсен.

– Та серце щось схопило, треба вина випити.

Ростобан показово приклав палець до губ і простягнув Арсенові аркуш паперу, на якому було написано: «Нас можуть прослухувати. Вголос призначаємо операцію на п'яту тридцять ранку. Насправді мій час – друга тридцять».

4

Три джипи з'їхали з траси і заглушили мотори. На годинчику Ростобана була друга година двадцять п'ять хвилин.

Лікоть, Колун, Калина, Ростобан і двоє бойовиків Арсена одягли бронежилети, озброїлися десантними ножами, ножицями для різання колючого дроту, малопотужними раціями, пістолетами з глушниками і, про всяк випадок, легкими ручними гранатами РГД. Брати із собою могутні осколкові гранати серії «Ф» і автомати було безглуздо.

Якщо операція з усунення вартових дійде до застосування важкої зброї, її можна буде вважати проваленою. Це розуміли всі.

Арсен, п'ятеро його бойовиків і товар мали чекати на сигнал Ростобана в джипах. За домовленістю, сигнал Ростобана означав, що ситуація під його контролем.

Після цього сигналу джипи мали зірватися з місця і влетіти на повній швидкості у відчинені Ростобаном ворота. Потім ворота зачинялися, і Арсен «при зачинених дверях» мав намір почати переговори з ватажками банди.

Крім зброї, Ростобан і бойовик Арсена на ім'я Стриж мали при собі звичайні сигнальні ракетниці.

Про всяк випадок був обговорений сигнал відходу – відкрита передача по рації чи ракета червоного кольору – після якого джипи мали негайно рушити назад у Приморське.

Під західною стіною рибзаводу був смітник різного металобрухту, що заріс бур'яном. Особливо приглянулась Ростобану довга зварена секція від опори лінії енергопередачі, яка дозволяла пройти над сухими заростями будяка і наблизитися до стіни впритул. Ростобана зацікавив той факт, що людина, ставши на плечі іншій, яка стоїть на металоконструкції, зможе перерізати дріт.

Шість бандитів сиділи навпочіпки біля смітника металобрухту і гадали, кому стояти під стіною, а кому лізти наверх із ножицями, довгі рукояті яких про всяк випадок були ізольовані обрізками гумової труби...

5

Ніч була теплою. Ледь чутно хлюпалися хвилі. Морж сидів на стільці в кімнаті й спостерігав, як один за одним виникають на гребені стіни і безшумно зісковзують униз по мотузці темні силуети. Один... Два... Три...

Завдяки тому, що в кімнаті панувала непроглядна тьма, а на вулиці все-таки світили зірки, Морж мав можливість бачити бандитів, а вони його ні. Голландець не зміг точно повідомити, скільки гостей очікується сьогодні вночі. Але Цукор, який спостерігав за підхода-

ми до рибзаводу з даху корпуса, передав Моржеві по рації, що гостей шестеро.

З погляду Моржа, план Голландця був вершиною тактичної думки. Небезпеки були лише дві: не злякати гостей завчасно і не вліпити ненароком стрілу в Голландця.

Тому Морж був змушений чекати, поки через паркан не перелізе останній, шостий «браток».

Голландець дозволив використовувати тільки диверсійні арбалети і ножі. З одного боку, це ускладнювало задачу, оскільки ні ніж, ні арбалетна стріла не могли пробити бронежилети, і тому цілитися треба тільки в горло чи око. З іншого боку, у крайньому разі можна вліпити стрілу в спину Голландцю, щоб відвести від нього підозри, якщо такі виникнуть.

Незважаючи на найсуворішу заборону Голландця, досвідчений Морж прихопив із собою і «скорпіон». Автомат навіть із глушником стріляв досить голосно, але Морж вирішив, що бувають такі випадки, коли без такої зброї не обійтися.

П'ять... Шість... Морж посміхнувся у вуса. Ну слава Богу, всі залізли. Морж вийшов у коридор, обережно причинив за собою двері і дістав рацію.

6

Охорони ніде не було видно. Тільки самотній прожектор заливав величезний двір мертвотним світлом. Два маленькі вікна світилися в будівлі на протилежному кінці двору. І ще три – на першому поверсі адміністративного корпусу. Відтіля ж чулася приглушена музика.

Вони зосередилися на куті адміністративного корпусу і, зачаївшись, продовжували спостереження. Ростобан вирішував, якої тактики дотримуватись.

Якби біля воріт тинявся вартовий, було б якось психологічно простіше. Його відразу замочили б, а потім все саме б пішло-поїхало. Після першої крові, як правило, перестаєш думати і починаєш діяти.

Зненацька Ростобан дістав мобільний телефон і набрав на ньому кілька цифр. Це був дозвін до Арсена, який означав, що, на думку Ростобана, операція цілком вдалася, і джипи можуть на повних парах летіти до рибзаводу.

Лікоть ні хрена не розумів. За одну мить Ростобан змінив весь план!

Стриж різко схопив Ростобана за комір і повернув обличчям до себе.

– Ти що це? – люто прошепотів він.

– Ідіот, – прошипів Ростобан. – Це надто схоже на пастку. Але відступати вже пізно.

Лікоть, миттєво прорахувавши можливі варіанти, збив руку Стрижа з коміра Ростобана.

– Ростобан правий. Нам потрібна допомога, інакше – каюк.

Ростобан подивився на Ліктя впритул. Малий швидко міркує. Якщо виживе – далеко піде. Ростобан посміхнувся йому. Лікоть відповів тим же.

– Колун і Калина – до воріт, жваво. Підірвати замки і відчинити навстіж. Ми вчотирьох – до входу в головний корпус. На рахунок «два». Раз... два!

І почалося.

На бігу Ростобан з ходу розстріляв прожектор. Блиснув сліпучий спалах, посипалося скло, і двір занурився в цілковиту темінь.

Випустивши кілька куль у вікна, де горіло світло, вони пожбурили туди дві РГД. За їхньою спиною гримнули вибухи, а чотири силуети вже прослизнули до входу в корпус. Двері були зірвані ще однією порцією гранат, і вони ввірвалися в темний вестибюль.

І цієї миті всюди спалахнуло світло. Три замасковані прожектори затопили мертвотним сяйвом весь двір. А сотні ламп опромінили адміністративний корпус від підвалів до горищ.

Чотири зігнуті фігури з довгоствольними пістолетами застигли в очах Моржа і Ситника, немов би в стоп-кадрі.

Морж одразу ж упізнав Голландця і Ростобана, з якими були двоє невідомих бойовиків. Стрижеві дісталася стріла з арбалета, після чого Морж упав на підлогу і стягнув через спину «скорпіона».

Ситник, на жаль, арбалетом керувати не вмів, а узі володів посередньо. Від несподіванки він випустив довгу чергу над головами бойовиків і відразу одержав кулю від Ростобана.

Наступної миті все закінчилося. Куля Голландця знешкодила другого бойовика Арсена. А вражений Ростобан встиг тільки відкрити рота – і відразу Голландець поклав його мордою вниз на підлогу вестибюлю.

– Лікте, падло, треба було тебе відразу мочити! – завив Ростобан, підтягуючи ногу, до якої були примотані ножни.

– Морже, швидко до гранатометів! Передай усім – друга фаза операції вже почалася! – наказав Голландець. – Зараз тут буде Арсен!!!

Колун і Калина встигли підбігти до воріт, поки в дворі панувала пітьма. Вибухи гранат зірвали засув із кріпильних болтів, коли в спини Колуну і Калині вдарили прожектори.

Цукор, який займав позицію на даху радіоточки, вистрілив невдало. Його стріла лише надірвала вухо Калині і пішла в розчинені ворота.

Колун і Калина, осліплені прожекторами, не змогли прицільно відповісти зі своїх пістолетів і, ведучи швидкий вогонь навмання, кинулися до освітленої вікнами радіоточки.

Ні про яку таємність тепер не могло бути і мови. Цукор відкинув арбалет і, не звертаючи уваги на заклич-ний писк рації, схопив могутнішу зброю – так званий «реактивний вогнемет» «Джміль».

«Джміль» являв собою гранатомет, а вогнеметом був названий у Міністерстві оборони України, мабуть, задля більшого понту. «Джміль» міг зажбурнути гранату на двісті метрів, а вже граната вибухала так, що в радіусі п'яти метрів буквально горіла земля і плавився асфальт.

Цукор натиснув на спускову кнопку. Труба в його руках ледь помітно смикнулася, і вогненний шлейф рвонувся до Колуна і Калини. Влучення має бути точним, Цукор ручався головою. Однак під ногами в бойовиків немов не запальна граната вибухнула, а розбилася банка з товченим графітом. Тріск, хмара пилу, слабкий проблиск детонуючого заряду...

«Бракороби, сволота, злодюги, вбити цього Шепету мало! – думкою завив Цукор. – То вибухівка в нього, як пластилін, то гранатомет, як хлопавка».

Колун і Калина відразу ж відскочили на кілька метрів убік і залягли. По димовому шлейфу від реактивної гранати вони змогли засікти, відкіля стріляв Цукор. До даху радіорубки було метрів п'ятнадцять – ручна граната РГД долітала чудово.

«Джмелів» у Цукра було аж чотири штуки, бо за планом він мав відрізати вогневою завісою шлях до відступу машинам Арсена. Витрачати дефіцитну зброю на двох пересічних бойовиків Цукор не хотів, але робити нічого. Він дістав наступний вогнемет. Якщо він зараз не торохне, то бойовики закидають гранатами радіоточку. А це кінець.

І цієї миті з вікон адміністративного корпусу по бойовиках ударив автомат. Морж мав час прицілитися – двоє дурнів лежали як на долоні. На прощання в руках Колуна від куль здетонувала граната РГД. Від бойовиків залишилося лише криваве місиво.

– Ось так життя влаштоване, друже мій. Спершу ти приходиш працювати на Голованя і вбиваєш його. А потім я приходжу працювати на тебе і... навіщо брати гріх на душу? Вбивати я тебе не буду. Просто приїдуть вранці менти і заберуть тебе. У них на тебе такий зуб, що й уявити страшно.

Голландець підморгнув зв'язаному Ростобану. Той з відразою сплюнув кров'ю. Його ніс був розбитий, губи розквашені, а очі стемніли від гіркоти поразки.

– Чому менти, а не СБУ? У цих на мене теж зуб, – з викликом мовив Ростобан.

Йому було байдуже. Про що б там не базікав Голландець, але його дні теж полічені, хоча йому невтямки, що СБУ вже в дорозі.

– Узагалі, якщо хочеш знати, – продовжував Голландець, – я за Голованя на тебе злий, бо сам хотів його замочити.

– Ну і замочив би, – фиркнув Ростобан. – Хто заважав?

В дворі заревіли мотори джипів. Арсен сам ішов у розставлені сіті.

Голландець відвернувся від Ростобана і зарядив гранатомет РПГ-7. Потім викликав по рації Цукра.

– Цукре, запам'ятай: товар у темно-синьому джипі. У темно-синьому, зрозуміло? Його торкати не можна в жодному разі – тільки прицільно і тільки зі стрілецької зброї.

– У мене зі стрілецької зброї лише арбалет. Ти ж сам заборонив.

– Тим краще.

Джипи різко загальмували в центрі двору, і з них вискочили бойовики Арсена з «калашниковими» напереваги.

– За що я тобі вдячний, – кинув Голландець через плече, – то це за те, що швидко Арсена викликав.

– А я тобі – за те, що швидко затяг нас у пастку. Хоч мучитись не довелося, – зловісно прошипів Ростобан.

Але Голландець його вже не слухав. Він розрядив гранатомет у хвостову машину бойовиків Арсена.

Одночасно Цукор вліпив гранату з «Джмеля» прямо між стулками воріт. Цього разу зброя спрацювала як годинник – грандіозна вогненна квітка розпустилася біля воріт, затьмарюючи собою сліпуче світло прожекторів.

7

Арсен не довіряв нікому. Його не було в машинах, що ввірвалися на територію рибзаводу. Не було в цих машинах і товару.

Коли Ростобан, Лікоть і інші бойовики пішли, щоб нейтралізувати охорону рибзаводу, до джипів, що заталися в темряві, під'їхала скромна «Нива» із двома людьми Арсена. Ці двоє були спрямовані в Приморське таємно від Ростобана й інших людей Голованя, бо з їх боку Арсен постійно очікував підступу.

Товар був перевантажений на «Ниву», туди ж пересів і сам Арсен. Коли прийшов сигнал від Ростобана, джипи з бойовиками понеслися в пекло, а сам Арсен вирішив почекати. Квапитися не було куди.

Голландець на це ніяк не сподівався.

Небо на сході сіріло. Синій джип, у якому нібито були наркотики, стояв цілюсінький між двома палаючими багаттями, на які перетворилися інші машини. Навколо них лежали вбиті бойовики Арсена. Врятуватись не вдалося нікому. Але замість звичного торжества перемоги Голландець почував тільки відразу.

Голландець, Цукор, Морж і зв'язаний Ростобан стояли біля синього джипа. Там не було нічого.

– Де товар? – холодно запитав Голландець у Ростобана.

– Думаю, Арсен і цього разу виявився розумнішим за всіх, – посміхнувся Ростобан. – Раджу вшиватися. До речі, який запас ходу в скутер .

– Нам вистачить, – процідив Голландець. – А тебе це не чеше.

– Чеше, – сказав Ростобан.

Сам не знаючи чому, Голландець йому повірив. І вирішив відповісти.

– Ну, кілометрів сто п'ятдесят. Це в перевантаженні і під водою. А так до трьохсот.

«Те, що треба, – полегшено зітхнув Ростобан. – Залишилося тільки всіма правдами і неправдами вирватись разом із ними. Під водою радіосигнали есбеушників мене не дістануть і не зможуть ініціювати браслет. А коли скутери вийдуть на поверхню, я маю шанс виявитися поза досяжністю СБУ. Принаймні, справа варта спроби».

– Мені пощастило і вам пощастило, прошепотів Ростобан у саме вухо Голландця. – Поклади долоню мені на лівий біцепс.

– Я не голубий, – обурився Голландець, зневажливо глянувши на Ростобана.

– Але все-таки.

Цукор і Морж слухали їхню розмову з байдужим виглядом.

Голландець знизав плечима і з відразою доторкнувся до руки Ростобана. Там щось було – тверде, плоске. Брови Голландця різко злетіли вгору.

– Що за чорт!? – гаркнув він.

Голландець дістав ніж і швидко відпоров лівий рукав із сорочки Ростобана. Його погляду відкрився тьмяний, сантиметрів чотири в ширину металевий браслет, набраний з великих ланок. На деяких ланках було щось, що нагадує мембрани, теж зроблені з металу.

– Тільки ножем у нього не тикай – вибухне. Я не жартую, – прокоментував Ростобан.

Раптом через ледь жевріюче біля воріт полум'я злагоджено вдарили два калаші.

Останні бойовики Арсена, які супроводжували товар, били прицільно. Кулі розвернули Цукра обличчям до синього джипу і пожбурили на розчинені дверцята, з яких шарудливою лавою заюшили осколки битого скла.

Морж дістав кулю в стегно і вчасно впав, відповзаючи за колесо джипу.

Голландцю врятував життя своїм зрешеченим тілом Цукор. Ватажок теж встиг упасти і відкотитися під джип.

Ростобан уже давно змирився з тим, що його життя нічого не вартує. Він не став падати, рятуючи від куль. Він побіг до берега.

Де знаходяться скутери, він не знав, але сподівався, що десь там.

Автоматна тріскотня за воротами підсилилася. Голландцю здалося, що включився третій автоматник. Су-

дячи зі звуку, стріляли не з «калаша», а зі «скорпіона». Невже це Гарпун?

Ростобан пробіг метрів п'ятдесят, коли Морж, напівобернувшись, випустив йому в спину коротку чергу з підібраного біля джипу «калаша». Черга пробила бронежилет і перемолотила Ростобану ребра. Коли він уже падав, одна з куль розкрила браслет.

Ростобан лежав на животі, під ним стрімко росла калюжа крові, а в цій калюжі валявся браслет – безглуздий шматок металу, що не вибухнув.

– Ну ти, гівно есбеушне, якщо ти тільки чуєш мене, – прохрипів Ростобан у мембрану, підтягши браслет до губ. – Х... ваша техніка.

Але Верховий його не чув. Перед ним по контрольному дисплеї сексота «Ігорьок» повзли рівні лінії, у навушниках оглушливо шипіло.

– Лейтенанте, додай ще газу, – кинув через плече водієві Верховий.

Але мікроавтобус «Даф» і без того мчав, як комета. Ростобан на прощання все-таки наколов СБУ. Браслет почав транслювати стрілянину і вибухи, починаючи з третьої години ночі, а не з п'ятої, як домовлялися Ростобан з Арсеном у номері готелю. Тому операція Верхового опинилася під загрозою зриву.

8

Я подивився на спідометр – шістдесят, сімдесят, вісімдесят, дев'яносто... Я чомусь згадав про штрафи за перевищення швидкості і забрав ногу з педалі газу. А може, річ була не в штрафах, а в інтуїції. Я почував, що квапитися нам нікуди.

Темна і непривітна махина рибзаводу залишалася позаду, попереду вилося асфальтоване шосе.

Ми виїхали на пагорб.

Слід сказати, що побачене мною внизу мене зовсім не потішило.

По дорозі назустріч нам мчав «Лінкольн» і два чорні

мікроавтобуси «Даф». Ні емблем на боках, ні пізнавальних знаків, ні блимавок. Стекла затемнені.

І якщо я їхав дев'яносто, то вони гнали під сто сорок. В'юнкі чорні жучки одним своїм виглядом вселяли в моє серце страх і трепет.

– Хто це? – запитала мене Анжела, стривожено дивлячись уперед.

Я не відповідав. Я вдивлявся.

А коли сумнівів у тому, хто це, у мене вже не залишилося, я припаркував машину біля узбіччя, прихопив мобільний Ситника й Анжелу та кинувся в сосновий ліс. У нас був шанс устигнути. Ми не могли дозволити собі впустити його.

– Хто це? – знову запитала Анжела, коли ми, залишивши «Волгу» на поталу долі, лежали в кущах і важко дихали.

– Це СБУ, золотце, – з невластивою собі ніжністю сказав я.

– Міліція, так? – запитала Анжела, дивлячись на мене своїми наївними великими очима.

– Ні, золотце. Це значно гірше, ніж міліція. Для нас, принаймні. Тому що вони майже всемогутні. Вони можуть усе.

– І що?

– А те, що якщо ми хочемо залишитися живими, нам краще не попадати цим хлопцям під гарячу руку. Вони їдуть за Голландцем. І судячи з мікроавтобусів, у них зараз великі повноваження. Думаю, через п'ятнадцять хвилин від наших друзів не залишиться мокрого місця, – я вимовив ці слова, й у мене всередині все похололо. Якось самі собою згадалися слова Моржа про скальпи, що любить знімати СБУ із таких, як Морж і Марина.

Мені згадалася Марина, її бліде, злякане обличчя і тіні втоми під очима. Згадався аромат і смак її губ і... труп Ситника. Невже Марина загине? Невже Морж теж загине? Невже всі-всі, включаючи Голландця, сьогодні загинуть під кулями нашої рідної спецслужби, у якої

немає часу розбиратися, хто правий, а хто винен, зате є повноваження стріляти без попередження?

І я зрозумів, що ніколи в житті не пробачу собі, якщо не спробую допомогти їм. Людям, які пічкали мене наркотиками. Які мене ледь не вбили. Які експлуатували мене, як хотіли, і тримали на правах домашньої тварини.

Коли я дивився на те, як повз нас із Анжелою по дорозі мчать чорні мікроавтобуси, залишаючи за собою хмари холодного пилу, у мені вже не було ненависті до Гарпуна і Марини, до Голландця й Еріка. У мене була тільки жалість. Я зрозумів, що як би там не було, а я вже став членом банди Голландця. А якщо так, я маю бути вірним своїм компаньйонам.

І тоді я запитав в Анжели телефон Марини. На щастя, вона знала його напам'ять. Я без вагань набрав цю комбінацію цифр на панелі мобільного, котрий так завбачливо конфіскував у Ситника. Спочатку мені досить довго не відповідали. Але потім...

– Марина?

– Господи, Юлій... Тобто Юлію Олександровичу?

– Так, це я. Я радий, що з тобою все гаразд, Маринко. Мила, слухай мене дуже уважно. Слухай і скажи своїм. До вас їде СБУ. Два мікроавтобуси і «Лінкольн». Якщо за п'ятнадцять хвилин ви всі не зникнете, вам капець. Я не жартую, люба. Так і передай Голландцю!

– Ти... ти... спасибі! Чесно кажучи, я не... не чекала від вас... від тебе...

– Прощай, Маринко. Може, колись зустрінемося, – сказав я і поклав трубку, щоб не затягувати і без того тривале прощання.

Після цього ми повернулися до машини і, не оглядаючись, погнали убік Приморська. Починати нове життя.

9

Коли Гарпун повертався з РЛС 64, у нього зламався мотоцикл.

Довелося тупотіти пішки. Почувши звуки стрілянини, він перейшов на біг. Те, що він не встиг вчасно, вибило останні козирі з рук Арсена. Якби він прибув на рибзавод за планом, то його, швидше за все, очікували б кулі бойовиків Арсена, які вбили Цукра і поранили Моржа.

А так Гарпун виявився в бойовиків у тилу. Вони були ледь освітлені запальною сумішшю, що догоряла біля воріт. Гарпун зірвав із плеча «скорпіон» і заліг. Заліг на тому ж місці, звідки вчора Голландець і Ростобан побачили «Волгу» Ситника, що під'їжджала до воріт.

Інше було простою демонстрацією професійних навичок. Гарпун вклався в чотири скупі черги. Таким виявився кінець останніх бойовиків Арсена.

Через п'ять хвилин він уже обіймався з Голландцем.

– Га? Що? Товар? – запитав здивований Гарпун, вислухавши коротку розповідь командира. – Слухай, бачив я краєм ока якусь тачку на трасі, білу «Ниву». Ти такої в банді не бачив?

– Ні, – похмуро буркнув Голландець. – Але якщо ти не помилився, вона стоїть на тому ж місці, звідки ми починали. Швидко до неї!

– А може, вшиваємось? – подав голос Морж, який сидів на асфальті і перев'язував ногу. Від суєти і стрілянини його вже нудило. – Від добра добра не шукають...

– Тут уже річ не в грошах, а в принципі, – жорстко сказав Голландець. – Такого ще зі мною не було, щоб я задумав операцію і не довів її до кінця.

– Але Марина повідомила, що угода відбулася, отже, операція закінчилась успішно.

Голландець був упертий, як чорт.

– Ні. Ми зараз візьмемо товар, залишимо ментам у подарунок Арсена в обнімку з якимось «мокрим» пістолетом – і тоді відчалимо.

– І чого ти так бандитів не любиш? – зітхнув Морж. – «Подарунок ментам»...

Голландець не відповів. Він уже сидів на водійському місці в синьому джипі. Гарпун плюхнувся на сидіння поруч із ним.

– Готуйте з Мариною скутери. Лікар і Ліка вільні. Якщо хочуть нехай валять на всі чотири сторони. Ми з Гарпуном будемо через п'ятнадцять-двадцять хвилин.

Голландець гнав машину по дорозі. Щелепи його були рішуче стиснуті, на вилицях перекочувалися жовна. Він ніколи не упускав свого. Не упустить і цього разу.

Запілікав радіотелефон. Голландець байдуже глянув на нього, але брати не став. Він хотів сказати Гарпуну, щоб той теж не чіпав, але Гарпун уже схопив трубку.

– Так? Так, Марино, страшенно радий! Що? Як ти сказала!? Док? Так, добре, все зрозумів. Так, повертаємося. І щоб скутери були вже тепленькі!

Гарпун дав «відбій».

– Марині щойно подзвонив док. Він бачив на трасі колону машин. Це напевно СБУ. Повертай.

– Устигнемо, – процідив Голландець крізь щільно стиснуті зуби. – Залишилося зовсім трохи.

Гарпун цмокнув язиком і одночасно клацнув запобіжником пістолета. Голландець відчув ствол біля своєї скроні.

– Зупини машину і розвертайся. Інакше тобі хана.

10

Коли мікроавтобуси «Даф» і «Лінкольн» під'їхали до воріт рибзаводу, Верховий виматюкався. За десять метрів від воріт стояла порожня міліцейська машина. Така підозріло оперативна поява міліції ніяк не входила в плани Верхового.

Біля самісіньких воріт смачно палав джип, що був колись синім. Тепер про це нагадували тільки закопчені дверцята, вирвані вибухом і відкинуті вбік. Це теж погано, доведеться перелазити через паркан – жара навколо джипу стояла нестерпна, прослизнути на територію повз нього було неможливо.

Голландець подбав про те, щоб затримати непрошених гостей гуманними методами. Якби він очікував бан-

дитів, як колись на дачі Єрмоленків, то головний «Даф» міг би зустрітися біля воріт із протитанковою міною.

З мікроавтобусів заюшили оперативники СБУ у бронежилетах, з навушниками і мікрофонами переговорних пристроїв, озброєні пістолетами-кулеметами «Бізон-2» і пістолетами «Модель 6900». Вони уважно розглядались по боках.

Як на територію проникла міліція, для Верхового залишалося якийсь час загадкою.

– Пане начальник! – глузливий голос пролунав із пагорбка, порослого сосонками. – На рибзавод мусори зайшли зліва, зі смітника, як їм і належить.

Верховий різко обернувся. Там, опустивши руки в кишені плаща, стояв непримітний чоловічок, схожий на конторського службовця. Верховий одразу ж упізнав у ньому Арсена, чия фізіономія була йому добре відома з робочих матеріалів.

До Арсена відразу ж ринули оперативники. Той демонстративно підняв руки. В одній руці в нього був паспорт.

На Арсена одягли наручники, обшукали, нічого не знайшли, крім паспорта, і звели вниз, до Верхового.

– Наручники зніміть, пане начальник. А то не зовсім зрозуміло, на якій підставі мене заарештували.

– Та на тебе справа товстіша, ніж на Аль Капоне, – посміхнувся Верховий. – Я не кажу вже про тридцять годин записів твоїх розмов з Ростобаном, який цими днями на нас працював, дядьку.

Ці слова змусили Арсена зблiднути, але він швидко взяв себе в руки.

– А це байдуже, пане начальник. Ваші записи – ваша особиста слідацька справа, а потрібні ще докази і свідки. Доказів у вас, мусорів, по життю на мене немає, та й свідків, боюся, більше не залишилося. Я тут випадково опинився, свіжим повітрям дихав. Аж раптом – стрілянина, крик, шум, гам! Я сюди бігцем, думав допомогти, та от бачу тільки, що вже нікому нічим не допоможеш.

Арсен виразно показав очима на трупи власних бойовиків, які валялися біля воріт, і мерзенно посміхнувся, оголюючи нерівні дрібні зуби. Верховий не знайшовся з відповіддю, і це змусило його виматюкатися вдруге.

– У машину його, – наказав він своєму почту. – Ви, шановний, назвали наших доблесних міліціонерів «мусорами», в мене двадцять свідків. Ви затримані до того моменту, поки ми точно не визначимо розміри штрафу.

Незабаром група захоплення і Верховий виявилися на території рибзаводу, скориставшись тим же шляхом, що і бандити цієї ночі.

Трупи, рештки машин, розсипи розстріляних гільз і покинута зброя не здивували Верхового. А от живі люди, які розгулювали з автоматами по цьому содомі, виявилися для есбеушника великим сюрпризом.

Це були Роман Тесля і двоє ледь знайомих оперативних працівників з одеського управління. З ними був ще якийсь майор без автомата, зате у формі. «Місцевий», – одразу припустив Верховий і не помилився.

– А-а, пан Вася... І з ним група невідомих озброєних осіб!

Верховий обімлів. З яких це пір вошивий майор МВС має нахабність так розмовляти з офіцером СБУ?

– Що ви собі дозволяєте, Тесле? Негайно киньте фіглярство і докладайте за формою, на якій підставі.

– Майор Свирид, – коротко козирнув «місцевий» міліціонер у формі. – Ваші документики, панове.

Верховий із кам'яним обличчям простягнув йому посвідчення. Замість того, щоб з першого погляду перелякатися і повернути «документик», майор начепив окуляри і занурився у його вивчення.

– У вашого керівництва до вас багато питань, Верховий. А в нас єдине, – сказав Роман, дивлячись есбеушникові в ясні очі. – Як могло вийти, що ви затримали найнебезпечнішого злочинця, підозрюваного в безлічі вбивств, і після цього випустили його назад на вулицю, що могло привести до непередбачених наслідків?

Що ви маєте на увазі?

Верховий був непідроблено здивований – звідки в Теслі така поінформованість? Адже Ростобан мертвий! Дисплей сексота «Ігорьок» свідчив про це однозначно.

– Я маю на увазі саме те, про що ви зараз гарячково думаєте. Ваш «браслетик» у нас. Це доказ. А крім нього є і свідок – Ігор Костянтинович Радевич, шістдесят шостого року народження. Він же Ростобан. Поранений, але живучий, як кішка, і дуже товариський. І якщо він засяде писати для нас свої бандитські мемуари, років п'ять у камері смертників протягне за милу душу. А може, й усі сім. Жити цій сволоті дуже хочеться, так що спогадів у нього вистачить на всіх – і на вас, і на Арсена, і на посібник спецшколи, що його таким у люди випустила...

– Брешеш, майоре, – прошипів Верховий.

– Та ні, капітане, не брешу. Ходімо.

Верховий знаком наказав своїм людям, які нічого не розуміли, залишатися на місці, а сам поплівся слідом за Романом. Вони ввійшли в розгромлений вестибюль адміністративного корпусу.

Там на підлозі був розстелений великий шматок брезенту, на якому лежав Ростобан. Поруч із ним сидів вусатий чоловік невизначеного віку з ногою, обмотаною закривавленою пов'язкою. Він байдуже розкладав на підлозі пасьянс.

А трохи осторонь, поклавши автомат на коліна, покурював Сергій Іванчук. Біля Сергія лежав браслет. Коли Верховий і Роман увійшли, Сергій про щось досить люб'язно спілкувався з пораненим чоловіком.

– А це ще хто такий? – запитав Верховий і тицьнув пальцем у вусатого.

– Це? – Сергій посміхнувся. – Та чорт його знає, мужик якийсь. За паспортом – Олександр Васильович Палійчук. Каже, заручником його взяли вчора ввечері. Гуляв тут зі своєю подружкою, і раптом – напад. Перевірити, звичайно, треба, але Ростобан запевняє, що цей мужик дійсно ні до чого.

– Здоров, есбеу, – прошипів Ростобан, припіднімаючи голову. – Ти чув, що я казав? Техніку вам міняти треба, ні хрена не працює.

Так, це був Ростобан. Живий. У його очах Верховий прочитав єдине: цей безумець ненавидить увесь світ і дійсно готовий свідчити перед смертю і проти нього, і проти Арсена, і проти багатьох інших бандитів...

Непогано, звісно, що проти Арсена. Але це Верхового зовсім не втішило. І тоді він виматюкався втретє.

ЕПІЛОГ

«Правоохоронним структурам України.

Ми сподіваємося, що знищення банди Голованя-Ростобана трохи компенсує незручності, заподіяні вам нашою організацією. Ми просимо передати вибачення всім заручникам, які перебували у наших руках, особливо панові Олександру Палійчукові, який постраждав під час перестрілки. Не варто шукати Летючого Голландця, тому що він примара, легенда, сон. Простіше про нього забути. Нехай про нього пам'ятають ті, кому є чого боятися.

P.S. Хоча це й не являє безпосереднього інтересу для правоохоронних структур, повідомляємо, що викрадені нами наркотичні речовини насправді пішли на виготовлення лікарських препаратів, що успішно використовуються при лікуванні нервових захворювань».

– Та вони що – знущаються? – розлютився Сергій, коли перечитав факс, протягнений йому Романом. – «Вибачення»! Вибачення за смерть Єрмоленка!?

– Єрмоленка вбили кримінальники і Ростобан, – розвів руками Роман. – А якби Єрмоленко не виявив такої впертості і прийняв пропозиції Голландця, то залишився б живим. Тим більше, Сергію, ми вже нічого не можемо зробити. Голландець десь у південній півкулі, а це, погодься, поза юрисдикцією управління Одеси. Та й

узагалі скажи спасибі, що нам хоч Ростобан дістався. Якщо б ми не випередили Верхового, нас би поперли з управління. А так цей друг Куліша Павло хоч слівце за нас замовив...

– Ну вже спасибі.

Сергій гарчав більше для годиться. Насправді він визнавав, що банди Арсена, Голованя, арешт Ростобана і викриття Верхового вартували «Карелії». Сергій розумів, що такий підрахунок немислимий з погляду закону, і все-таки в глибині душі почував правоту Голландця. Що ж, і так буває. Життя складніше, ніж будь-які схеми...

– Знаєш, Сергію, в мене таке відчуття, що ми з Голландцем ще зустрінемося, – мовив Роман.

– А мені це по фігу, Романе, – зненацька в тон йому відповів Сергій. – Ти краще скажи, що там у вас із Катею на неділю? Бо в нас із Алевтиною типу весілля, і ми хотіли тихо, по-сімейному...

Нове життя почалося трохи не так, як я це уявляв у своїх мріях. Два дні ми з Анжелою провели в компанії російських прикордонників. Усе через пом'яту Ситникову «Волгу», що привернула увагу першого ж сержанта. Але за чотири дні ми вже були в Одесі. Тисяча п'ятсот доларів, які я знайшов у гаманці того ж Ситника, пішли на те, щоб замнути цю некрасиву історію.

На день народження Настеньки я, звичайно, не встиг. І навіть людського подарунка своїй дочці не купив, обмежившись китайською лялькою і гігантським чупа-чупсом Грошей не було навіть на цигарки. І все ж я почувався щасливим.

По-перше, незважаючи ні на що, я був живий. Я був удома. Я був наданий сам собі, і дуло автомата більше не дивилося мені в спину.

Спочатку мене добряче допікали і міліція, і СБУ. Я охоче йшов на контакт і розповідав усе, що просили. А іноді – навіть більше, ніж просили.

Звичайно, деякі гострі кути я згладив. Так, свої стосунки з Мариною я подав як взаємну ненависть з першого погляду. Анжеліка взагалі зникла з моїх свідчень. Моржа я бачив тільки як заручника, ставилися до мене бандити жахливо, а про Кума я взагалі забув – подумаєш, дрібний іуда сільського масштабу.

Спочатку мені не дуже вірили, але згодом я переконав усіх зацікавлених, що цього разу вони мають справу з правдою, яка фантастичніша за будь-який вимисел. А коли інтерес до моєї персони згас, я знову влаштувався працювати судновим лікарем.

На відміну від «Карелії», «Південна перлина» була плаваючою вбиральнею. У каютах розгулювали прусаки величиною з кошенят. Усе починало скрипіти, коли хвилі на морі досягали трьох балів. У буфеті подавали кам'яні бутерброди з пліснявою ковбасою. Але я не скаржився, головне – це свіже чорноморське повітря, що чудово лікує нерви. А нерви в мене були розхитані.

Правду кажучи, «синя мрія» ледь не звела мене в могилу. Ломка була просто жахлива. Я, напевно, не впорався б із нею, якби не старання Анжели: вона просто тримала мене прив'язаним до ліжка чотири найважчі дні і годувала з ложечки медом і молоком. За що я їй щиро вдячний.

З Анжелою теж обійшлося. Через того ж Стаса я зробив їй фальшиві документи, і після цього вона відразу ж зникла з мого поля зору. Я думаю ще побачити її у світській хроніці під руку з якимось магнатом. Анжела – дівчинка пробивна.

Під час одного з плавань на «Південній перлині» я несподівано для самого себе почав писати дисертацію «Синя мрія» була дійсно майже незвіданим у наших краях фруктом, і я вирішив, що буду останнім ідіотом, якщо не зроблю з цього лимона лимонад. Тому моя робота стосувалася саме «синьої мрії».

Через тиждень після нашої зустрічі з приводу документів для Анжели мені повідомили, що мій друг Ста-

ніслав Маланчук разом зі своєю дружиною Варварою розбилися на смерть.

Лив дощ. Я стояв на цвинтарі під величезною парасолею. Двоє п'яних чоловіків опускали труну Варвари в могилу. Раптом на моє плече лягла чиясь важка рука.

Я обернувся і стрепенувся. За моєю спиною стояв високий плечистий хлопець і жував жуйку. У його погляді я не помітив ні тіні доброзичливості.

Свіжий шрам розсікав обличчя нежданого гостя від правої скроні до верхньої губи. Та й темні сонцезахисні окуляри виглядали в зливу дуже недоречно. Обличчя гостя здалося мені знайомим, і моя душа почала покриватися паморозззю страху.

Мені відразу ж згадалися Голландець, Приморське і, звичайно ж, Марина, думки про яку я гнав зі своєї голови. Правда, це не надто допомагало – як би мені не хотілося викреслити її з пам'яті, життя брало своє. Мені болісно хотілося знати, що відбулося на рибзаводі після того, як ми з Анжелою помчали у світанок на покрученій «Волзі». І що сталося з жінкою, яку я любив.

– Пане Рибачук? – пошепки запитав мене чоловік зі шрамом.

– Так, я, – відповів і ковтнув слину.

Кінчики моїх пальців мимоволі затремтіли. А від поганих передчуттів у роті відразу ж стало сухо і гидко.

Коли чоловік запустив руку в кишеню свого плаща, я вже був упевнений у тому, що він поліз за пістолетом. І що зараз мене пришиють прямо на цвинтарі, навіть не пояснивши, за що.

Уже не знаю, звідки була ця впевненість. Мабуть, через страх, що надовго оселився в моїх снах.

Усі, що стояли на цвинтарі біля мене, зробили вигляд, що їх це не стосується.

– Що вам потрібно? – запитав я, нервуючи. Надто довго мій гість порпався у своїй кишені.

Нарешті він полегшено зітхнув, вибачився, скорчив подобу посмішки і простягнув мені... золотий портсигар.

– Це вам, пане Рибачук.

«Від Маринки», – солодко тьохнуло моє дурне серце.

Однак, розглянувши подарунок краще, я зрозумів, що поспішив з висновками.

«Дорогому лікареві Рибачукові від А.В.»

Минуло, напевно, хвилин з п'ятнадцять, поки я зміркував, що «А.В.» – це Аліса Вікторівна, хай буде її сімейне життя легким і безтурботним. А мужик зі шрамом – Микола, її охоронець.

Вечір того дня подарував мені ще один сюрприз. Близько третьої години ночі на мій рахунок у банку невідомий доброзичливець перевів сто п'ятдесят тисяч доларів.

Цього разу сумнівів не було – це від Марини, і цю суму я чесно заробив. Одного я не міг зрозуміти – куди вони з Голландцем подалися на скутері з іспанською каравелою на боці, і що з цього приводу думає СБУ «Може, ми ще зустрінемося якось із нею в Стамбулі. Звісно, випадково», – втішав себе я.

Літературно-художнє видання

Олександр Медведєв

ФАТАЛЬНИЙ РЕЙС «КАРЕЛІЇ»

Відповідальний за випуск О. Педченко

Підписано до друку 09.01.2006.
Формат 70х90/32.
Умовн. друк. арк.11,70. Обл. вид. арк. 9,3.
Гарнітура SchoolBook. Друк офсетний.
Наклад 1 000 прим.
Зам. № 1654

Віддруковано:

ПП "Коло"
82100, м.Дрогобич, вул.Бориславська, 8,
тел.: 8 (03244) 3-87-32
e-mail: kolo@isp-lviv.net

ТОВ «Гамазин», 04071, м. Київ, а/с 110.
Телефон для оптових покупців: (044) 467-50-24

Олександр Медведєв

Прочитавши черговий роман Олександра Медведєва, так і хочеться сказати: «Цікава ж у міліції робота». Хоча сам автор з цим не погодився та пішов у відставку, незважаючи на свої чини і привілеї. Робота може й цікава, але втомлива і невдячна. А до всього не досить досконалі закони часто змушують міліціонерів користуватися «неформальними» методами. Тому й вирішив автор посидіти вдома, згадати часи бойової молодості й написати цікавий роман. А нам від цього користь – хоч і втратили хорошого міліціонера, зате отримали класного письменника.

ISBN 966365068-0
9 789663 650685